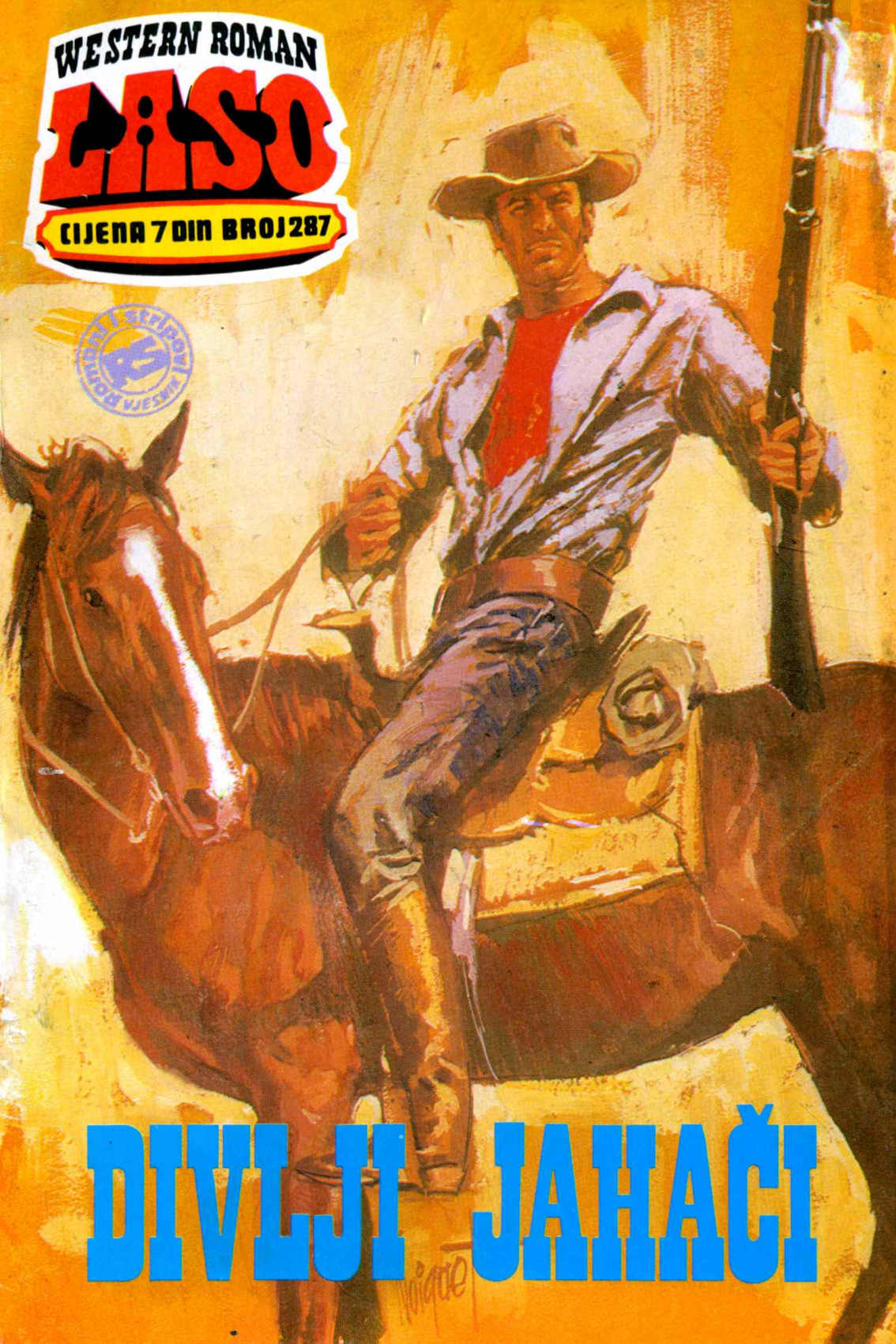


WESTERN ROMAN
LASO
CIJENA 7 DIN BROJ 287



DIVLJI Jahači



Ernest Haycox:

DIVLJI JAHAI





Ernest Haycox: **DIVLJI JAHACI**
Naslov originala: THE WILD BUNCH
Copyright: Ernest Haycox
Recenzija: Mladen Stary, književnik
Prijevod: Nikola Popović
Grafički urednik: Ivica Bartolić
Urednik: Marcel Čukli



»Laso« – Izdavač OOUR Informativno-revijalna izdanja – n. sub. o. Radne organizacije »Vjesnik« n. sol. o. OOUR-a, Zagreb, Avenija bratstva i jedinstva 4 – Glavni i odgovorni urednik Borivoj Jurković – Tisak OOUR Novinsko-revijalna štamparija i OOUR TMG »Vjesnik«, Zagreb, Avenija bratstva i jedinstva 4 – Zagreb 1979.

Copyright (sva prava za Jugoslaviju) VJESNIKOVA PRESS AGENCIJA Zagreb.

Cijena pretplate za godinu dana iznosi 364 d ili 327,60 d s popustom od 10%, a za 6 mjeseci 182 d ili 163,80 d s popustom. Samo unaprijed plaćena pretplata osigurava popust od 10%. Pretplata se uplaćuje općom uplatnicom u korist računa 30101-833-586 OOUR »Vjesnik« SSRNH s oznakom za »Laso«.

Cijena za inozemstvo: DM 1,80, ASCH 10,00, SFRS 2,00, HFL 2,00

Cijena inozemne pretplate za 6 mjeseci: DM 36,00, SKR 63,00, ASCH 250,00, FF 74,00 SFRS 36,00, HFL 37,00, US\$ 15,00

UPLATA NA DEVIZNI RAČUN 30101-620-37-7210-256 – Privredna banka Zagreb za »Vjesnik«.

EKONOMSKA PROPAGANDA: »Vjesnik« Agencija za marketing Zagreb, Trg bratstva i jedinstva 6. 1/1 c/b stranica 6000 d ili 420 US\$, 1/1 kolor zadnja stranica 8000 ili 550 US\$.

Oslobodeno plaćanja poreza na promet mišljenjem Republičkog sekretarijata za prosvjetu, kulturu i fizičku kulturu SRH broj 2935/7-1973. od 26. XI 1973.

I

Goodnight je prešao potok preko pjeskovitoga gaza, vrlo plitkog tako da ga je voda jedva pokrila. Podnevni logor za odmor načinio je u hladu kraj nekog pašnjaka. Vrućina je bila nepodnošljiva u ovom kraju, vidjelo se to po smeđoj, spaljenoj divljini.

Legao je potrbuške i napio se na potoku uzvodno od svoga konja. Pustio je zatim konja da pase, a sam se ispružio u hladu i navukao šešir na oči. Odjednom ga je sunce opalilo po koži. Uspravio se i sjeo. Znao je da je zaspao. Polagano je ustao i sada se vidjelo da je vitak, sivih očiju, koje su bile napola skrivenne vjedama. Crte lica bile su oštre, tijelo mršavo i nekako uglasto, kao u svih koji su za život zarađivali na konju i lasom.

Kad se ponovo vinuo u sedlo, okrenuo se prema istoku, kao što je to već nekoliko dana činio na svom putu prema visoravni Oregona. Divljina Idaho bila je već ostala za njim, a pred njim su bili planinski lanci Owlhornsa obavijeni maglom u daljini. Na desnoj strani zamijetio je oblak prašine. Promatrao je tu prašinu prilično dugo prije nego što je bio siguran da je to

samo jahač što je jahao prema istom ranču prema kojem je i on jahao. Poslije, u prvom dijelu poslijepodneva, nepoznati je jahač promijenio smjer južnije od njega, da bi napokon bio udaljen od njega samo neka četiri kilometra. Nakon pola sata čovjek je stigao do ranča.

Kuća, sjenik i dvorište pojavili su se sada na vidiku i kad je dojahao malo bliže, zamijetio je na verandi dva čovjeka, udaljena jedan od drugoga tri metra. Jedan od njih bio je zaprašen a lice mu je bilo crveno od žege. Znači, to je morao biti onaj jahač koji je netom stigao iz divljine. . . Bio je vrlo visok, imao je velik nos i oštre plave oči, koje su sa sada vrlo neljubazno okrenule prema Goodnightu. Drugi ga je čovjek također pogledao i Goodnightu se pričini- lo da na tom licu vidi znakove napetosti i straha. Zaustavio je konja i čekao da mu kažu da sjaše.

Onaj je drugi gledao u prašinom pokrivena jahača i činilo se kao da razmišlja. Ponovo je pogledao Goodnighta i rekao:

– Sjašite, čovječe, i maknite se s tog sunca.

Goodnight sjaše. Stajao je do-

lje ispred verande, polagano zamatao cigaretu i mislio: — Onaj mali momak je zadovoljan što sam ovdje — samo htio bih znati zašto.

Veći progovori vrlo nabusito.

— Ako morate ovdje nešto obaviti, učinite to što brže možete i nastavite svojim putem.

— Čovjek je govorio preoštro i vrlo jasno, njegov ton je bio vrlo određen. Pravi zapadnjak bi govorio ravnodušnije i ležernije.

— Je li to vaš ranč? — upitao je Goodnight.

— Ne — odgovori čovjek velikog nosa. — Ali zar to nešto mijenja na stvari?

— Ja takva naređenja radije primam od gazde — odvrati Goodnight.

Veliki se čovjek nasmija mračno i nekako ravnodušno. Nije se potrudio ni da odgovori.

Onaj drugi, manji, je progovorio.

— Vode imate iza kuće.

Goodnight klimne glavom. Poveo je konja oko kuće do velikoga korita. Najprije je pustio konja da se napije a onda se sam napio na malom mlazu vode koji je istjecao iz neke cijevi. Vratio se onda s njim ispred kuće. Pred verandom se opet zaustavio pred onom dvojicom. Stavio je cigaretu u usta i polagano je pripaljivao. Učinilo mu se da se na licu manjeg čovjeka opet zamjećuje neki izraz olakšanja. Pogledao je u onog većeg jahača i izdržao njegov nezadovoljan pogled.

— A sada se možete izgubiti — reče veliki.

— Prestani s tim, Bill! — dobaci mu manji.

Čovjek po imenu Bill se nakesi.

— Ovaj čovjek nije za tebe, Harry. On je samo skitnica. Još jedan bjegunac u zemlji punoj bjegunaca. Negdje je vjerojatno raspisana potjernica za njim i on je sada u bijegu. Samo još jedan revolveraš, koji se želi doći zaklona u Owlhornsima prije nego što ga dohvati neki metak. — Njegov pogled postade još tvrdi kada je pogledao Goodnighta. — Možete stići do šume do noći. A sada se gubite!

Goodnight povuče jak slatkašti dim i otpuhne ga. Pustio je cigaretu iz ruke da padne na tlo i zgazio je petom. Onda je pogledao gore prema verandi i susreo Billov naredbodavajući pogled.

— Previše govorite — reče Billu vrlo blago.

Bill ga pažljivije pogleda. Ova ga je primjedba, čini se, više zanimala nego što ga je oneraspoložila, a to je bila rekacija na koju Goodnight nije navikao.

— Da li sam vas pogrešno procijenio, dragi moj? — zapitao je Bill smijući se. — Ili samo želite spasiti svoj ponos.

— U to se možete vrlo brzo i sami uvjeriti — odvrati mu Goodnight.

Bill se opet nasmija.

— To je tipično — primijetio je obraćajući se manjem čovjeku. — Dolazak, riječ, prijetnja i odmah ultimatum. To se nikada neće promijeniti. Kako je proketo malo originalnosti u ovoj zemlji.

— Uvijek držite tako duge govorancije? — zapita ga Goodnight.

— Ne budite tako ponosni na taj vaš ultimatum — reče mu Bill. — Iznenadit ću vas. Jedno-

stavno ću vas ostaviti tako u vašem plemenitom držanju.

— I to je jedna mogućnost — primijeti Goodnight.

Bill ode s verande i pođe do svog konja. Vinuo se u sedlo i stavio ruke na jabuku sedla.

— Ne budite tako ponosni — reče osmjehnuvši se Goodnightu. — Da mi je bilo do tučnjave, zacijelo bih se potukao s vama. Ali zašto bih tu energiju utrošio i preuzeo toliki rizik zbog čovjeka koji mi ništa ne znači i koji vjerojatno ni sebi ništa ne znači?

— Dopustite da vam dam savjet — reče Goodnight. — Nemojte nikada tvrditi nešto što poslije ne biste mogli i dokazati.

Ali to nimalo nije dirnulo velikog čovjeka. On to odbaci jednim osmijehom, dohvati uzde i klimne onom manjem na verandi.

— On ti ništa ne vrijedi kao regrut, Harry — reče. — Nije dan od ovih lutajućih jahača ni je toga vrijedan. Ti ćeš ga unajmiti, ali on će potražiti mišju rupu čim se pojavi neki stranac. Vidjet ćemo se poslije.

Brzo je odjahao, a Goodnight se okrene čovjeku na verandi.

— Kako se zove?

— Bill, Boston Bill Royal.

— Aha — promrmljao je Goodnight.

— Neka vas ne obmanu njegove riječi.

Čovjek se na veradni naslonio u stolici. Opustio se kao da je do sada bio pod nekom nape-tošću. Iz džepa na košulji izva-dio je cigaretu, zapalio je i za-klopio oči na trenutak. Bio je tamnokos, a pleća su mu se počela oblagati salom. Kad je na-

pokon otvorio oči, pogled mu je bio oštar i pažljiv.

— Tražite li posao?

— Kao jahač ili kao revolveraš? — upitao je Goodnight.

— Manje kao prvo, a više kao ono drugo.

— Gdje se nalazi Sherman City?

— Tamo preko — reče čovjek i pokaže prema Owlhornsu. — Moje je ime Harry Ide. Dužan sam vam zahvalnost.

— Možda sam nešto previdio — reče Goodnight.

— Uhvatio me nasamu — objasni Ide.

— Je li možda odlučio da vas do smrti namučim svojim govorom? — pitao je otegnuto Goodnight.

Harry Ide skine šešir i obrisu traku iznutra na šeširu. Na vrh glave imao je čelavu kružnicu, a njegova je crna kosa počela na sljepoočnicama sijediti. Već je imao naglašen trbuh i činilo se da u njemu nema ničega opasnog. Ali tu i tamo u njegovu se pogledu mogla zapaziti oštrina i proračunatost.

— Radije ne bih donosio preuranjene zaključke — nastavi Harry Ide. — Čovjek je bolji nego što bi se iz njegova razgovora mogla zaključiti.

— Mnogo hvala za vodu — reče Goodnight i baci se u sedlo.

— Što se tiče posla...

— Možda ću navratiti — od-vrati mu Goodnight i odjaše.

II

Boston Bill je stigao na ranč Harryja Idea pola sata prije Goodnighta. Odmah je skočio sa sedla, popeo se na verandu i naslonio se na nju. Rekao je:

•Harry• – i čekao. Netko se polagano pokrenuo u pokrajnoj sobi i pošao prema verandi. Boston Bill je stajao mirno i iznenadio je Ide kada je izašao na vrata verande. Ide ga je prekasno ugledao. Jednostavno se ukočio kada je vidio Bostona Billa.

– Vidiš – reče mu Bill. – Uhvatio sam te.

– Aha – odvrati mu Harry Ide promuklim glasom.

– To bi te trebalo uvjeriti da nisi uvijek zaštićen i siguran. Kad god te želim uhvatiti, mogu to učiniti. Nisi me čak ni vidio kako dolazim. Ako si me čak i vidio, niši ni pomislio da sam toliko lud da te izravno prisilim.

– Bilo je neočekivano – suglasi se Ide. Pažljivo je slušao riječi Bostona Billa i nije se ni pomakao.

– Tvoja je glava prepuna nepromišljenih ideja – objasni Bill raspoloženo. – Tražiš nekakvu mogućnost da se zaštitíš, ali nemaš nikakva oružja. To je vrlo nepromišljeno.

– To je točno.

– Mora ti biti jasno da nijedan čovjek ne može biti sasvim siguran – nastavi Boston Bill.

– To mi je sada sasvim jasno – odvrati Ide.

– Onda bi ti moralo biti jasno i to da je sporazum bolji od pogreba – nastavio je Boston Bill.

Harry Ide podiže polagano ruku i uhvati se za vrh nosa. Odjednom se okrene, koraknu neka tri metra i opet se okrene prema Billu.

– Što sad to znači? – pitao je Bill.

Harry Ide slegnu ramenima.

– Što znači to sa sporazu-

mom ili s pogrebom? – pitao je u čudu.

– Nema nikakve svrhe da se sa mnom boriš – odvrati Bill.

– Možeš pri tome poginuti. U svakom slučaju bit ćeš time siromašniji.

– Ti si vrlo mudar momak – reče mu Harry Ide. – Kakvu mi to ideju želiš na tako prijateljski način predložiti?

– Zašto bi se mi uopće oko nečega borili?

– Ja bih želio zadržati svoju stoku – odvrati mu Harry Ide.

– Pretpostavljam da ću se uvijek boriti za to da je sačuvam i zadržim.

– Tvoju stoku mogu u svako doba oteti. To sam već i prije činio. Ne koristi ti ništa boriti se.

– Pokaži mi nešto bolje – reče Ide. Stajao je i sada sjeo.

– Što je sad to?

– Dosta mi je stajanja – odvrati mu Ide.

– Ne – reče Bill. – Ti vjerojatno misliš da ipak neću ubiti čovjeka koji sjedi.

– Zar to možda nije točno?

– Nije – odgovori Bill. – Na to sada uopće i ne mislim. Slušaj. Ostavit će te na miru. Neću doći ni blizu tvojih pašnjaka ako mi se makneš s puta.

– Ti prijetiš mnogim mojim prijateljima – odgovori Harry Ide. – Ipak ću ostati s njima.

– Ne brini za svoje prijatelje. Evo još jednog prijedloga. Ti bi želio još jedan brežuljak za ljetnu ispašu. U redu, odjaši tamo i zaposjedni svoj pašnjak. Reci mi samo kada i gdje želiš zaposjesti zemljište i ja ću ti se maknuti s puta.

– Nudiš mi da svoje prijatelje ostaviš na cjedilu ako ja svoje ostavim – sumorno će Harry Ide. – Zašto?

— Tvoji prijatelji očekuju od tebe da kreneš u hajku protiv mene i da me se otreseš za svagda. Moji prijatelji pak očekuju od mene da ja tebe sredim. Glupo, zar ne? Obojica možemo nešto pametnije učiniti.

— Razumijem — reče Ide. — Ti bi želio imati više sigurnosti nego do sada.

— Upravo to — reče Bill.

— Razmislit ću malo o tome — odvрати mu Ide.

— Učini to svakako — dodade Bill. — Uvijek je bolje biti razuman. To je mnogo unosnije. — Okrenuo se Goodnightu, koji je upravo ujahao u dvorište.

* * *

Poslijepodne je već napola bilo prošlo i vrućina je dostigla svoju najvišu točku, a Goodnight je i dalje jahao prema istoku. Oko pet sati počeo ravno zemljište prekriveno pijeskom ustupati mjesto glinenom tlu. Tu i tamo pojavila se poneka pinija.

Goodnight prijeđe plitki potok i dopusti konju da se malo napije. Malo zatim stiže do ceste što je vijugala terasastom visoravni. Sumrak se spuštao, zrak je postao hladniji i postalo je svježije kad je pred sobom ugledao Sherman City.

Mjesto je ležalo na terasi. S jedne strane pružala se pustinja, a s druge strane uzdizala su se brda. Dvostruki red kuća i zgrada pružio se s obje strane ulice, a neke su zgrade bile razbacane iza njih u plavom sumraku. Sa svake strane te ulice otvarao se put u kanjon što se gubio u klisurama Owlhornsa, koje su se nadvile iznad mjesta. Drveni je mostić vodio preko

potoka. Goodnight je jahao pored prizemnih kuća kroz čija je vrata i prozore prodimalo svjetlo na ulicu. Na velikom raskršću bio je smješten hotel, skladište i dva saluna. Jedan je nosio ime »The Trail«, a drugi »Texican«. Iza »Texicana« je bila javna staja i Goodnight tamo povede umornoga konja.

Iz tamne staje pojavi se čovjek, pogleda ih oštro i reče:

— Treći boks straga.

Pošto se pobrinuo za konja, otputio se prema »Texicanu« i ušao. Bilo je vrijeme večere i nije bilo mnogo ljudi. Naručio je viski, brzo iskapio čašu i vratio se na ulicu. S tamnih obronaka planina puhao je sada hladan povjetarac, a Goodnight se naslonio na dovratak saluna i pripalio cigaretu.

Možda je ovdje kraj dugoga putovanja — pomislio je.

Tri su čovjeka izašla iz saluna »Trail« i krenula prema hotelu. Jedan je od njih bio Boston Bill. Vidio je Goodnighta i preko lica mu prijeđe grčevit osmijeh dok je sa svojim prijateljima ulazio u hotel.

Onda naiđe još jedan čovjek iz tame. Imao je uglasta rame, a na glavi stetson s krutim obodom. Kad je došao na raskršće, zaustavio se i oprezno ogledao. Zamijetio je Goodnighta i polagano mu prišao. Svjetlo iz saluna na čas osvijetli njegove zelene oči.

— Večerajte, a onda me potražite na kraju ove ulice — promrmlja prošavši pored njega.

Goodnight je pričekao dok čovjek nije nestao u »Texicanu«. Zatim je pošao do hotela, zapisao se u knjigu i popeo stuba do sobe na prvom katu. Ski-

nuo je košulju, napunio umivaonik vodom i zatim osjetio kako se skida maska od prašine s njegovog lica.

Pošto je istresao prašinu iz svoje košulje i opet je obukao, izašao je iz sobe. Prošao je pored otvorenih vrata jedne sobe i vidio kako za stolom sjede šestorica muškaraca i igraju poker. Boston Bill je bio među njima. Dolje u blagovaonici našao je prazan stol i naručio jelo. Jelo je s apetitom, a zatim je zapalio cigaretu. Osjećao se vrlo umornim, ali poslije dobrog jela bio je opet svjež.

Možda je zbog toga vrlo pažljivo promatrao ženu koja je ušla u blagovaonicu upravo kada se on digao. Bila je vrlo mlada, bujne crne kose i vrlo lijepa stasa. Usne su joj bile lijepo oblikovane, a držanje vrlo samosvjesno.

Sjela je za stol kada je on prošao pored nje. Na vratima se još jednom okrenuo i njihovi su se pogledi sreli. Ona nije skrenula pogled. Oči su joj bile crno-sive a ruke male i čvrste. Znala je da je zgodna i znala je da joj se on divi. To je odavao njezin pogled. On je bio čovjek kao i svi drugi, sa svim starim poznatim impulsima. Dok ga je tako gledala, on zamijeti zanimanje u njenim očima. Onda ona skrenu pogled.

Krenuo je niz ulicu, došao do kraja i ondje se okrenuo kao da se želi vratiti. Glas Nilesa Branda dopre do njega iz sjene jedne šupe.

— Cijeli sam te tjedan čekao.

— Ima li kakvih novosti?

— Njegove tragove još nisam pronašao.

Goodnight obide šupu i pride bliže Nilesu Brandu.

— Kako si dugo već ovdje, Niles?

— Tjedan dana. Ovdje se svagdje događa, Frank.

— On je tu negdje u blizini — ponovi Goodnight. — Owlhorn si su poznato mjesto za skrivanje. Sigurno je tu. Na drugom kraju pustinje otkrio sam njegove tragove. Tamo je u jednom kampu liječio ranjenu nogu. Jedan ga je dobro opisao. Mlad, prosijede kose. Poslije tri dana digao se i nastavio preko pustinje prema istoku.

— To bi mogao biti on — reče Niles.

— Ali ova su brda tri stotine kilometara duga i osamdeset široka — reče Niles. — Kako mi sliči pretražiti taj cijeli kraj?

— Uskoro će se zasititi samoće. Onda će morati doći u mjesto. Ostatak ćemo ovdje i čekati.

— Ovdje veliki rančeri iz ravnice šalju svoja krda na ljetnu ispašu u brda. Posljednjih godina su se pojavili manji rančeri u brdima i počeli uzgajati goveda, pa su time ograničili velike rančere. Zbog toga je došlo do borbe. Osim toga, ova brda su puna bandita i oni tjeraju krda goveda velikih rančera i prodaju ih rančerima na brdima. Koliko sam čuo, postoji neki Boston Bill, koji ima oko sebe dvanaest desperadosa i čini se da on ukradena goveda dovodi nekom rančeru s brda po imenu Hugh Overman. Ima dosta tih malih rančera, i oni se drže zajedno te na velike rančere gledaju prijekim okom.

— Ostatak ćemo ovdje i čekati — ponovi Goodnight.

— Budi oprezan — posavjetovao ga Niles Brand. — Paze na sve došljake. Svaki se mora

opredijeliti za jednu ili drugu stranu. Špijunirat će nas dok ne otkriju na čijoj smo strani. Svakom put kad prolazim ulicom, pitam se s koje će strane zapucati.

— Ako se moramo sastati, moramo to uvijek činiti noću na ovom mjestu — reče Goodnight.

— Ponudili su mi posao — nastavi Niles. — Konjušara.

— Preuzmi to mjesto — reče mu Goodnight — imat ćeš opravdanje što se zadržavaš ovdje.

— Oh, jadan ja — zastenje Niles. — Zar baš to moram raditi? A što ćeš ti?

— Već ću nešto pronaći.

— Budi oprezan! — upozori ga Niles. — Ovdje je najlakše dospjeti u loše društvo.

— Pa mi samo želimo uhvatiti jednoga određenog čovjeka, Niles — reče Goodnight malo nestrpljivo. Oprosti se od Nilesa i udalji se od šupe oprezno promatrajući ulicu.

III

Pred nekom kućom sjedio je starac. Kad se Goodnight pojavio iz tame šupe, starac ga je iskosa pogledao.

— Zna li zašto sjedim ovdje na ulici? — zapitao je Goodnighta. — Kroz ulicu u vreloj noći stalno piri vjetrić. Zato sjedim ovdje.

— To je dobro mjesto i može se svašta vidjeti — dobaci mu Goodnight.

— Vidim mnogo i znam više nego što bih smio pričati — reče starac. — Da sam pričao sve što sam vidio, ne bih dočekao starost. Ja sam jedini u ovom mjestu koji se nije opredijelio.

— Kako to: opredijelio?

— Za jednu ili drugu stranu

— reče starac malo nestrpljivo. — Star sam i nitko za mene ne mari. Ali kad bi ljudi znali koliko znam, već bi se pobrinuli za mene. Vi se još niste opredijeli li?

Znatiželja se zrcalila iz njegova pogleda, nagnuo se naprijed očekujući odgovor.

— Ne — reče Goodnight — nisam se opredijelio.

Iza sebe čuo je kašljanje starca kad je krenuo dalje.

— Vidio je mene i Nilesa — pomislio je. — To mu je moralo biti sumnjivo.

Na uglu kod hotela zaustavio se i promatrao dok je zavijao cigaretu. Pred njim je bio salun »Trail«. Salun »Texican« je bio desno. Tamo su još bila ona tri jahača koja su nedavno dojahala. Neki omalen čovjek dojahao je na velikom smeđem konju i zaustavio se pred hotelom. Sjašio je i pogledao preko, ljude pred Texican hotelom. Oni su ga promatrali podjednako znatiželjno i kada je ušao u hotel oni udoše u salun »Texican«. Ubrzo izadoše s još trojicom. Tihom su se nešto dogovarali, a onda se razidoše po mračnim dijelovima mjesta. Jedan je ostao pred salunom.

Goodnight u tom trenutku začuje brze korake iza sebe. Djevojka iz hotelskog restorana prode kraj njega. On prijede preko prema salunu »Trail«, ali još je osjećao blizinu te djevojke. Zaustavio se na vratima saluna i osvrnuo se. Djevojka se zaustavila pred skladištem i upravlila pogled prema njemu.

Ušao je u salun. Digao je dva prsta do šešira i zatim se oslonio laktom na bar. Barmen se polagano pokrenuo i dodao mu bocu i čašu.

— Posljednje piće popili ste u »Texicanu«, zar ne? — zapitao je i pozorno promatrao Goodnighta.

— Točno.

— Bob — pozove barmen — on je svoje posljednje piće popio u »Texicanu«.

U lokalu su bila još četvorica. Jedan od njih stajao je pokraj malog prozora i zirkao prema »Texicanu«. Ostala trojica stajala su kraj njega nekako napeto. Čovjek kod prozora se okrene. Imao je široka snažna ramena i čekinjavu bradu. Čim se pokrenuo, ona trojica krenuše za njim. Zaustavio se pred Goodnightom, koji se laktima naslonio na bar.

— Zar ne bi bilo bolje da se zadržavate u vlastitom dvorištu? — reče drsko čovjek po imenu Bob.

— Kome pripada ovaj lokal?

— zapitao je Goodnight.

— Vlasnik je prije večere otišao u grad — reče jedan od njih.

— Možda ste stranac ovdje — reče Bob nehajno. — Odakle dolazite?

— To je moja stvar, Bobe.

— Je l' baš tako? — Bob će blago. — Možda. — Gledao je Goodnighta sumnjičavim pogledom. — A možda niste ni stranac ovdje. Možda znate što činite.

— Ako ste iz »Texicana« došli ovamo da izvedete neki prepad... — Zastao je usred riječi, otišao do vrata i opet pogledao prema »Texicanu«. Vratio se i obratio se Goodnightu. — Idite preko i recite im da ćemo se suprotstaviti svemu što započnu.

— Recite im to sami — reče Goodnight.

Imao je pred sobom Boba i

još trojicu iza njega. Bobovo se lice trzalo nervozno.

— Bobe — reče mu Goodnight — maknite se s vrata jer...

Neki čovjek vrisnu prodorno, a odmah zatim začuje se hitac. Bob posegne za pištoljem i dopola ga izvuče iz korica, no Goodnight je desnom rukom dohvatio bocu od viskija i njome tresnuo Boba po glavi. Bobu klecnu koljena i spusti se na ruke na pod. Goodnight odskoči od njega kako bi ostale imao na oku.

Ali ta su trojica odmah pojurila na ulicu i više nisu obraćala pažnju na njega. Sagnuo se, podigao Bobov pištolj i stavio ga na bar. Pomogao je Bobu da se dignu. Bob je tresao glavom i ubrzo je došao k sebi. Odgurnuo je Goodnightovu ruku.

— Idite do vraga.

— Ako tražite kavgu, eno tamo na cesti je možete imati — reče mu Goodnight. — Da vidimo što se događa.

Dodao je pištolj Bobu i požurio prema vratima. Bob izleti pored njega na ulicu i dovikne nešto čovjeku kojičava lica koji je upravo naišao.

— Dodji ovamo, Slab — pozvaga Bob i požuri prema njemu. Zajedno su se provlačili natrag.

Grupa iz saluna »Texican« očito je postavila zasjedu Slabu i htjela je sada stupicu zatvoriti. Goodnight je vidio na sjevernom dijelu ulice još dva čovjeka na konjima, što su čini se čekali neki znak. Ugledao je Nilesa Branda kod hotela i u slijedećem je trenutku vidio kako se djevojka približava od skladišta. Između dvije skupine ljudi ona je išla prema hotelu.

Začu se glas nekog čovjeka i

dva jahača dogalopiraju prema križanju.

Goodnight se probije kroz jednu skupinu i pojuri prema djevojci. Uhvatio ju je za rame i brzo povukao na nogostup. Dok ju je zaklanjao i prislonio uza zid, osjetio je kako joj lupa srce. Ona ga pogleda i nasmiješi mu se.

— Ah, meni se se neće ništa dogoditi — reče tiho. — Ali ipak je lijepo od vas što ste se zabrinuli za mene.

Skupina s brežuljka prodre sad u središte mjesta. Veliki čovjek sa crnom bradom vodio je tu skupinu i njegov je glas nadjačao topot kopita.

— Pregazite ih — pregazite ih! — vikao je.

Hitac je kao prasak korbača popratio njegove riječi, a jedan jahač vrisnu i zaljulja se kao pijan u sedlu. Goodnight diže pogled i na prvom katu hotela ugleda čovjeka. Oba je lakta naslonio na prag prozora, a u rukama je imao pušku. Lice mu je ostalo u mraku.

Veliki jahač pokaže rukom na prozor i opali u tom smjeru. Metež je bio sve veći. Negdje u blizini Goodnight začuje glas Nilesa Branda. Okrene glavu i ugleda ga kraj sebe.

— To je on sa svojom bandom — dovikne mu Niles.

— Odlazi od mene — reče Goodnight. — Prokleta budalo, bježi od mene!

Goodnight se postavio kao zaštita ispred djevojke dok su se zaplašeni konji kovitlali pred njima. U jednom trenutku Goodnight ugleda mladoliko usko lice sive kose, koja je izvirivala ispod šešira. Čovjek je podvriskivao od užitka. U slijedećem trenutku već je bio ne-

stao. Visoki čovjek s grubom bradom pozva svoje ljude natrag i cijela horda odgalopira niz ulicu i nestade u kanjonu.

Kroz lelujavu prašinu Goodnight vidje jednog čovjeka na zemlji. Mnogi ljudi iskrснуše iz tame i pridoše salunu. Bob, kozičavi Šlab i svi koji su stajali pred vratima saluna »Trail« nestali su. Vidio je Harryja Idea kako nailazi iz hotela i naslutio da je Ide pucao s hotelskog prozora. Skupina brdana postavila je zasjedu, ali ljudi iz ravnice su to nanjušili i dobro se pripremili. Goodnight se opet sjeti djevojke i naglo se okrene k njoj.

Ona ga je promatrala, gledala ga ravno u oči, zamišljeno, bez velike radoznalosti. No u slijedećem trenutku promijeni se izraz njezina lica i ona mu se nasmiješi.

— Tk je bio onaj veliki momak s bradom? — upita.

— Hugh Overman.

— Jesu li to njegovi momci?

— Svi su oni ošli s brijega — odgovori mu ona.

Harry Ide je u međuvremenu otišao u Texican i većina ljudi mu se pridružila. Niles Brand je stajao na vratima konjušnice i pušio.

— Otpratit ću vas natrag — predložio Goodnight.

Gledala ga je jedan trenutak u nedoumici, a onda slegnula ramenima pa krenu prema svojoj kući iza hotela. Goodnight baci pogled prema Nilesu, a on učini jedva primjetnu kretnju rukom.

Ona je to ipak vidjela pa reče:

— Morat ćete biti oprezniji — vi i vaš prijatelj. Ovo mjesto se sastoji od očiju i ušiju. I sada vas promatraju. Uvijek ćete biti pod nadzorom.

– Prilično nemirno mjesto.

Ona promrmlja nešto nerazumljivo i zaklima glavom. Starac je još sjedio na početku ulice. Djevojka mu dobaci brzi pogled.

– Nestanite, Gabe – reče ona tiho i oštro.

Gabe promrmlja:

– Da, madam – i nestade u mraku.

Ispred male verande svoje kuće ona se zaustavi i opet pogleda Goodnighta. On je stajao na svjetlu koje je izbijalo kroz vrata njezine kuće, a onda ga nehotice gurnu u prsa dok nije došao u sjenu. – Morate biti oprezniji.

On joj se približi i zagleda se u njezine usne. Morala je podići glavu da bi ga pogledala u lice. Odjednom se promijenio izraz u njenim očima i on je zamijetio u njima želju. Obgrlio ju je i pritisnuo na grudi, poljubio je nježno i čvrsto.

Njene oči postadoše tamnije.

– To vam je vrlo lako pošlo za rukom, zar ne? – mrmljala je ona.

U njenom je glasu bilo snažne mržnje i on osjeti tu snagu, iznenađen i postiden.

Osjećao je miris njene kose dok je govorio.

– Mislim da sam dugo bio usamljen. Kad sam vas vidio u blagovaonici ostavili ste na mene najsnažniji dojam.

– Svaka žena može to postići kod gladna čovjeka.

– Vi niste svaka žena.

– A što sam ja? – upita ona tiho.

– Drukčija od svih koje sam do sada sreo.

Već se htio okrenuti i otići kada ga zadrža njen tihi glas.

– Kako se zovete?

– Frank Goodnight.

– Znate li moje ime? Jeste li pitali za mene?

– Ne.

Ona se nasloni na njega i prošaputa mu u uho.

– Rosalia Lind. Hoću li vas opet vidjeti?

– Da.

Ona se odmkne od njega i on vidje kako joj se opet vratila samosvijest. Na tren je nadvaldala svoj ponos i zbog toga je bila ljutita sama na sebe.

– Budite oprezniji nego što ste bili dosad – reče mu tiho.

– Ljudi u salunu »Trail« su na strani brdana. »Texican« je za ljude iz doline. Vi ste ušli u oba saluna.

– Zar ste me i vi vidjeli?

Ona ga pogleda. Izraz lica bio joj je mekan i tajanstven.

– Da promatrala sam vas – promrmlja i okrene se pa uđe u kuću.

On pogleda na obje strane ulice i ne zamijeti ništa sumnjivo. Polagano se došetao do šupe i ovdje se zaustavi paleći cigaretu. Iz tame začuo je Nilesov glas.

– S obzirom na to da si došljak, ti vrlo brzo napreduješ – reče Niles. – Znaš li tko je ona?

– O kome ti to govoriš?

– O djevojci. Djevojci koja prolazi kroz mjesto kao neka vizija umirućeg o raj. To je Rosalia Lind.

– Pa, to mi je sama kazala. – Vidiš li taj hotel? On je njen. Skladište pored njega je također njeno. Njen je otac osnivač ovoga grada. On je mrtav i sada sve pripada njoj. Otac joj je došao iz Kentuckyja. Još je nekoliko ljudi došlo iz Kentuckyja i ti se ljudi drže čvrsto zajedno. Ako podigne mali prst, pojavit

će se odmah niotkuda šest ljudi i prerezat će ti grkljan u tren. Mladići iz doline to dobro znaju, a oni s planine također. Oni joj se oprezno miču s puta.

— U redu — odgovori Goodnight. — Ti si gotovo sve pokvario kada si mi se obratio otvoreno na ulici.

— Bio je tu. Jedno je tane moglo okončati to traganje.

— Pronaći ću ga. To je onaj s ostrim crtama lica, koji se uvijek smije.

— Da, to je taj čovjek. Ali pokušaj ga izmamiti iz planina. On je vrlo lukav. Spetljao se s Overmanom. Pokušaj ga odvojiti od Overmana. On je za njega dragocjen kao tjelohranitelj.

Goodnight čizmom ugasi cigaretu.

— Ostani ovdje, Niles. Ja ću odjahati u planinu.

— Što ćeš tamo?

— Ne znam još. Prije ili poslije ću ga već uhvatiti. Ti ostani ovdje dok se ja ne pojavim.

Okrenuo se i krenuo prema Texicanu. Tamo je stajao Harry Ide. On se nasmiješi.

— Dakle — reče — sad ste vidjeli što se događa u ovom mjestu.

— Točno — odgovori Goodnight.

— Hoćete li ostati ovdje, ili ćete se ipak vratiti na moj ranč?

— zapita ga Harry Ide.

— Malo ću prošvrljati okolo

— odvrati mu Goodnight.

— Vrlo dobro — reče Harry Ide — ali vidjeli ste kako to izgleda. Čovjek jednostavno ne može ostati neutralan između dviju strana.

— Taj Overman vam je priredio stupicu — primijeti Goodnight.

— Da, pokušao je — potvrdi

Ide. — Ali mi smo ga pri tome promatrali.

Klimnuo je Goodnightu kratko, prešao preko ulice te nestao u mraku iza hotela. Goodnight pođe do staje, plati račun i osedla konja. Odjaše zatim bez velike žurbe.

IV

Iz tame neke zgrade Boston Bill je vidio jahača kako odlazi i onda zaobilaznim putem otišao prema sjevernoj strani ulice. Tu je zastao i ogledavao se za Harryjem Ideom. Odjednom začuje njegov glas iza sebe.

— Što je, Bill?

Bill se zaustavi i pričekava da Ide opet progovori.

— Htio bih s tobom porazgovarati.

Bill se okrene i pođe u mrak između dviju zgrada. Deset minuta poslije opet se pojavio i ogledao se oko sebe. Mislio je da ga nitko nije vidio. Prošao je pored hotela prema Rosalijinoj kući. Pokucao je na stražnja vrata i ušao. Izraz lica joj se promijenio i on je znao što to znači.

— Budi radije oprezna sa strancima — reče on uzbuđeno.

— Ništa ne znaš o tom čovjeku.

— Drugi put pričekaj dok ti ja ne otvorim vrata — reče mu ona oštro.

— Što je htio? — pitao je on.

— Što ga je donijelo k tebi? Otкуда te poznaje?

Ona ga pogleda hladno i samouvjereno.

— Jesi li čuo što sam ti kazala?

On joj se smiješeći približi i podiže ruke. Ona je ostala na mjestu i izrazom lica držala ga podalje. Njegovo samopouzda-

nje iščeznu i on se osjeti nesiguran.

– Ne mogu shvatiti tvoje postupke – reče razdražljivo. – Jednom si ljubazna, drugi put hladna. Ponekad si šarmanтна, a sada ti je pogled kao led.

– Ja se nikad ne mijenjam – odvratila mu ona.

– Potpuno si nepredvidiva. Kad bih samo znao što se skriva iza te igre.

– Što ti misliš?

– Pakao i raj – odgovori on. – Kod žene je vrlo mala razlika između te dvije krajnosti.

– Ti bi uvijek htio objašnjenja za stvari – reče ona. – Ali stvari nikada nisu tako složene. Sve je mnogo jednostavnije.

– Kad sam te upoznao, bila si dražesna – reče on. – Voljela si me.

– Možda sam vidjela nešto posebno na tebi.

– Zašto si se promijenila?

– Možda sad vidim nešto drugo u tebi.

Pocrvenio je. Ponos mu je bio povrijeđen.

– Sada vidiš nešto drugo u novom čovjeku. Ali i to će se promijeniti. Ostavi ga na miru.

– Kako ti pada na um da tako nešto kažeš?

– Rosalia, ti znaš da te želim – reče on.

– To nije dovoljno.

– Što bi onda trebalo?

Zaklimala je glavom.

– To moraš ti sam pronaći.

– Nema toga čovjeka zbog koga bih se želio promijeniti – izjavi Bill. – Nitko me nije mogao natjerati da napustim ono što imam ili što jesam. Sve dok nisam došao ovamo. Ti jedina imaš tu moć.

– Ja to ne želim – odvratila mu ona.

– U tebi ima neke okrutnosti – reče Bill.

– Iskreni ljudi su uvijek okrutni.

Da bi sakrio svoj povrijeđeni ponos, prisilio se na osmijeh.

– Ti si razmažena. Uvijek si mogla raditi što si htjela. A pomisli: ti si samo žena i to ti ne koristi ako želiš pridobiti nekog muškarca.

– Možda – odvratila ona zamisljeno.

– Ovo je jednostrana konverzacija – reče on ironično.

– Tebi treba mnogo riječi da kažeš tako malo.

To ga je pogodilo.

– To sam danas već čuo. Od tvog prijatelja koji te malo prije posjetio.

– Idi sada, Bille – reče ona hladno. – Ako ti nije poznato, Harry Ide je u mjestu. Pripazi na njega.

– Ja to već znam cijeli sat.

– Zar? – upita ona i oštro ga pogleda.

Nije mogao podnijeti njezin pogled. Okrenuo se na peti i napustio kuću kroz stražnja vrata.

– Odao se – pomislila je. On se sreo s Harryjem Ideom i razgovarao s njim. Nisam znala da će svoje vlastite ljude ombanuti.

Goodnight je logorovao u prirodi na otvorenom i jutarnje ru-menilo već ga je vidjelo u sedlu. Jahao je ne žureći se i često se zaustavljao da bi odmorio konja. Ondje u Oregonu bio je nestrpljiv, ali sada više vrijeme nije bilo toliko važno. U početku je bio strahovito bijesan, ali ni ta ljutnja se nije mogla održati već se pretvorila u strpljivi i

svjestan cilj. Njegova želja da bez mnogo razmišljanja ubije Thea McSweena poslije toliko tjedana pretvorila se u drugi plan. Sad je bio uvjeren da McSween mora za svoj zločin duže ispšastati.

McSweena nije vidio sve dok mu ga nije pokazao Niles Brand prošle noći. Taj McSween se pojavio odnekuda i počeo navaljivati na njegovu sestru. Roditelji Goodnightovi nisu o njemu htjeli ni čuti i dogodilo se neizbježno. Sestra je sa strancem pobjegla da bi se udala za njega. Ali koliko je Goodnight mogao saznati, do vjenčanja nije došlo. Slijedio je njihov trag sve do Nevade gdje je našao grob svoje sestre s djevojačkim imenom. Mjesni liječnik mu je ispičao da je taj par lutao okolo bez novca i čvrsta boravišta.

— Vaša sestra je bila fizički iscrpljena i upala pluća ju je pokosila. — Tako je rekao liječnik gledajući zamišljeno Goodnighta i dodao: — Taj ju je čovjek napustio prije nego što je umrla. Moglo se opaziti da je bila fina i lijepa djevojka.

Te posljednje liječnikove riječi još su ga i sada boljele kada bi na njih pomislio. Niles je bio iz istog mjesta i sad kad je pronašao tog čovjeka i pokazao ga Goodnightu njegov je zadatak bio izvršen. Za ostalo se morao pobrinuti Goodnight.

Pri zalasku sunca Goodnight je stigao do neke pustoline s prosjecima i kanjonima. Na jednom potoku se ulogorio. Upalio je vatru veću nego što mu je bila potrebna, prostro svoje pokrivače izvan svjetla vatre. Nije bio daleko od ceste, a blizu visoravni Owlhornsa. Tamo neg-

dje moraju biti zgrade rančeva i uskoro će neki jahač proći i opaziti njegovu vatru. Kad je napokon začuo topot na putu, bacio je još jedan naramak drva na vatru. S glavom na sedlu ležao je na leđima i osluškivao. Jahač je došao iza jedne okuke i zaustavio se blizu vatre.

— Halo! — dovikne ženski glas i dojaše još bliže vatri.

Sjedila je mirno na ženskom sedlu. Na sebi je imala svijetlomeđu košulju i dugu tamnu suknju. Na glavi je imala muški šešir, ispod kojeg se vidjela bujna kosa boje meda. Bila je oprezna, nije se plašila, i to se odmah vidjelo po riječima.

— Vaši postupci nemaju nikakva smisla — reče ona. — Jašite cijeli dan pored ceste kao da ste u bijegu. Onda logorujete tamo gdje vas svatko može vidjeti, palite veliku vatru i spavate u sjeni.

— Otkud znate da sam se držao kraj ceste? — upitao je on i ustade.

— Bob Carruth vas je neko vrijeme slijedio.

— Zar nije našao pametnijeg posla?

— Ta niste valjda mislili da možete tako duboko zaći u Owlhorns a da vas nitko ne zamijeti?

— A zašto ne?

— Vi ste ovdje doista novajlija — reče ona.

Kad je polagano ustao, promatrala ga je pažljivo. Onda se osvrne, kao da se pitala je li sam.

— To nije mjesto za logor — reče. — Pri toj vatri mogli biste ubrzo dobiti metak. Pretpostavljam da ste na bijegu.

— Ne, samo sam na prolazu.

Ona ga je odmjeravala i pokušavala stvoriti sud o njemu.

— Ne, vi niste nikakav novajlija — reče tiho. — I vjerojatno lažete. — Ona okrete konja i kada je već bila u sjeni reče: — Osedlajte konja i dodite sa mnom do ranča, ovdje nećete imati sreće.

— Kojeg ranča?

— Do ranča Sun. Jeste li vi oborili Boba Carrutha sinoć u salunu?

— Pa, bio je malo sumnjičav.

— Imao je pravo na to. Vi ste i onaj drugi salun posjetili.

On se tiho nasmija.

— On je imao pravo, i ja sam imao pravo, pa smo kvit.

Odozdo se čuo potmulji topot konja. Djevojka reče nestrpljivo:

— Osedlajte brzo i ugasite vatru.

On je brzo zamotao svoje pokrivače i osedlao konja. Onda je goruće grane gurnuo u potok.

— Oni će ipak osjetiti miris dima i zaustavit će se — reče on dok se penjao u sedlo.

— Niste vi nikakav novajlija — ponovi ona dok su jahali uzbrdo cestom. Na jednoj uzbrdici ona skrene sa ceste u šumu i zaustavi se.

— Kad odjašemo odavde, oni će po prašini u zraku znati da smo blizu.

— Pa to je u redu, zar ne?

— Ako ostanete u ovim brdima, naučit ćete da to nije u redu.

U to Goodnight začuje kako se približavaju jahači. Nisu se zaustavili kod njegove logorske vatre i on promrmlja.

— Neoprezni ljudi. Ako nisu mogli namirisati dim... — ne doreče a jahači projahaše cestom pored njih. Djevojka je pričekala malo, pa se opet vratila

na cestu. Goodnight joj se pridružio i nastavili su polako cestom.

— To je bio Boston Bill — reče ona. — On će već biti kod kuće kad mi stignemo. Ako vas upitaju, recite da ste me sreli na cesti i da ste me zamolili za prenoćište na ranču.

— Taj Boston Bill će postavljati pitanja — primijeti Goodnight.

— Moj otac će postavljati pitanja — odvrati ona. — Moj otac Hugh Overman. — Onda se ona prisjeti njegove primjedbe u vezi s Bostonom Billom i zapita ga: — Otkuda vi znate Bostona Billa?

— Sreo sam ga u dolini.

— On je bio u po bijela dana tamo dolje? — zapita ona zainteresirano. — Gdje je bio?

— Na nekom ranču.

— Blizu Sherman Cityja?

— Točno.

— Na Ideovom ranču — promrmlja ona i zašuti.

Cesta je vodila kroz plitki kanjon uzbrdo. Onda su stigli na visoravan kroz koju je vijugao potok. Svjetla se pojavise pred njima i on vidje kako se kreću sjene po dvorištu. Drvene daske na mostu najaviše njihov dolazak. Minutu poslije bili su pred niskom prizemnom kućom.

Prvo je ugledao čovjeka sa crnom bradom, koji je prošle noći predvodio skupinu brđana u Sherman Cityju. Pored njega stajao je Boston Bill, koji je bio malen u usporedbi s njim. Tu su bili i ostali, očito Billovi jahači, kraj svojih konja. Goodnight pođe kraj djevojke prema velikom čovjeku.

— Srela sam ovog čovjeka na cesti, oče — reče djevojka. — Moli za prenoćište i jelo.

Hugh Overman načini ukočenu kretnju rukom.

– Stranci su dobrodošli. Pokaži mu spavaonicu, kćeri. Pokaži mu kuhinju. Pobrini se da dobije šalicu kave.

Boston Bill mu uputi jedva primjetan osmijeh, a potom sumnjičavo pogleda djevojku. Učinilo mu se da je na njenom licu zamijetio nešto čudno. Osmijeha nestade i on se izazovnim glasom obrati Overmanu.

– Svako dobročinstvo je blagoslovljeno, ali vrijedilo bi toga stranca malo bolje pogledati.

– Poznaješ li ga? – upitao je Overman.

– Sreo sam ga. Ima na njemu nešto što ne razumijem.

Overman pozorno pogleda Goodnighta.

– Dolazite li ovamo s poštenim namjerama?

Boston Bill se opet umiješa:

– On je bio na ranču Harryja Idea kad sam ja bio tamo.

Overmanov pogled ostade miran, ali se u njemu mogla naslutiti prijetnja.

– Vi ste na mom ranču i ja sam vam obećao gostoprinstvo. Ali vidjet ćemo. Kćeri, povedi ga u blagovaonicu.

Djevojka dotače Goodnightovo rame i on krenu za njom u omanju zgradu u obliku slova L, što se naslanjala na glavnu zgradu. To je bila kuhinja. Na jednom je stolu gorjelo svjetlo, a jedan lonac s kavom stajao je na vrućoj peći. Viriginia Overman uze šalicu i natoči mu kave. Dok je pio kavu, ona ga je promatrala.

– Htjela bih znati što ste tražili na Ideovu ranču?

– Zatražio sam vode za sebe i svoga konja.

– I rado bih znala što je Bill ondje radio.

Dok je to govorila, on je samo zaklimao glavom. Ona se nasmiješila i rekla:

– Vi ste kao i svi ostali. Nikad se ništa ne kaže.

– Koji ostali?

– Lutalice i bjegunci, koji se ovdje u brdima skrivaju. Ja brzo prosudujem i vjerujem da vi niste jedan od njih.

– Ostanite pri svom sudu – reče on i ispije kavu.

Ona pokaže na jedna vrata.

– Sada možete ući i stati pred sud. – Ona ga otprati do vrata i dodade: – Na dvije vas stvari moram podsjetiti. Svi ovi ljudi prije su bili u sukobu sa zakonom. Oni ili se plaše da ste im za petama ili da ste jedan od onih iz doline koji im hoće postaviti stupicu.

Bez ijedne riječi on otvori vrata, a ona pode za njim u sobu u kojoj je bio veliki stol s klupama bez naslona. Hugh Overman je sjedio na čelu stola. Boston Bill je sjedio do njega. Dvadeset jahača stajalo je u sobi.

Overman mu se obrati:

– Prvo, moram vam reći da ću vas odmah ubiti ako zamijetim da ste špijun. Dakle, što tražite ovdje?

– Na prolazu sam – reče Goodnight. – Ili ću možda i ostati ako mi se sviđi.

– Vaš odgovor ne kazuje ništa – reče Overman. – Uvijek neki razlog pokreće čovjeka naprijed. Što vas je dovelo ovamo?

Goodnight pokaže prstom na Bostona Billa, a onda na ostale u skupini. – Znate li što je ove ljude dovelo ovamo?

Boston Bill upade:

– Bilo bi bolje da odgovarate na pitanja umjesto da ih postavljate.

– Pa ipak je to vrlo dobro protupitanje – prihvati Overman.

– Što je tražio na ranču Harryja Idea? – pitao je Boston Bill.

– Zaustavio sam se zbog vode – odvрати Goodnight. – A što ste vi tamo tražili, Bille?

Overman odgovori umjesto njega.

– Možda je htio upozoriti Harryja Idea, možda ga je htio i ubiti. Oboje bi mi bilo dobrodošlo.

– Da se on nije umiješao, bio bi Harry Ide mrtav – reče Boston Bill.

– Volim kad svi ljudi imaju jednake izgleda – objasni Goodnight.

– Poštena igra je dobra stvar – reče Overman. – Ali dolinu su zaposjeli loši ljudi. Prištedite svoju sućut za bolje stvari. Vi ste se umiješali s dobrim motivima, ali ste se prevarili.

– Bio je sinoć u gradu – dodade Boston Bill. – Klatario se svuda kao izgubljeni pas. Što je tamo radio?

– On me oborio s konja – reče jedan glas i čovjek priđe Goodnightu. Bio je snažan i suncem opaljen.

– Vi ste me konjem gotovo pregazili – odvрати mu Goodnight. – Iza mene je, osim toga, stajala i jedna žena, koju sam morao zaštititi.

Čovjek je bio spreman na tučnjavu. Zamahnuo je, ali to je bio samo trik. U slijedećem trenu sagnuo se i bacio na Goodnighta, dograbio ga oko pasa i glavom sunuo u vis prema bradi.

Udarac prodrma Goodnighta sve do mozga. Čuo je Bostona Billa kako govori:

– Dovrši ga, Ade.

Težina Adova tijela bacila ga prema zidu. Goodnight se izvije znajući što će Ad sada učiniti. Tako je izbjegao udarac koljenom u trbuh. To je Ada izbacilo iz ravnoteže i njegov zahvat oslabi. U tom trenutku oslobodi se Goodnight protivnika i zada mu laktom snažan udarac u vrat. Ad zastenje i pade bez svijesti na pod.

Goodnight ostavi Ada na podu. Obuzela ga divlja želja za borbom. Hitro se okrenuo i pogledao ostale. U kratkom okršaju spao mu je šešir i duga kosa pala mu preko očiju.

– Hoće li još netko pokušati?

– Čuo je kako djevojka govori.

– To nisi smio dopustiti, oče.

Stari Hugh je sjedio bez riječi, a Goodnight zamijeti još nešto: u sobi su se stvorile dvije skupine. Jedna oko Bostona Billa, a druga od jahača s ranča, koji su očito bili sumnjičavi prema ljudima Bostona Billa. Onda se otvoriše vrata i uđe još jedan jahač, koji stade uz jahače s ranča. To je bio Theo McSween.

– Pravo se postiže silom – odgovori Overman. – Kad je čovjek ispravan i pošten, imat će više snage nego onaj koji to nije.

Boston Bill podsmješljivo pogleda Overmana.

– A ako se dva nepoštena čovjeka bore, hoćeš li reći da je onaj jači odjednom pošteniji?

– Manje nepošten od onog drugog – odgovori Overman.

Osmijeh nestade s Billova lica. U njegovom je pogledu nešto planulo.

– Ne želim toga momka u svojoj blizini.

Overman pogleda Bostona Billa i Goodnight prvi put zamijeti kod Overmana nesigurnost kad je rekao:

– Neću nijednog čovjeka otjerati sa ranča Sun bez ikakva razloga.

– Moje ti je objašnjenje dovoljan razlog – reče Boston Bill.

– Učini to ti, ili ću ja učiniti.

Overman podiže svoju veliku glavu, ali je savladao bijes, i njegov odgovor iznenadi Goodnighta.

– Bit će sve u redu, Bille – reče i načini opet karakterističnu ukočenu kretnju rukom. Goodnight pogleda Bostona Billa.

– Opet ste previše govorili. Sada morate nešto učiniti ili držati jezik za zubima.

Ponos Bostona Billa bio je povrijeđen. Ostali su očekivali što će učiniti. On pokuša pogledom zdrobiti Goodnighta, ali na kraju zakluma glavom.

– Vi ste na ranču Sun i zato vas neću dirati. Već ste me drugi put izazvali. Lukavi ste jer ste uvijek izabrali sigurna mjesta za to. – On klimnu svojim ljudima i brzo izađe iz sobe. U slijedećem trenutku Overman ustade i pođe za njim. I ostali jahači krenu za njim. U sobi su ostali Goodnight, djevojka i Theo McSween.

– Negdje sam vas već vidio – reče McSween.

– Ne vjerujem – odvrati mu Goodnight. – Možda je to bio netko sličan meni.

– Možda – reče McSween i sumnjičavo pogleda Goodnighta prije nego što je napustio sobu.

Djevojka se okrete Goodnightu.

– Vi niste nikakav nevježa – ponovi ona. – Imate iskustva – jednaka iskustva kao i svi ostali.

– Zna li da se vaš otac plaši Bostona Billa?

– Znam – potvrdi ona. Pogleda ga dugim pogledom i doda: – I ja.

V

– Čega se to plašite? – pitao je Goodnight.

Ona odgovori slijeganjem ramenima i upita ga:

– Tko je bila ona žena o kojoj ste govorili?

– Rosalia Lind.

Pogled joj se ohladi.

– Vrlo plemenito s vaše strane da je zaštitite od konjskih kopita. Je li vam ona prijateljica?

– Slučajno sam je sreo.

– Kao što ste i mene slučajno sreli – promrmlja ona nezadovoljno.

– Često jašete sami?!

– Otkud znate? – upita ona iznenađeno.

On slegne ramenima.

– Samo sam nagađao.

– Razočarali ste me – reče ona i odmah doda: – Ne, nisam razočarana. Nisam mnogo ni očekivala od vas. Sve lutilice su jednake.

– Čega se plašite? – pitao je ponovo.

– Mislim da znate dovoljno o Bostonu Billu da biste se pričevali od njega – reče ona izbjeavajući odgovor. – Upozorio vas je. Vi vjerojatno znate dovoljno o tim skitnicama u sedlu da biste se s njima mogli nositi.

Vjerojatno ste proveli život s njima.

— Mogli biste biti malo oprezniji dok peckate — reče Goodnight. Ona odmah promijenila raspoloženje i iz nje provali srdžba.

— To je jedini način ophode-
nja s ljudima vaše vrste — reče.
— Ova su brda vrlo opasna. To
dobro znam i zato uvijek imam
oružje sa sobom. Zašto bih vas
smatrala boljim od ostalih? No
nisam vam to htjela reći. Vi ste
na Sun ranču. Moj otac je na
svoj način vrlo gostoljubiv. Ali
neka vas to ne zavara. Ako za-
ključi da ste ovamo došli da
njega ili njegove ljude obmane-
te, neće vam pružiti priliku za
još neko objašnjenje. Ubit će
vas bez opomene. To se ovdje
već događalo.

— Poslije doručka napustit ću
ovaj ranč — reče on.

Ona se okrene prema prozo-
ru i on zamijeti njene dražesne
pokrete i zlatni sjaj njezine ko-
se.

— Ne — reče ona — željela
bih da ostanete. — U njenu se
glasu osjetio prizvuk čežnje i vi-
še od toga.

— Zašto? Što za vas znači jed-
na skitnica na konju?

— Ostanite, pa ćete vidjeti —
reče ona pa se okrenu. — Zar je
dovoljna prijetnja Bostona Billa
da vas otjera?

On se nasmijao, a ona ga pro-
matrала poluzatvorenih očiju.
Očito je htjela saznati nešto vi-
še o njemu.

— Neću otići zato što on to
želi — objasni on. — I neću
ostati zato što se njime koristite
da biste izazvali moj ponos.
Ostat ću iz svojih razloga.

Na njenom se licu vidje olak-
šanje, koje je brzo sakrila.

— Nemojte odati te vaše raz-
loge. Spavaonica je tamo preko
dvorišta. Odvedite konja u ko-
ral iza spavaonice. Kako se zo-
vete?

— Frank — reče on. — A onaj
čovjek koji je posljednji izašao,
kako se on zove?

— Mac — reče mu ona. —
Vjerojatno izmišljeno ime kao i
vaše. — Prišla mu je. Odjednom
je osjetio njenu želju da je dirne
i poljubi, ali znao je da ga samo
izaziva pa je ostao hladan na
taj izazov.

Odjednom će ona neočekiva-
nom mekoćom u glasu.

— Da li su Rosalijine usne is-
to tako mekane kao i u drugih
žena?

Osjetio je kako crveni. Opet
ga je dovela u nedoumicu. To
ga je naljutilo, ali svladao se.

— Pitam s kakve su vaše usne
— reče on.

— To nećete nikada saznati
— reče ona i okrenu se. Na vra-
tima je opet zastala. — Ali lijepo
je što niste govorili o Rosaliji.
Mnogi ljudi nemaju ni toliko
poštenja. — Pogledavši ga, iza-
de.

Odveo je konja u koral i ušao
u spavaonicu. Tu su sjedila tro-
jica i kartala se. Među njima
bio je i McSween. Imao je pre-
njegovane ruke da bi bio jahač,
odjeća mu je bila čista, a kosa
uredno podšišana, lice izbrija-
no.

— Siguran sam da sam vas
negdje vidio — reče McSween
pošto ga je dugo gledao.

— Vi govorite previše. — Mo-
rao se sjetiti sestre, koja je bila
tako živahna i voljela sve lijepe
stvari na ovom svijetu, a ovaj
čovjek odvuкао ju je u blato.

McSween opazi taj pogled
suzdržanog bijesa u Goodnig-

htovim očima i sam se razbjesni. Ustao je, odgurnuo stolicu i oštro pogledao Goodnighta.

– Zašto tako zurite u mene?

– upita ga bijesno.

– Ako nastavite postavljati glupa pitanja, razbit ću vam zube – reče Goodnight i približi se stolu za kojim su igrali karte.

– Slušajte, mladiću, na pogrešnog ste se namjerili. Ako želite kavgu, možete je imati.

Bio je spreman na borbu, ali je stajao zbunjen i čekajući. Goodnight mu pride i jednim ga udarcem obori na pod. McSween se otkotrlja i pri tome povuče pištolj. Upravo to je Goodnight očekivao i tada mu svom snagom stade na ruku. McSween jaukne, a Goodnight se sagne, dohvati pištolj i korakne natrag.

Pogledao je ostale što su stajali kraj svojih ležaja i ozbiljna lica promatrali borbu. Nisu se miješali jer su odavna naučili da se ne miješaju u poslove drugih. McSween se polagano diže.

– Vi volite grube igre je li da? – reče. – Evo nešto što...

Iznenada skoči ispruženih ruku prema Goodnightovu pojasu. Goodnight hitro diže koljeno i pogodi McSweena u lice. McSweenove ruke klonu i on pade na ruke i koljena. Udarac koljenom rasjekao mu je usnu, a čizma ozlijedila zglavak. Kad se sada oprezno digao, vidio je Goodnighta kako stoji kod vrata.

McSween rukom dotače usne i iznenadeno pogleda krv na ruci. Glas mu je bio umoran, ali čvrst.

– Htio bih znati gdje sam vas

vidio, tada bih znao što sve ovo znači.

– Možda ćete jednom i doznati, ostanete li ovdje.

McSween ga oštro pogleda.

– Ta valjda ne mislite da ću zbog vas pobjeći odavde?

– Pokušat ćete pobjeći – reče mu mračno Goodnight.

– Ostati ću ovdje dovoljno dugo da vam razbijem tu glavurdu – zagunda McSween, sjede na ležaj i počeo svlačiti čizme.

Goodnight upre prstom u nje ga.

– Potražite drugi ležaj. Na tome ja spavam.

McSween spusti noge na pod i htjede nasrnuti na Goodnighta, ali je znao da je uzalud. Ustade polako i ode u drugi kraj sobe. Zastane pred ogledalom i zaprepašten ugleda svoje lice. Okrene se Goodnightu.

– Prokletstvo, vi ste me unakazili.

– Šteta, sad će vam biti malo teže zavoditi djevojke.

McSween zastade i zamisli se nad ovom primjedbom. Te riječi izazvaše neka sjećanja i on pozornije pogleda Goodnighta. Pokušavao ga je identificirati, ali očito bez rezultata. Uzdahne i spusti se na ležaj, a Goodnight pogleda ostalu trojicu što su sada zurila u vrata. Brzo se okrene i na vratima ugleda Virginiju Overman.

– Spavaonica nije mjesto za ženu – reče Goodnight. – Vi to znate.

Ona je vidjela dio borbe i u njenom je pogledu bilo gadenja kad ga je sada pogledala. Okrenula se i nestala u mraku.

Goodnight pride Bobu Caruthu.

– Ne ljutite se zbog onog udarca po glavi?

– Vidjet ću još – reče Carruth.

– Gdje je onaj drugi čovjek, što je bio kraj vas u blagovaonici?

– Odjahao je – reče mu Carruth.

– Vaš je gazda došao u mjesto s velikom skupinom ljudi. – reče Goodnight. – Gdje su sada ti jahači?

– Imate sve njegove ljude pred sobom – reče Carruth. – Mali incident u Sherman Cityju bio je ostalima previše opasan. Jutros su se povukli u brda.

– Ide je prozreo vaš manevar. Ili su vaše namjere bile izdane?

– To smo i mi ustanovili – reče Bob Carruth. – Čudno je kako se vijesti brzo šire.

Goodnight ne reče ništa već se počeo svlačiti.

VI

Virginia Overman prijede dvorište i nađe svog oca kako sjedi na verandi.

– Oče – reče ona – onaj bi čovjek trebao ostati.

On podiže glavu.

– Da, mogao bi biti koristan.

– Svaki nam je čovjek potreban – nastavi ona. – Bob, Ted, Slab i Mac nisu nam dovoljni. Možda smo mogli i onu petoricu zadržati da niste pokušali napasti Sherman City.

– Uvijek ću se boriti protiv zla – reče Overman.

– Iz toga nije bilo ništa. Jedan je jahač mrtav a četvorica su pobjegla.

– Ako su iz kukavičluka pobjegli, onda je to bolje.

– Ali mi smo zbog toga sada slabiji.

– Imamo prijatelje – primijeti Overman.

– Billu ne možeš previše vjerovati.

– Zašto misliš da će taj novi ostati?

Ona polako prijede preko sobe samouvjerena i mirna.

– Mislim da znam kako ću ga zadržati – reče ona.

Goodnight je doručkovao s ostalima, s Overmanom i njegovom kćerkom. Poslije doručka ljudi su odjahali. McSween je bio s njima i jednog trenutka je Goodnight bio neodlučan. Ako McSween pobjegne, teško će opet pronaći njegov trag. No nadao se da će ga ponos zadržati i da neće jednostavno pobjeći.

Virginia dođe iz blagovaonice i reče mu:

– Osedlajte konja i pođite sa mnom.

On pođe i osedla konja. Konj poskoči ukočenih nogu, što je samo bio znak da se dobro osjeća. U dvorištu ga je Virginia već čekala i oni pojahашe preko planinskog pašnjaka. Na granici šume ona okrene konja putem uzbrdo.

– Kamo vodi ovaj put? – zapita on.

– Preko planina na istok, kamo ćete i vi vjerojatno odjahati.

– Možda – reče on.

Sjedila je uspravno u sedlu.

– Vrlo mi je teško zadržati ljude na ovom ranču. Ostavite Maca na miru. Potreban mi je. Vi ste beskrupulozan i grub.

– Je li to vaš način da me otjerate?

– Ne – odgovori ona – htje-

la bih da ostanete. Nemam drugog izbora.

— Zašto?

— Mome ocu su potrebni ljudi da se bori protiv ljudi iz doline — odgovori ona.

Neko su vrijeme jahali bez riječi. Na nekoj ravnici Virginia okrenu konja natrag prema ranču, a Goodnight krenu za njom.

— Znači, ja bih trebao da se borim za vašeg oca protiv ljudi iz doline? — pitao je Goodnight.

Virginia obori glavu.

— Ta borba je sve teža. Između starijovnika planina i onih iz doline sada je otvoreno ratno stanje. Moj otac mora prihvatiti svaku pomoć koju nađe. Njegov su najjači oslonac ovi divlji jahači, koji su dovoljno moćni da drže cijeli planinski predio pod kontrolom. Najprije su se planinski rančeri borili samo protiv onih iz doline. Sada su ti divlji jahači postali još opasniji. Neki od njih to znaju. Moj otac je zabrinut, ali mi o tome ne govori. Uvijek je bio pošten i otvoren. Ti divlji jahači naveli su ga na to da je sve ispravno što je upereno protiv rančera iz doline.

— Boston Bill? — upita Goodnight.

Ona se u sedlu okrene k njemu. Dok je govorila, opet je zamijetio da mu nije odgovorila na pitanje.

— Ta je banda neke od nas korumpirala, a drugi se je plaše. — Ona načini nestrpljivu kretnju glavom. — Nisam vam smjela sve ovo povjeriti. I vi ste kao i ostali.

— Pa zašto ste to onda ipak učinili? — upitao je on.

— Možda je to kod mene bio

instinkt — odgovori ona zagonetno. Jahali su nizbrdo neko vrijeme šuteći.

— Ne smijete nikome vjerovati — progovori on. — Niste se ni meni smjeli povjeriti.

Ona ne odgovori ništa već mu stavi ruku na rame.

— Ostanite i pomozite mi — reče mu mirno. Nakon toga obode konja i krene laganim galopom. On za njom.

Kad su stigli u dvorište, vidio je Overmana, Bostona Billa i još jednog čovjeka pred verandom. Taj treći je bio onaj starac što je sjedio na ulici prošle noći pored kuće Rosalie Lind: stari Gabe. Overman prijekorno pogleda kćerku.

— Virg, ja sam već razgovarao s tobom o izlaženju sa strancima — reče Overman.

Boston Bill je s negodovanjem gledao Goodnighta.

Stari Gabe izvadi iz džepa cedulju na kojoj je lijepim čistim ženskim rukopisom stajalo:

— Vaš prijatelj je ozlijeđen i leži u mojoj kući. Dodite poslije sumraka na stražnja vrata kuće pred kojom je bio ovaj starac.

Goodnight se zabrinu za prijatelja, ali posumnja u poruku i donosioca. Kako je ovaj čovjek tako otvoreno mogao doći na ranč Sun i kako je mogao sada ovdje tako bezbrižno stajati? Tri čovjeka su pažljivo gledala u Goodnighta, a Virginija ga je sumnjičavo odmjeravala.

On pokaže na glasnika i upita Overmana.

— Poznajete li ovog čovjeka?

— Poznajem — odvrati Overman.

Starac se nasmiješi.

— Svi me poznaju — reče — Ali nitko ne brine za mene. Da

je drukčije, već bih odavno bio mrtav. Imate li odgovor na poruku?

– Sam ću donijeti odgovor.

Starac se okrene svom konju. Sa sedla još jednom pogleda ljude oko sebe.

– Nikad nisam vidio da dobiva onaj koji previše uloži u igru. Vi ste svi osuđeni na propast. – Okrenu konja i odjaše pognut.

Ova poruka nije čini se ni pojačala ni oslabila Overmanovo nepovjerenje. Ali Bostona Billa je ova scena pogodila u živac i jedva se savladao. Goodnight stavi cedulju u džep.

– Moram odjahati u mjesto.

– Okrene se i uzjaše na konja. Djevojka ga sumnjičavo pogleda.

– Hoćete li se vratiti.

– Hoću.

Boston Bill pogleda Virginiju čudeći se.

– Zašto bi se morao vratiti?

– Mogao bi nam trebati još jedan jahač.

– Imate mnoge koje možete pozvati u pomoć – podsjeti je on.

– Ranč Sun sâm unajmljuje svoje ljude, Bille.

– Do sada smo se dobro slagali – nastavi Bill. – Uvijek sam tu ako me zatrebate.

– Ne miješaj se u to – reče ona čvrstim glasom.

Boston Bill pocrveni, ali se savlada.

– Htio sam samo pomoći. Uostalom, što znaš o tom čovjeku?

Kako se Overman nije miješao u razgovor, Goodnight shvati da može odjahati. Okrenu konja da krene.

– Poći ću s vama, prijatelju

– dovikne mu Boston Bill. Kad su bili u šumarku upita ga Bill:

– Zašto jašite u mjesto?

– To je moja stvar.

– Svakako, svakako – reče Bill nestrpljivo. – Jučer sam vas potcijenio. Smatrao sam vas skitnicom. Sada vidim da se možete i te kako brinuti o sebi. Ali ne bih htio da se miješate u moje poslove. Držite se daleko od mogeg pašnjaka.

– A gdje je taj pašnjak? – pitao je Goodnight.

Boston Bill se nakesi.

– Ta valjda ne mislite da ću vas uputiti u svoje planove stari moj – reče on. – Dovoljno je da vam kažem da se ne miješate u moje stvari.

– Čuo sam upozorenje, ali ne znam da li ću se njega i držati

– reče Goodnight zamišljeno.

Boston Bill ga bijesno pogleda, okrenu konja i u galopu se vrati natrag na ranč.

VII

U Sherman City je Goodnight stigao oko četiri sata poslije podne. Iako ga je poruka Rosalie Lind uznemirila, ipak je bio oprezan. Zbog toga je u luku obišao mjesto i zaustavio se u hladu čempresa dok nije sunce zašlo. Onda je konja ostavio u šupi gdje je prvi put sreo Nilesa. Polagano se prišuljao kući Rosalie Lind i vidio svjetlo na prozoru. Vrata straga na kući bila su otvorena. Uto se svjetlo ugasi i Goodnight zamijeti kako se neka sjena šulja na stražnja vrata. Prepoznao je obrise Rosalie Lind. Krenuo je prema njoj, a ona ga je odmah uhvatila za ruku i povukla u tamnu kuću. Obgrlio je i u slijedećem trenutku osjetio je kako njene

usne traže njegove. Njeni prsti dodirnuše ga po obrazu.

— Čekala sam tebe — prošaputala mu je na uho.

Čuo je kako hoda po sobi, onda je kresnula šibica i ona je upalila svjetiljku. Pokazala je glavom susjednu sobu.

— Tamo unutra.

To je bila njena spavaća soba i na krevetu je ležao Niles gol do pojasa. Zavoj je imao oko vrata i grudi.

— Lijepo vrijeme, dragi moj — reče i pokušao se nasmiješiti premda ga je boljelo.

— Metak? — pitao je Goodnight. — Kamo si pogođen? Tko je to bio?

— Imam jedno rebro okrnuto ili slomljeno — ili nešto slično tome. Prelazio sam ulicu i odjednom je došao metak s prvoga kata hotela. To je sve što znam. Ova djevojka i jedan čovjek s bradom dovukli su me ovamo sa ceste. Zašto ste se mučili sa mnom?

Ona je stajala pored kreveta i slegnula je ramenima.

— Pa vi ste prijatelj ovoga čovjeka, zar ne?

— Zar je to razlog? — upitao je i pažljivo je pogledao. Budući da nije ništa odgovorila, on nastavi. — Samo dva-tri dana, Frank. Ali kamo da se smjestim?

— Ovdje — reče djevojka. — Ovdje ste sigurni. Ovdje se nitko neće usuditi da vas takne.

— Zar ste tako moćni da odbijete sve naše neprijatelje?

Ona podiže glavu i reče ponosno:

— Ovdje ste sigurni.

— Nije bilo nikakva razloga da netko na tebe puca, Niles — reče Goodnight. — To znači da netko zna da si sa mnom u vezi.

— To je bilo poznato pola sata nakon tvoga dolaska — reče djevojka Goodnightu.

Niles je oštro pogledao.

— Vi imate svoje prste u mojim stvarima.

— Stranci koji dolaze u Sherman City uvijek su sumnjivi. Ljudi ovdje znaju za sve trikove. Ne možete ih prevariti. Znam čak i tko je na vas pucao. Znam čak i zašto. Ostat ćete ovdje dok se ne oporavite. To će trajati tjedan dana a ne samo dva-tri dana.

— Ako si ovdje siguran, vratit ću se u planine — reče Goodnight.

— Jesi li što otkrio?

— Da — odgovori Goodnight.

— Sada je samo pitanje vremena.

— Okončaj to što prije! — reče Niles nestrljivo.

Djevojka izađe iz sobe, a Goodnight se sagne bliže Nilesu.

— On je na ranču Sun — šapne. — Neće pobjeći. Ja ću se vratiti onamo. Kad prizdraviš, vrati se kući.

— Ti prokleta budalo — reče Niles. — Misliš da ćeš sam ovdje uspjeti? Obojica smo u sosu. Ne vjerujem da ćemo odavde tako lako otići.

Djevojka se vratila sa čašom vode i pridržala Nilesa dok je pio. On joj se zahvalno osmjehnu.

— Možda bi bilo bolje malo smanjiti svjetlo — reče Niles. Ona smanji stijenj u lampi i pođe s Goodnightom van na verandu.

— Ovdje si siguran, Frank — prošaputa ona. — Tri čovjeka paze na dvorište. Nitko ne može naići.

— Pa ia sam ušao.

– Ti si imao dozvolu za to.
– Čudno.
– Nije čudno. Moj otac je os-
novao ovaj gradić i za sobom je
ostavio mnogo prijatelja. Kamo
god kreneš po Sherman Cityju,
ti si na mom posjedu. Imam lju-
de koji te neće pustiti da odeš
odavde ako to ja ne odobrim.
Možda ću te ovdje i zadržati. –
U glasu joj se nazirala veselost.
– No šalu na stranu, što ćeš sa-
da?

– Vraćam se u planine.
Kad je progovorila, osjetila joj
se tuga u glasu.

– Ne znam što te je ovamo
dovelo i što smjeraš. No kad mi
se netko sviđa, onda mu poma-
žem, bez obzira na to što će uč-
initi.

– Nemoj mi vjerovati.
– To je glupost. Da te ne mo-
gu podnijeti, ostavila bih te da
umreš. No ako te volim, onda ti
i vjerujem. Kako bi inače ljudi
živjeli zajedno? Ovo je pusto
mjesto za ženu. Vidjela sam
mnoge kako dolaze i odlaze. Tu
i tamo mi se netko i svidio, ali
sam zatim uvidjela da to nije
ono što ja tražim.

– Čuvaj se ljudi koji ovamo
navraćaju.

– Slušaj me. Ne zazirem od
ljudi koji su ovamo pobjegli iz
bilo kojih razloga. Važno je da
imaju srca i da su pravi ljudi i
ništa više. Nemoj se vraćati u
planinu.

– Zašto?
– Valjda se ne želiš umiješati
u ove razmirice?

– Ne.
– Ako se vratiš u planine, bit
ćeš uvučen u ovu borbu. Ne mo-
žeš se iz toga izvući – reče ona
polagano.

On ne reče ništa, a ona dota-
če njegovo rame.

– Ti uopće ne obraćaš paž-
nju na ono što ti govorim –
prošaputa ona. – To je vaš mu-
ški način. Dobro. Ali nemoj no-
ćas odjahati natrag. Ove noći
moraš ostati u zaklonu.

– Zašto? – upita on.
– Imaj povjerenja u mene.
Pomislio je na McSweena.
Možda će ipak pobjeći. To ga je
uznemirilo.

– U zoru ću opet biti na ran-
ču Sun – reče. – Ali hvala ti
na upozorenju.

– Ranč Sun – reče ona za-
mišljeno. – Zar te Gabe tamo
našao?

– Da.
– Ako se onamo vratiš, za-
past ćeš u velike teškoće.

– Zašto? – upita on iznena-
đeno.

– Zar ti nije dosta da to
znaš? – reče ona nestrpljivo.

On joj se približi i reče:
– Uskoro ćemo se opet vidje-
ti. – Nije odgovorio na njeno
upozorenje.

– Jedan put sam te izvukla iz
tih planina – reče ona razdraž-
ljivo. – Koliko ću puta morati
opet slati ljude da te izvlače iz
nevolja?

– Zar si to učinila? – upitao
je gotovo ljutito.

– Misliš li da bi te samo tako
puštili da odeš sa ranča Sun da
nije čovjek Rose Lind donio po-
ruku? Nisu se usudili da te za-
drže. Ako opet odeš tamo, neću
ti više pomoći.

Morao se nasmijati. Polagano
se sagnuo i podigao njenu bra-
du. Kad ju je poljubio, osjetio je
kako iz nje nestaje gnjeva.

– Ah – uzdahne ona – za-
što su ljudi koji mi se sviđaju
tvrdoglavi? Zar ti je mrsko ako
ti nešto žena naredi?

– Nije – reče Goodnight. – Ali moram se vratiti.

– Nemoj noćas – prošaputa ona. – Ne noćas.

– Pobrini se za Nilesa.

– Mogla bih sad izdati naređenje i ti nikada ne bi napustio ovo mjesto.

On se uozbilji i reče:

– Nemoj to činiti!

Ona ga pogleda žalosno i ljutito i sleže ramenima.

– Do viđenja – reče napokon tiho.

Ona se vrati u sobu gdje se Niles prevrtao u krevetu.

– Čuo sam dio vaše prepirke. Ne pokušavajte ovoga čovjeka promijeniti, neće vam uspjeti.

– Zar je toliko tvrd, Niles?

– Prije nije bio takav – odgovori Niles. – Ali u posljednje vrijeme promijenio se mnogo. On mora u planinu i od toga ga ne možete odvratiti.

– Onda ne mogu spriječiti ni da ga ubiju – reče ona. – On ne poznaje ovaj kraj tako dobro kao ja.

– Prokletstvo – zastenje on.

– Da barem mogu s njim jahati!

Ona mu doda čašu vode, ali misli su joj bile na drugoj strani.

– To je vjerojatno ona djevojka – mrmljala je. – Znam kako će se ponašati prema njemu.

– Koja djevojka?

Umjesto odgovora reče mu:

– Ako nešto zatrebate, bit ću u susjednoj sobi.

* * *

Goodnight je opet u luku obišao mjesto. Ubrzo začuje za sobom jahača. Pored ceste je pričekao dok ovaj nije u galopu

projurio pored njega i ne videći ga.

Oko ponoći stigao je do mjesta gdje je prošle noći logorovao i sreo Virginiju Overman. Tu je začuo hice iz daljine. Pojahao je brže dalje i zamijetio da je pucnjava glasnija. Ovdje u kanjonu bio je kao u stupici, nije mogao ni lijevo ni desno. No bilo je kasno. Već je u mraku nazirao skupinu koja mu je jahala u susret. Zaklonio se u sjenju jedne stijene.

Netko je povukao:

– Harry, stani! Ja to ne mogu!

Skupina je jahala polaganije i zaustavila se gotovo nadohvat ruke od njega. Okrenuli su ko-nje.

– Tko je pogođen? – zapitao je jedan.

– Ja – odgovori neki glas iz tame. – Neću izdržati do kuće...

– Pridržite ga da ne padne s konja. – reče drugi glas. Zamijetio je da se jedan ljulja na konju i pada stenjući na zemlju. Neki jahači sjahaše.

– Je li mrtav? – zapita netko.

– Nije – reče drugi glas.

– Tko je to? – zapita treći glas.

– Charley Teves.

– Pomozite mi. Vezat ćemo ga za sedlo. – To je bio glas Harryja Idea. Goodnight ga je odmah prepoznao.

– Morat ćemo tada polaganije jahati, Harry.

– Pa ne bježimo ni od čega, zar ne?

– Ne bih želio da po danu budem u ovim predjelima. Ljudi sa planine bit će iza svakog drveta.

– Glupost! Digni se, mladiću!

Goodnight je vidio kako su čovjeka podigli na konja i vezali ga za sedlo. Kad je skupina krenula dalje, jedan jahač prođe blizu Goodnighta i htjede da mu vidi lice.

– Hej, tko je to? – pitao je jahač. Ali oni iza njega ga gurnuše naprijed i topot konja zagluši njegovo pitanje. Kad se skupina izgubila u mraku, Goodnight nastavi prema ranču Sun. Obišao je brdo i krenuo okolnim putem, jer je znao da su jahači sa ranča Sun na straži na prolazima.

Kad je zaustavio konja u dvorištu ranča, vidio je da su vrata na verandi otvorena i da ondje djevojka sjedi.

– Tko je to? – zapitala je pognuvši glavu.

– Goodnight – odgovori on i prijede dvorištem. Ostavio je konja i prišao joj. Pogledala ga je i on je zapazio da je plakala.

– Zašto ste se vratili? – pitala je muklim glasom.

– Što se dogodilo?

– Moj otac je mrtav.

Sada je zamijetio i Thea McSweena, koji je također bio na verandi. Sjeo je pored djevojke i stavio joj ruku na rame. Ona mu se nasloni na grudi. Osjetio je njene suze na ruci.

VIII

Dok je držao djevojku u naručju, poslije mnogo vremena osjeti sažaljenje prema drugom čovjeku. To ga je iznehadilo, jer je mislio da je postao tup za takve osjećaje. Zbog McSweena je postao čovjekomrzac. Nije mogao okrenuti glavu i prisutnost McSweenova iza njega na verandi nije mu se svidala.

– Prijedi ovamo ispred mene da te mogu vidjeti.

Djevojka prestade plakati, a Goodnight se diže i okrene se McSweenu.

– Sidi – naredi mu Goodnight.

– Neću – odbrusi mu McSween. – Tek kad budem htio. – Očekivao je napad i bio je spreman. Ipak je bio prespor. Goodnightova ga šaka pogodi u trbuh prije nego što je mogao dići ruke. Udarac mu presiječe dah. McSween se savije i padne. Goodnight ga dohvati za rame, podiže i gurne s verande. McSween padne na ruke i koljena u dvorište. Ostala trojica koja su se približila verandi ne rekoše ništa. Djevojka nezainteresirano pogleda McSweena. Pogledala je Goodnighta i krenula unutra.

– Dodite na trenutak unutra – dobaci mu ona.

McSween se polagano podiže. – Daj mi revolver natrag i odmah ćemo svršiti cijelu stvar! To želiš, zar ne?

– Idi u spavaonicu – reče mu mirno Goodnight. Goodnight pričekao na verandi da vidi što će McSween učiniti, ali jedan jahač mu je pomogao da ode do spavaonice.

– Nemoj tom zavodniku davati nikakvo oružje, John – dogaci za njima Goodnight i okrene se prema kući. Ušao je i zatvorio vrata čekajući što će mu Virginia reći. Ona je stajala u uglu i mirno ga upitala:

– Jeste li već negdje prije sreli Maca?

– Nisam.

– Zašto mu onda otežavate život?

– To vam ne mogu objasniti.

– Ali ja mogu. Vi mrzite sva-

koga tko vam se ne pokorava. Od početka sam ocijenila da ste surovi, ali nadala sam se da u vama ima i boljih osobina. Moj prvi dojam bio je, čini se, točan. U vama je samo surovost. Hoćete li ostati?

– Hoću.

– Znaate li što se dogodilo?

– Sreo sam Harryja Idea s njegovim jahačima.

– Znači bio je Ide? Znala sam da su bili ljudi iz doline, ali nisam bila sigurna da on predvodi skupinu. Evo, vidite. Zar to za vas ništa ne znači?

Mogao joj je reći kako mu je žao, ali nije. Umjesto toga reče:

– Ne znači. Budući da sam ovdje u planini, ljudi iz doline smatraju me svojim neprijateljem...

– Moram sačuvati ovaj ranč – reče ona. – Neću dopustiti da me najure.

– Možemo pokušati – reče on. – Valjda ima dovoljno ljudi u ovim planinama koji bi nam mogli pomoći.

– Toga se najviše plašim – primijeti ona.

On se zamisli nad tim odgovorom. Onda pokaže na svjetiljku.

– Smanjite svjetlo!

Ona smanji stijenj i soba uto-
ne u polumrak.

– Nisam siguran zbog Maca

– objasni on.

– Sumnjate li da će pokušati da vas ubije?

– On će to svakako pokušati – reče Goodnight – samo ne znam na koji će način to učiniti.

– Recite mu da odjaše ako baš želite da ga se riješite.

– Želim ga upravo ovdje imati. Ako odjaše, morat ću za njim.

Ona rezignirano slegne ramenima:

– Kako dugo proganjate nekoga tko vam se ne želi pokoriti?

Umjesto odgovora on joj reče:

– Vi ste zabrinuti zbog Bostona Billa.

Njeno lice ostade mirno.

– Ne želim ništa drugo nego da zadržim ovaj ranč – reče ona izbjegavajući odgovor.

– Boston Bill je spreman da vam pomogne – reče.

– Želim zadržati ranč – ponovi ona tvrdoglavo – i želim vas unajmiti. Dovoljno ste grubo da držite ljude na uzdi. Hoćete li biti predradnik?

– Ako želite da vas sačuvam od onoga čega se plašite, bilo bi dobro da mi kažete što je to – reče joj on.

– Već ćete vidjeti.

Podje prema vratima, ali se predomisli i izađe kroz kuhinjska vrata straga. Na uglu kuće se zaustavi i oštro pogleda u mrak. Nije ništa vidio, ali instinkt ga je upozoravao. U velikom luku približavao se straga spavaonici. Kad je stigao do lijeve strane spavaonice, vidio je McSweena kako stoji s puškom u ruci, okrenut prema verandi.

Djevojka je opet pojačala svjetlo i otvorila vrata kako bi rashladila sobu od dnevne vrućine. Silueta McSweenova ocrtavala se na tom svjetlu.

Goodnight izvadi pištolj i uperi ga na McSweena.

– Ostani tamo mirno – reče mu – i baci pušku.

McSween se trzne i klone od iznenađenja.

– Zašto nisi došao otvoreno kad si me mogao vidjeti?

– Spusti pušku na zemlju – reče mu mirno Goodnight.

McSween ispusti pušku i okrene se.

– Kad ću ja imati priliku? – upitao je očajnički.

– Kad je pronađeš – odgovori mu Goodnight. – Hajde, ulazi u spavaonicu.

Prošao je pored McSweena i podigao pušku dok ga je ovaj gledao s mračnim razočaranjem u očima. Goodnight ga gurne puškom.

– Hajde, kreni.

McSween sjede na ležaj, ostala trojica već su bila legla ali su bili budni i promatrali što se događa.

– Tko je ovom žutokljuncu dao oružje?

Bob Carruth odgovori nemarno.

– To je moja puška.

– Čovjek mora biti oprezniji s oružjem.

– Rekao mi je da želi ispaliti samo jedan metak, mislio sam da to oružju neće naškoditi.

– Brbljao je – primijeti Goodnight.

– I meni se tako čini – suglasi se Carruth.

– To je bila vrlo zgodna igra – reče Goodnight. – Stajao je tamo na svjetlu i znao je da ću ga vidjeti.

– Pa, mogao je pucati i kroz prozor – reče Carruth. – Ili mogao je ostati u sjeni i odatle pucati.

– Možda je na to i mislio – suglasi se Goodnight. – Možda se dosjetio da bi prvi hitac mogao promašiti i da više neće imati priliku za drugi. Zato je tako postupio.

– Možda je upravo tako – reče Carruth. – Nikad se ne

zna. Zašto nije pokušao nešto kad je bio u prednosti?

– Zavodnici nemaju hrabrosti za to – dometne Goodnight.

McSween je zdvojan sjedio na ležaju, bez riječi, a na licu mu se zrcalilo neraspoloženje. Ostala trojica ravnodušno su ga promatrala. To je bilo u skladu s njihovim nazorom na svijet. Oni se neće umiješati dok se ne tiče njihove kože.

– Bobe – upita Goodnight – tko je ovdje prije bio predradnik?

– Ja.

– Nadam se da ti se to svidjelo.

Bob Carruth je ravnodušno slegnuo ramenima.

– Sada ti možeš preuzeti komandu kada se sutra ovdje pojavi Boston Bill.

Poslije doručka Goodnight pode do svoga konja. Tada začuje topot kopita. Kad je brzo došao do prednjeg dvorišta, vidio je Bostona Billa kako razgovara s Virginijom Overman. Šestorica njegovih ljudi sjedila su na konjima.

Carruth je stajao na vratima spavaonice nezainteresirano. – Sada se možeš ti s tim pozabaviti – reče Carruth.

Goodnight se nećega prisjeti. – Gdje je sjedište Boston Billa?

– Na ranču koji je prije pripadao Clarku Murphyju, tri kilometra odavde.

– Dakle, morao je čuti pucnjavu prošle noći.

– Svakako – potvrdi Carruth.

Dok je o tome razmišljao, krenuo je prema verandi. Boston Bill je upravo stavio ruku Virginiji na rame i rekao:

– Samo mi reci što želiš.

Goodnight je zamijetio suzdržanost na djevojčinu licu. Billova prisutnost i njegova privlačnost ostavila je dojam na djevojku i protiv njezine bolje.

Boston Bill se okrene k nje-mu.

– Opet si došao? – reče, a onda nastavi zemišljeno. – Jesi li ti imao udjela u onoj pucnjavi sinoć?

– Ne – reče Goodnight.

– Tko je – zamišljeno će Boston Bill. – Ti si bio u gradu. – Okrenuo se djevojci. – Ne vjeruj nikome koga ne poznaješ.

– Frank je ovdje predradnik, Bille – reče djevojka.

Bill se zagleda u Goodnighta.

– Tvoj odlazak u grad prištedio ti je mnoge neugodnosti. – Gdje si bio prošle noći? – upita Goodnight Billa.

– To se tebe ne tiče – odbrusi mu Bill, a onda, sjetivši se da je djevojka tu, reče nešto blaže.

– Mi smo se upravo poslije noćnog jahanja vratili na ranč.

Goodnight nije na ostalim jahačima zamijetio nikakav umor od noćnog jahanja. Tu nešto nije bilo u redu. U međuvremenu Bill stavi ruku na rame djevojci.

– Htio bih s tobom porazgovarati nasamu.

Povede je unutra i zatvori vrata.

Nakon nekog vremena otvoriše se vrata i Bill poviče:

– Virginia želi da njen otac bude pokopan pored njene majke, tamo preko u onom šumarku. Na posao i pošaljite nekoga po popa.

To je bio znak da Bill preuzima komandu. To je osjetio Goodnight, to su osjetili i ostali. Ništa ne rekavši, zapalio je ci-

garetu. Ljudi sjahaše i dadoše se na posao.

* * *

Odmah poslije podne stiže pop na sivom konju, obavi pogreb, pojede ručak i ode.

Goodnight upita Carrutha.

– Odakle je ovaj došao?

– Iz Roselle.

– Gdje je Rosella?

– Na brežuljku kod planinskog prelaza. To je bio nekoć logor kopača zlata.

Goodnight se zamisli nad novom situacijom. Boston Bill je za to vrijeme sjedio u kući za stolom s Virginijom.

– Vrlo je teško – reče on blago. – Znaš da ću izvršiti svaki tvoj nalog. To sam ti već obećao.

– Da, znam – reče ona sumorno.

– Virginia, kako ćeš dalje voditi sama ranč? – pitao je.

– Kao što je i prije bio vođen.

– Moraš uvidjeti teškoće.

Ljudi koje ovdje trebamo neće primati naređenja od jedne žene.

Ona ga pažljivo pogleda.

– Žena može ono što mnogi muškarci ne mogu. Da li si na to pomislio?

On se blagonaklono nasmiješi.

– Ženske ruke nisu stvorene za borbu.

– Žena ima svoj osmijeh. Mogla bih njime sve tvoje ljude odvojiti od tebe.

– Kako to misliš?

– Učinit ću ono što moj otac nije mogao – reče ona.

– A što je to?

– Ne budi previše znatiželjan.

– Ti ćeš sve to riješiti uz mo-

ju pomoć — reče joj Bill. — Ili nećeš nikako. Nemoj da te mašta zavede.

— Ti si vrlo grub i surov, iako bi mogao biti i šarmantan kada bi htio — reče ona mirno. — Ranč Sun je moj. Moga si oca imao u vlasti, a mene nećeš. Njega si i bolje poznavao. Znao si kako da iskoristiš njegovu mržnju i osjećaj za pravično. On je znao mrziti, ali ja znam još žešće mrziti. Ti me još ne poznaješ dovoljno.

— Bože, zar je to sve ležalo skriveno iza tvog osmijeha? — pitao je on začuđeno. — To zvuči kao da me mrziš.

Ona zatrese glavom.

— Ne, ne mrzim te, Bille.

Pokušao je lukavstvom.

— Bilo je glupo što si me otjerala. Tko će ti sada pomoći, Virginia?

— Ne tjeram te, samo želim da bude jasno tko je vlasnik ranča Sun.

— Ranč Sun je samo drvećem omeden brdski pašnjak — reče Bill. — Mogla bi ga povećati i mnogo više goveda imati samo kada bi htjela.

— Ukradene iz doline? — upitala je sumnjičavo.

— Sasvim je svejedno odakle ih dobiješ. Oni iz doline će nam oduzeti sve što mogu. I moramo sebi uzeti isto pravo. Ranč Sun bi se mogao proširiti sve od onih brežuljaka do doline, pa i trideset kilometara u dolinu, samo ako želiš.

— To je samo vrlo lijep san. Ti si velik na riječima. Poduzeo si da uhvatiš i Harryja Idea, ali nisi uspio.

— Naišao je ovaj stranac i pokvario mi planove — branio se Bill.

Virginia ga pogleda iskosa.

— Zašto si ti uopće posjetio Idea?

On je pogleda značajno.

— Pa, ispričao sam ti.

Ona ga je oštro promatrala, tako da mu je postalo neugodno. — Što ti, zapravo, želiš od mene?

— Vрати se odakle si došao i uradi što si naumio.

— Ti me tjeraš da ubijem Harryja Idea? — upitao je.

— Da.

— Razumijem tvoje osjećaje. Smrt oca teško te pogodila i Ide zaslužuje smrt, ali nije mi ugodno što ti o tome tako hladnokrvno govoriš.

— Opet samo pričaš. Ako se plašiš, ne moraš. Goodnight će se za to pobrinuti. Možeš mirno otići i baviti se svojim poslovima.

— Ne želim da on ostane ovdje — reče on ljutito.

Ona mu se žustro okrene.

— Zašto to nisi sredio kada ti je kod Idea stao na put?

On polagano odgovori.

— Tražiš od mene da izađem i da se obračunam s Goodnightom?

— Ne — odvrati ona — sada ga ostavi na miru, ali ne govori o stvarima koje ne želiš obaviti.

On se diže nezadovoljan.

— Vidjet ćemo se za dva-tri dana — reče i napusti kuću.

Ispratila ga je i gledala za njim i njegovim jahačima. Onda naredi da joj osedlaju konja i pozove Goodnighta da joj se pridruži. Popodne su stigli do kolibe smještene na terasi pod visokom klisurom. Izađe mršav i dugonog pas boje senfa, a za njim se pojavi čovjek isto tako mršav kao njegov četvoronožni

prijatelj. U ruci je imao pušku. Lice pokriveno crnom bradom nije odavalo dob. Premda je bio visok, činilo se da je kost i koža. Glas mu je bio kao u starijem čovjeka kada je rekao:

– Sjaši, Virginia.

– Nede, došla sam da ti predstavim jednog čovjeka. Ime mu je Frank i radi za mene.

– Za tebe ili za tvoga oca?

– Otac je mrtav. Prošle noći napao nas je Harry Ide.

Stari je vijest primio bez vidljiva uzbuđenja. Trznuo je ramenima, a usne je na trenutak stisnuo.

– To nećemo zaboraviti – reče. – Jednog dana će Harryju Ideu zaigrati pakao pod nogama. – Pogledao je Goodnighta. – A što je s tim momkom?

– Ako dođe k tebi s nekom molbom, sjeti se da ga ja šaljem.

– Okrenula se Goodnightu. – Ovo je najstariji prijatelj moga oca, Ned Tower.

Tower je pažljivo odmjeravao Goodnighta. Klimnuo je glavom.

– Prepoznat ću ga ako dođe ovamo, Virginia. Je li to sve?

– Za sada jest – odvrati mu ljubazno Virginia.

– Ne – reče on. – A što ćeš s Bostonom Billom?

– I on će mi biti koristan – odvrati ona.

– Zar sada?

– To još ne znam točno.

Tower klimne glavom.

– Dobro, to ćemo još vidjeti.

Okrenula je konja i s Goodnightom krenula natrag kući. Sunce je već bilo nisko kad su prešli brdski pašnjak.

– Ned Tower je još čovjek kome se uvijek mogu obratiti. On poznaje sve ostale rančere u planini – objasni Virginia. –

Ovdje u planini smo svi kao jedna obitelj.

– Čini se da ne vjeruje Bostonu Billu?

– Nitko mu ne vjeruje. Ali što može učiniti planinski rančer kad mu u dvorište ujaše desetak tih jahača? Hahraniti rulju i nadati se da će proći bez nekih većih teškoća.

– Ali pretpostavljam da se to svima isplatio. On vam je doveo dosta stoke iz dolina kao odštetu za hranu koju ste mu dali.

– Ne žalim rančere u dolini – reče ona nestrpljivo. – Voljela bih kad bi bili uništeni.

– To je vaša osobna stvar – reče on zamišljeno.

– A vi se s tim ne slažete?

– Ne sviđa mi se ta okrutnost kod vas – kod žene.

– Pa i vi ste okrutni.

– Da – prizna on. – Ali svaki bi čovjek želio da žena bude bolja od njega.

S ranča su čuli zvuk trougla koji je zvao na večeru. Kad je Goodnight ušao u sobu, trójica su već sjedila za stolom.

– Gdje je McSween? – pitao je Goodnight.

Bob Carruth ga pogleda nezainteresirano.

– Odjahao.

– Kamo? – pitao je Goodnight.

– Nije rekao.

– U kojem je smjeru odjahao?

– Onamo – i pokaže nožem

– prema Roselli.

Goodnight se okrene k vratima, ali mu Virginia prepriječi put.

– Kamo ćete?

– Za njim.

– To vas je, znači, dovelo ovamo. Zašto niste rekli? Ako

ste nešto imali s njim, zašto to niste obavili dok je bio ovdje?

Goodnight prođe pored nje bez riječi. Carruth poviče za njim.

— Nadam se da ćeš ga naći, ponio je moj pištolj.

Goodnight uzjaše i kada je kretao vidio je Virginiju na verandi.

— Hoće li se vratiti?

— Možda — reče on i odjaše.

IX

Goodnight je u Roselle stigao dva sata poslije zalaska sunca. Mjesto je bilo samo mala skupina kuća, a cesta je krivudala kroz mjesto. Pred jedinim salunom je sjahao i ušao. Četiri su čovjeka sjedila za jednim stolom i igrali poker. Jedan od njih se diže i iza bara uze bocu i čašu te ih stavi na bar.

— Može li se ovdje dobiti nešto za jelo? — pitao je Goodnight.

Vlasnik saluna mu pokaže prstom.

— Sjednite u onu sobicu, ja ću se za to pobrinuti.

— Može li se ovdje i prenoćiti?

— Podite s pokrivačem po vanjskim stubama na kat i izaberite ležaj.

— Prvo bih nešto pojeo — reče Goodnight i natoči si čašu.

Vlasnik saluna sada učini nešto čudnovato. Praznom bocom pokuca na zid.

— Čemu to? — upitao je Goodnight.

— To je signal mojoj ženi da spremi još jednu večeru — objasni vlasnik saluna.

Goodnight brzo pođe u susjednu sobu. Vidio je stol s ta-

njurom u kojem je bilo napola pojeden odrezak i dopola popijena šalica kave. Stolica je bila odgurnuta do zida kao da je čovjek na brzinu napustio sobu. Vrata na drugoj strani sobe odavala su kamo je bježao. Goodnight se vrati u salun. Vlasnik ga upita:

— Hoćete li sada jesti?

— Neka se grije — reče Goodnight i izjuri iz saluna. Čuo je brze korake u mraku. Ulica je vodila do kraja mjesta. Goodnight tamo ugleda jednog konja i kada je prišao bliže i vidio znak, znao je da to bio McSween. Skinuo je sedlo s konja i donio ga sve do stražnjih vrata saluna. Ondje ga baci na hrpu smeća. Ako McSween želi sada jahati dalje na neosedlanom konju, neće daleko stići.

Goodnight je bio zadovoljan, vrijeme je radilo za njega. Zaklonio se u mrak jedne kuće i čekao. Malo zatim vidio je neku sjenu uz kuću nedaleko od njega. On se polagano prišulja stražnjoj strani kuće i uđe u nju. Polagano je zakoračio i opipao tlo. Pod je bio od nabijene ilovače. Polagano je prešao preko sobe i vidio lijevo i desno nešto svjetlije četverokute prozora. Pretpostavljao je da negdje desno moraju biti stube što vode gore. Rukom ih je napipao. Kad je prstima pipnuo stubu, osjetio je nešto vlažno i hladno. Trgnuo je ruku i udario u ogradu, što je prouzročilo šum. Jedan glas odjekne točno iznad njega.

— Jesi li to ti, Goodnight?

Goodnight zastane i zaustavi dah. To je bio glas McSweena.

— To si ti, zar ne? — pitao je McSween.

— Dodi dolje.

– Tvoje je ime Goodnight, je li? – pitao je McSween. – Ti si brat Mary Goodnight, zar ne?

– Sidi – ponovio je Goodnight.

– Bilo je nečega u tvom licu što me smetalo kad si došao na ranč. Sjetio sam se prije nekoliko sati.

– Trebalo ti je prilično vremena – reče Goodnight.

– Pa sve je ionako prilično krivo krenulo. Volio bih da tvoju sestru nikada nisam sreo. Kad sam je upoznao, bilo je svršeno s mojom srećom. Sve je pošlo naopako. Ona je sama od svoje volje posla sa mnom. Nisam je ja odveo. Bila je dovoljno stara da zna što želi. Čemu za to okrivljavati samo muškarca?

Goodnight prstima dodirne strop sobe. McSween se čudno ponašao. U tami se povukao dalje a da nije ispalio nijedan hitac. Goodnight jednim skokom prijede stube nađe se na njihovom vrhu, a zatim skoči udesno. U tami je čuo McSweenovo ubrzano disanje.

– Ona mi je donijela nesreću, to moraš znati.

Goodnight podiže pištolj. Opalio je prema glasu. Zatim još jednom. U slijedećem trenutku bljesne vatra iz pištolja prema njemu. On brzo opali još četiri puta. U to začuje krik i dok se slijegao dim oko njega čuo je jecanje na podu.

Pomislio je da je McSween mrtav, ali nakon kratkog vremena začuje se njegov glas.

– Muškarac bi morao biti slobodan, ali ne može bez žene i ona mu oduzima slobodu. Tvoja sestra je odgovorila na moj osmijeh, Goodnight. Da li zato moram sada umrijeti?

– Razmisli kako si je zaveo, iskoristio i ostavio samu da umre.

– Da li si već ubio nekog čovjeka?

– Nisam – reče Goodnight. – Ali ne žalim što sam ovo učinio i radujem se što je sve završeno.

– Onda ćeš ti živjeti u paklu mnogo prije nego što budeš mrtav – dobaci mu McSween.

Još se neko vrijeme trzao na podu a onda se umirio. Goodnight oslušne. Nije više čuo disanje. Oprezno krene naprijed i nogom dotače tijelo McSweena. Prodrma ga rukom. Tijelo je bilo bez života. Goodnight se sjeti Carrutha s ranča, sagne se i uzme pištolj s poda pa siđe niz stubu. Kad je došao pred salun, vlasnik je stajao pred njim. Uz njega su bili još neki mještani.

– Hoćete li sada jesti?

– Sačuvajte ga za slijedećeg bjegunca. Nećete dugo čekati na njega.

Okrenuo se na zapad i odjahao. Dva sata kasnije vezao je konja u dvorištu ranča Sun. Na vratima spavaonice stajao je Carruth, a na verandi Virginia.

Predao je pištolj Carruthu. On pogleda pištolj i reče nezadovoljno:

– Kad ga je uzeo bio je nabičen, sada je prazan. – Pogledao je ozbiljno Goodnighta.

– Dao sam mu priliku – objasnio je Goodnight.

– Vjerojatno nije bio dobar strijelac – primijeti Carruth.

– Sve u svemu nije mnogo vrijedio – reče Goodnight.

Virginia ga pozove s verande.

– Dodite ovamo!

– Odjahat ću u grad – odvrati joj Goodnight.

– Sto ćete ondje, tko vas tamo očekuje?

– Boca viskija – odvrati on.

– Pa, to možete i ovdje dobiti.

– Nikada se ne opijam na ranču na kojem radim.

– Ako vam to čini zadovoljstvo, samo naprijed!

Uzjahao je, okrenuo konja i krenuo laganim galopom. Iza sebe je još čuo povik.

– Hoćete li se vratiti?

To nije znao pa nije ni odgovorio.

U ponoć je stigao u Sherman City. Ostavio je konja u konjušnici i prošao kraju hotela. Htio je odmah do Nilesa Branda, ali je znao da ga moraju vidjeti Rosalijini ljudi prije nego što stupi u kuću. Zbog toga je najprije popio čašicu u salunu Trail. Kad je zatim krenuo ulicom, vidio je starog Gabea na uglu kako zuri u nebo.

– Udi u hotel na stražnja vrata i skreni desno – promrmljao je starac tiho. Goodnight je ušao u hotel i u hodniku desno vidio tračak svjetla iza nekih vrata. Pokucao je i ušao. Niles je poduprt jastucima sjedio na krevetu. Rosalia je bila kraj njega. Pogled na nju uzbudio ga više nego što je očekivao.

– No Frank, što ima u velikom svijetu? – pitao ga je Niles. A on nije mogao odvojiti pogled od sjajnih crnih djevojčinih očiju.

Niles se radosno nakesio. Lice mu je sada bilo tako blijedo da su mu se vidjele na licu pjege, koje su inače bile pokrivenne suncem opaljenom kožom.

Usne su mu bile nabubrile od groznice, a obrazi upali. Liječnik ga je pregledao i dobro ga premotao zavojima. Imao je čak i košulju na sebi.

– Je li ti sada bolje? – pitao je Goodnight.

– Danas sam opet dobio svoj stari apetit.

– Kako si dospio u ovu sobu?

Nilesu je bilo očito neugodno.

– Pa, nisam htio damu na duže vrijeme lišiti njena kreveta.

Goodnight baci pogled na prozor i vrata.

– Ovdje nisi baš sasvim siguran i zaštićen.

Rosalia otvori vrata i Goodnight vidje preko hodnika da su vrata susjedne sobe također otvorena. U njoj je sjedio čovjek s puškom preko koljena. Ona zatvori vrata bez daljeg objašnjenja.

– Vidiš li? – reče mu Niles.

– Pod prozorom je još jedan momak na straži. Ovoj dami pripada cijelo mjesto.

Gledao je ispitivački Goodnighta i ono što je vidio na njegovu licu natjera ga da se uozbilji.

– Da li se što dogodilo u planini?

– Jest.

Nilesu bljesnu oči.

– Jesi li ga uhvatio?

– Da – reče Goodnight. – To je sređeno.

– Onda se možemo pokupiti i odjahati – reče Niles.

Goodnight ne odgovori odmah. Bio je nekako umoran i nezadovoljan.

– Uzmi sobu i lezi, pa se dobro odmori. Onda ćemo još dva dana igrati remi dok ne budem sposoban opet sjesti u sedlo.

– Posjetit ću te sutra – reče Goodnight i izađe.

– To uopće nije njemu slično – primijeti Niles.

– Što je učinio? – upita djevojka.

– Ubio je čovjeka – reče Niles. – Čovjeka koji je pobjegao s njegovom sestrom i ostavio je da umre negdje u Nevadi. Bilo je to prokletko dugo traganje i raduje me što je sve gotovo. Ali nešto nije u redu. On bi se trebao radovati.

Ona se okrene Nilesu.

– Znači, on nije uopće ni od čega bježao?

– On je vrlo pošten čovjek – objasni Niles. – Ali tu nešto nije u redu.

– Kakav je bio prije? Prije nego što se dogodilo to s njegovom sestrom?

– Uvijek je bio veseo i dobro raspoložen.

– Nikada ga nisam vidjela da se smije – reče ona.

Stajala je pokraj kreveta i ozbiljno gledala Nilesa. No njene su misli bile daleko.

– Ne znam što se to događa s njim – tiho će Niles.

– Ja znam – reče ona.

Ona ugasi lampu i izađe iz sobe. Kad je stigla blizu svoje kuće, pozove tiho:

– Syd. – Jedna sjena se odvoji od kuće i pride joj. – Idi u salun Trail – reče mu. – Tamo je čovjek kojeg poznaješ. Napit će se. Pazi da mu se ništa ne dogodi. Kad se napije, dovedi ga k meni.

U salunu je bila u toku kartaska partija. Kad je Goodnight ušao, barmen ode iza šanka a kartaši nastaviše igru kao da

ga nisu ni zamijetili, ali njemu je bilo jasno da su ga dobro vidjeli.

Barmen ga je sumnjičavo pogledao i pred njega stavio bocu i čašu. Najradije bi ga izbacio iz saluna, ali se nije usuđivao pa se zadovoljio s tim da ga samo mrko pogledava. Čim je barmen otišao opet do stola da bi kibicirao kartanje, Goodnight ga je zaboravio. Glavom su mu se motale raznovrsne misli i piće mu nije mnogo pomoglo. Nemir i neodređeni osjećaj nelagodnosti nije ga napuštao. Taj osjećaj započeo je pri McSweeneyovoj smrti i pratio ga sve do Sherman Cityja. Stavio je ruku na bar i osjetio je olakšanje pri dodoru sa hladnom čvrstinom pod rukom. To mu je u tom trenutku bio jedini čvrsti oslonac u ovom uzburkanom nesigurnom svijetu.

Tri mjeseca opsjedao ga je samo jedan osjećaj. Nije mislio ni na što drugo osim na tragediju svoje sestre i na osvetu. Sada je sve bilo prošlo i mogao se vratiti prijašnjem životu.

Kao iz daljine čuo je glas čovjeka.

– Vi me pozivate da vam se pridružim, zar ne?

Okrenuo se i ugledao čovjeka kojeg je zamijetio kad je malo poslije njega ušao mirno u salun.

– Svakako – reče Goodnight. – Tu je boca. Barmen, donesite još jednu čašu.

– Što vam je na srcu? – upita ga Goodnight.

Syd ga je gledao oprezno.

– Kad ovdje budete gotovi, želio bih s vama porazgovarati

– promrmljao je tiho.

Goodnight posegne u džep,

pogleda na bocu i baci dva dolara na šank. Novac je zazvonio na šanku, i to ga je upozorilo. Spustio je naglo ruke na bar i nije ga osjetio. Oprezno je načinio korak i ostao malo ukočen.

— Hajd'mo k njoj — reče čovjek.

* * *

Čekala ga je na verandi. Na prvoj se stubi spotaknuo i ona ga uze za ruku i povuče u kuću. Dok je palila svjetiljku, on je kao kroz neki veo vidio njezino lice.

— Htjela si razgovarati sa mnom? — pitao je.

Ona mu priđe i povede ga za ruku u spavaću sobu.

— Danas u ovom mjestu ne smiješ ostati sám.

— Odvući ću se u hotel.

— Lezi ovdje — reče mu ona — i rukom mu dotače grudi.

On se spusti na krevet i ostade zatvorenih čiju ležati.

— Ti si još budna tako kasno — reče umornim glasom.

— Dugo ti je trebalo da se napiješ, Frank.

— Zar si čekala na to?

— Pa, morala sam čekati, zar ne?

— Ne, nikako.

Na njemu su se licu zrcalila dvostruka osjećanja kada ga je opet pogledala.

— Mogao bi me navesti na to da te cijele noći čekam. — To je prošaputala kao da se plašila da bi je mogao čuti, a istovremeno je to i željela.

Ali znala je da je nije čuo i izraz nježnosti se pojavi na njezinu licu. Priđe krevetu, svuče mu čizme te ga pokrije.

Kad je progovorila, glas joj je zvučao odsutno.

— Zar ti pomaže kada se napiješ?

On otvori oči i pogleda je.

— Znaš li, Rosalie, čudno je to, ali čovjek se nikada ne može vratiti natrag.

— Kamo bi se želio vratiti?

— Ne znam. — Sjena žalosti zamuti mu pogled. — Čovjek ne može izbrisati svoju prošlost.

— Žao ti je što si ubio McSweena?

Zatrese glavom.

— Ali paklenski me boli kada pomislim na svoju sestru. To ne može ništa promijeniti. Svijet je besmislen. Mrzim svu tu prokletu rasu i neću ni prstom maknuti da nekome pomognem. Od sada... — Digao je ruku, stisnuo šaku načinio neodređeni pokret.

Stajala je i pričekala da zaspe. Znala je da je on sada na opasnom rubu i da jedva održava ravnotežu. Bio je jak i njegovi su osjećaji bili također jaki pa se nikada neće zadovoljiti polovičnim rješenjima. Bude li njegova ogorčenost još veća, mogao bi izgubiti svu dobrotu i povjerenje u život. Dići će ruku na druge i time uništiti sebe. Na početku ga je smatrala takvim čovjekom jer ovamo nisu ni dolazili drukčiji. Sada je znala da nije nikakav bjegunac od zakona. Osjetila je olakšanje, ali se istovremeno zabrinula što će biti od njega. Ženski se instinkt probudio u njoj i ona ga je htjela takvog kakav je bio.

Harry Ide je imao cijele godinu iznajmljenu sobu u hotelu. Ponekad se njome koristio za lude poker partije s drugim rančerima iz doline. Inače se ondje zadržavao kad bi previše popio, da ne mora jahati kući.

Ponekad je iz te sobe promatrao i svoje neprijatelje.

I tog dana popodne bio je u sobi i spazio kako dolazi Boston Bill. Na večeru je Ide sišao dolje i pogledao gdje je Bill. Poslije večere vratio se u sobu. Ondje ga je Boston Bill mirno očekivao.

Malo se preplašio, ali bio je dovoljno hladnokrvan da to ne pokaže. Bill se opružio na krevetu i pušio.

Nakesio se Ideu i uživao u iznenađenju.

— Sada sam te opet nadmudrio.

— Sljedeći put sam ja na redu — reče Ide ravnodušno.

— Svatko može onoga drugog ponekad iznenaditi. Zašto bi se onda borili jedan protiv drugog? Ti imaš svoje poslove, ja imam svoje.

— To je točno — reče Ide.

— Imaš li neki prijedlog?

— Sve ovisi o tome što ti želiš.

— Ja znam što želim — reče Bill. — Drži se samo podalje od Sun ranča. Za ostalo što činiš nije me briga.

— S tim se slažem — reče Ide. Bill se uspravi na krevetu.

— Ne moraš očekivati više nikakvih poteškoća sa ranča Sun. Inače ćeš imati neugodnosti s ostalima s planinskih rančeva.

— Prihvaćam.

— To bi bilo dobro.

— Za nas obojicu — objasni Ide. — Sve što tamno poduzmem pomoći će i tebi. Zbog toga si to i predložio.

— Točno — odgovori Bill i krene prema vratima.

— Ti si vraški hladnokrvan, Bille.

— Može biti — prihvati Bill.

— Volim stvari rješavati na lak-

ši način. Nema koristi ako se međusobno gložimo.

Ide klimne i isprati Billa. Čuo je kako silazi niz stube i kada se vratio prozoru vidio je Goodnighta kako ulazi u bar Trail. Pola sata poslije opet je vidio Goodnighta na ulici.

— Vrlo hladnokrvan, previše hladnokrvan — pomislio je Ide.

— Ne mogu se osloniti na tog Billa. Samo je pitanje vremena kada će me ukloniti kao što je uklonio Overmana.

Možda će to pokušati sâm ili će možda nagovoriti Goodnighta da to pokuša. Ide je o tome ozbiljno razmišljao.

* * *

Kad se probudio, Goodnight je zurio u gole noge koje su mu virile ispod pokrivača. Usta su mu bila suha. Nekoliko sekundi ležao je u nepoznatoj sobi i pokušao se prisjetiti. Kroz vrata je dopirao miris kave i pržene šunke.

Sjetio se saluna i čovjeka s kojim je razgovarao. Odjednom je znao gdje je. Kad se digao i pogledao u ogledalo, zaključio je da se mora obrijati. Glava mu je bila bistra i osjećao se svjež i zdrav, spreman na sve. Otvorio je vrata i kroz dnevnu sobu Rosalijine kuće ušao u kuhinju. Ona je stajala kraj štednjaka i pripremala doručak.

On joj se nasmiješi. Prvi pravi osmijeh koji je vidjela na njemu. No unatoč tome bio je u neodoumici.

— Sada sam i u tvom krevetu spavao. Bilo je lijepo od tebe što si se brinula za mene, ali to će naškoditi tvome glasu.

Čekao je strpljivo, ona mu je to morala reći sama, nije htio da bude drukčije.

– Bila su trojica te noći u gradu – reče ona. – Dva iz doline i jedan s planina. Zbog toga te Syd doveo iz saluna. Znala sam da su tu. Postavili smo stražu na vratima i na prozoru u tri sata pošao po šalicu kave.

– Zašto su se okomili na Nilesa? – pitao je. – On nije imao s tim nikakve veze. – Razmišljao je i pokušao naći neko objašnjenje. Po izrazu lica shvatila je da je blizu istine. – Oni su htjeli mene. Mislili su da su na mene pucali.

– Da – potvrdi ona tihim glasom.

– Ti znaš i tko je bio? – pitao je i čekao odgovor.

– Znam – potvrdi ona – ali to ti neću reći.

– Već ću nekako otkriti – reče on bez vidljiva uzbuđenja.

– To ti vjerujem. Sada opet imaš novi zadatak, zar ne? Naniš mi bol.

On je pogleda iznenađeno.

– Zašto?

– Pošto si izvršio prvi zadatak, u tebi je ostala praznina – objasni mu ona. – Što misliš kako ćeš se osjećati poslije ovog zadatka ako ostaneš živ?

– Čudan način mišljenja – promrmlja on. – A što ti očekuješ od čovjeka?

– Ništa osim onoga što moraš učiniti – odgovori ona. – Nitko ne može preskočiti svoju sjenu. Ti ćeš proganjati, tući se i nećeš se smiriti dok ne izravnaš račun za Nilesa.

On potrese glavom i okrete se. Pošto je otišao, ona se vrati u kuhinju. Nema nikakva smisla sada se s njim prepirati, razmišljala je, ali ako sada opet ubije čovjeka, postat će za cijeli

život nesretan. Kad bi se moglo...

Sunce je preplavilo ulicu kada je Goodnight prošao pored hotela. Stari Gabe je spavao pred salunom Trail.

Goodnight uđe u salun i zapita barmena:

– Jesam li platio svoje piće od sinoć?

– Da, platili ste – odvrati mu on.

– Kad su otišli igrači pokera?

– Sat prije vas.

– Kada se Ide pojavio? – istim mirnim glasom upita ga Goodnight.

– Ide? Njega uopće nisam vidio. Bio je samo njegov predradnik Jack Drew. – Barmen ga sumnjičavo pogleda. – Kako ste ga vidjeli? On se nije pojavljivao.

– Čega se plašio? – upita ga Goodnight. – Bostona Billa?

Barmen je shvatio da je nadmudren i zabrinuto pogleda Goodnighta. – Nisam vam ništa o tome rekao.

– Nisam nikad ni čuo da ste nešto rekli – umiri ga Goodnight i izade iz saluna.

Gabe je bio nestao. Kad je Goodnight prešao u salun Texican, vidio je starca izvaljena na biljarskom stolu. Šešir je bio navukao preko očiju i sada ga podigao da bi pogledao tko je došao.

– Prošle noći ste propustili prilično vremena za spavanje – primijeti Goodnight.

– Uvijek propustim spavanje kad ste vi u mjestu.

– Moram vam zahvaliti za to.

– Ne meni već njoj. Ona mi je naredila da stražarim.

– Kad ste došli s ulice da uzmete šalicu kave?

– Ne ja, Syd. Oko tri. I nije bio ni tri minute odsutan. Čuo je hitac. Skočio je do ugla hotela i opazio momka kako nestaje u koralu. Opalio je za njim, ali ga je promašio. Momak je skočio na konja i odjahao u brda.

– Na zelenku?

– Ta, tko bi u noći još prepoznao boju konja?

– S bijelim prstenovima na prednjim nogama?

Gabe ga pogleda zbunjeno.

– Postavljate previše pitanja – reče i spusti se opet na stol, povukavši šešir na oči. – Ne isplati se, prijatelju, previše znati.

– A onda promumlja nešto nerazumljivo.

– Što rekoste? – zapitao je Goodnight.

– Bilo bi najbolje da nestanete iz ovoga kraja – procijedi starac kroz zube.

Goodnight napusti salun i ode do konjušnice. Ušao je u prohladnu polutamu, a njegovi koraci se nisu ni čuli po mekanom tlu. On se uvuče u pregradu gdje je stajao njegov konj i stavi ruku na vrat velikog sivca da bi ga umirio. Iz pozadine stajanja začuše glasove.

– Projurio je na konju pored mene.

– Syd je opalio jedan hitac, ali je momak bio već blizu šume.

– Jesi li ga vidio?

Slijedio je spori i oprezni odgovor. – Možda sam ga vidio. Bio je krupan čovjek.

– Velikog nosa?

– Nos mu je mogao biti i velik – reče drugi.

I to je bilo sve. Jedan od njih zakorači naprijed i ugleda

Goodnighta. Zastao je malo iznenađen. Goodnight osedla konja i uzjaše. Čovjek napokon progovori.

– Kad ste ušli u konjušnicu?

– Upravo sada.

– Jeste li što čuli – upitao je uznemireno čovjek.

– Jaki vjetar – reče Goodnight. – Vjetar s planina.

Izjahao je i napojio konja. Zatim je obišao salun Texican i zaustavio se pred kućom Rosalie Lind. Ona je upravo izašla na verandu. Skinula je šešir i pogledala.

– Možda će ti biti čudno, ali ne mogu ostati ovdje.

Hoćeš li se pobrinuti za Nilesa?

– Da – reče ona.

On joj pruži jedno pismo.

– Stavi mu ga u džep. Našao sam ga u sestrinoj torbici u hotelskoj sobi u Nevadi. Pismo je upućeno Nilesu, ali nije poslano.

– Zašto mu ga nisi predao?

– On ju je volio. Bilo što da mu je pisala, nanijelo bi mu bol. On je već dovoljno propatio. Htio sam pričekati dok se ne privikne na to da Mary više nema.

– Zar nisi otvorio pismo?

On slegne ramenima. – Možda je bolje ovako. Od mrtve Mary mrtvom Nilesu.

Okrenuo je konja i pogledao Rosaliju.

– Čovjek bi morao biti pametniji od mene da bi shvatio zašto se sve ovo dogodilo.

Potjerao je konja i zaustavio se pored prozora kroz koji je ispaljen hitac, zadržao se malo i odjahao dalje. Čim mu je mjesto ostalo za leđima, i čim se našao u šumi, osjetio se bolje. Ali je is-

tovremeno porastao njegov oprez. Čuo je odjek konjskih kopita mnogo prije nego što je ugledao jahače, Virginiju Overman i Boba Carrutha.

– Zar nemaš ničeg pametnijeg nego da jašeš ovom cestom bezbrižno kao pripiti pop?

Bilo je čudno što se tako tvrdilo kao što je bio Carruth zabrinuo za njega, a još je čudnije bilo što je Virginia s velikim olakšanjem prošaputala: – Ti si još živ? – Dojahala je do njega i uhvatila ga za ruku. Vidio je kako se olakšanje na njenom licu pretvara u radost.

– Zar sam trebao biti mrtav? – pitao je iznenađeno.

– Pa tko je onda ubijen u mjestu prošle noći? – zapita Carruth i oštro ga pogleda.

– Kako je ta novost tako brzo stigla na ranč Sun?

Carruth pređe preko tog pitanja trzajem ramena.

– Tko je bio?

– Moj prijatelj.

– Valjda ti je sličan kao blizanac – primijeti Carruth. – Inače ne bi načinili takvu grešku.

– O kome ti to govoriš?

Carruth ne odgovori ništa. Virginia slebne ramenima. Smiješka nestade s njezina lica.

– Zar ne možeš prestati proganjati nekoga? Hoćeš li se sada vratiti na ranč?

– Hoću.

– Samo na jedan ručak ili na duže, da nam pomogneš?

– Ostat ću tu duže – reče Goodnight.

– Odjahat ću u grad – reče ona. – Čekaj me.

– I ja ću s tobom – reče Carruth.

– Ne, ostani s Frankom.

Carruth uzdahne.

– Dobro. Ali kupi mi jednu bocu.

Ona potjera konja laganim galopom sjedeći dražesno u sedlu. Goodnight je gledao za njom dok nije iščezla iza zavoja. Okrenuo se i pogledao Carrutha.

Carruth klimne glavom.

– Samo da te podsjetim, Frank. Ona jaše isto tako dobro kao ti ili ja. Dakle, čekat ćemo.

Sjahali su i povukli se u hlad pored nekog drveta.

– Kako je novost o ubojstvu stigla na ranč Sun? – pitao je Goodnight. – Dogodilo se u tri noću. Sada je osam. Pet sati. Netko je vrlo brzo prenio novost.

– Novosti se ovdje brzo šire

– reče Carruth.

Goodnight je razmišljao gledajući kroz krošnju drveta u jutarnje plavetnilo. Mislio je da zna tko je ubio Nilesa. Veliki čovjek, s velikim nosom. Taj bi opis odgovarao Bostonu Billu, a on ga je mrzio jer se upleo u njegove stvari.

Nešto mu je ipak bilo nejasno. Nije vjerovao da bi Boston Bill iz zasjede napao ili pucao kroz prozor na nekoga tko spava. Nije tako procijenio Billa, ali možda se prevario. U razmišljanju ga je prekinuo Carruth.

– Ti imaš mnogo života, kao mačka. Nisam vjerovao da ćeš se iz Roselle vratiti. Nisam vjerovao ni da ćeš se ovaj puta vratiti živ iz Sherman Cityja. Imaš vrašku sreću. Ne, to nije sreća. Ti si stvoren za to.

– Za što?

– Za oružje. Neprekidno sam razmišljao zašto si nekako drukčiji. – Nasmijao se. – No vidjet ćemo hoćeš li slijedeću borbu preživjeti. Tu je jedan

čovjek koji se zna kretati mnogo brže nego što možeš zamisliti.

X

Virginia ostavi konja pred hotelom i uđe. Barga Baxteru koji je vodio hotel reče:

— Daj mi bocu viskija za Boba Carrutha.

Zatim prođe kroz stražnji ulaz i tako stiže u dvorište do verande Rosalijske kuće. Kucnula je na otvorena vrata. Ubrzano je disala stisnutih usana, ali uzbuđenje brzo prođe i kada je ugledala Rosaliju bila je opet sasvim sabrana.

— Htjela bih se s tobom nešto dogovoriti — reče mirnim glasom.

— Uđi — reče Rosalia i pođe u kuću, a Virginia za njom. Kad se okrenula, na licu joj se vidjelo kako jedva prodnosi rančero-vu kćer.

— Drago mi je što si došla — reče Rosalia. — Prije ili poslije došla bih ja k tebi.

— Tko je bio ubijen? — upita Virginia.

— Niles Brand, Frankov prijatelj.

— Nisam znala za njega — reče Virginia — Kakve veze on ima s tim poslovima?

— Nisu htjeli ubiti Nilesa.

— To sam htjela znati — reče Virginia. — Tane je bilo namijenjeno Franku, a pogodilo je toga čovjeka?

— Da — reče Rosalia.

— Da li je Frank bio u toj sobi kad mu je prijatelj ubijen?

— Ne. On je spavao ovdje.

Na Virginiji se vidjelo kako ju je zabolio taj odgovor. — To mi nisi morala reći — reče Virginia. — Bilo je nepotrebno.

— Pa to si htjela saznati, zar ne?

— Nisam — reče Virginia.

— Pa, zašto si onda došla? — upita Rosalia sumnjičavo.

— Je li Boston Bill bio prošle noći u gradu?

— Da — odgovori Rosalia.

— I kad je ispaljen smrtonosni hitac?

— Da.

Promatrala je kako se mijenja izraz na Virginijinu licu. Usne su joj se rastvorile i na licu se odrazio strah.

— To je tvoja krivnja — reče ona tiho.

— Mislila sam da ćeš to reći — reče Rosalia.

— Bill je već bio ovdje. Posjećivao te. Uvijek sam to znala. I uvijek kad bi se vratio, vrlo se čudno ponašao prema meni.

— Bio je ovdje — potvrdi Rosalia. — On je šarmantan i vjeruje da se sviđa svim ženama. To je jedna od njegovih slabosti. Ali nikada nije k meni došao na moj poziv. Dolazio je po svojoj volji i vjerojatno i ne zna kako je bio blizu toga da ga moji ljudi ubiju. Nikada nije stupio u Sherman City a da nije bio pod nadzorom. Da sam ga imalo ohrabrila, nikada se ne bi vratio tebi. No ja ga smatram glupanom. Ako je tvoj ukus drukčiji, možeš ga imati.

— To je tvoja krivnja — ponovi Virginia. — Kad je saznao da te je Frank posjetio, postao je ljubomorani prošle je noći došao ovamo i ubio drugog čovjeka.

— Može zahvaliti bogu što nije ubio Franka — reče Rosalia.

— Misliš li da bi nakon toga ostao živ?

— Dakle, tako — promuća Virginia.

– Da – odvrati joj Rosalia.
– Dakle, spavao je u tvojoj kući. Je li to način na koji vežeš muškarca?

– Bilo bi lijepo kada bih znala da ga tako mogu vezati uža se.

– Pa zbog čega je onda došao?

– Bio je pijan – objasni Rosalia. – Nije ni znao da ga četvorica vrebaju. Ja sam naredila da ga dovedu ovamo.

– Pijan? – usklikne Virginia.

– Znaš li zašto? Zato što pati. Iz osвете je ubio čovjeka i u tome nije našao zadovoljštinu koju je očekivao. To nije mogao shvatiti i zato se opio misleći da će mu biti lakše. Ali ni to nije pomoglo. – Zastala je pa nastavila. – A ti si došla da me moliš da ga ostavim na miru, zar ne?

– Točno – prizna Virginia – ali mislim da je to bila samo luda nada. Ti ćeš sve učiniti da me povrijediš.

– Reći ću ti nešto što nećeš razumjeti. Ako ga zadržiš na svom ranču, ubrzo će postati zao i obavljati tvoje prljave poslove.

– Moram se braniti od Harryja Idea. Zar je to prljavo?

– Imaš Bostona Billa i dovoljno ljudi.

– Virginia zaklima glavom.

– U njih nisam sigurna.

– Želiš reći da nisi sigurna u Bostona Billa? Vidim što želiš. Iskoristiti Franka da bi Billa učinila ljubomornim. Bill je hladan prema tebi i ti misliš da bi to netko mogao promijeniti.

– Možda – reče hladno Virginia.

– Ili želiš birati između dvojice. To bi ti se svidjelo. Do sada si tamo gore imala samo drugo-

razredne momke, koje nije vrijedilo dva puta pogledati. I kao što sam oduvijek znala, ti si hladna kao led i sebična.

– Znam bolji način da ovu stvar okončamo – reče Virginia. – Reći ću Bobu Carruthu da objasni Franku tko si ti.

– On to sada zna – reče mirno Rosalia.

Izraz mržnje planu na Virginijinu licu. Ali glas je bio suzdržan. – Što si učinila s njim?

– Ljubila sam ga – reče Rosalia.

– To mogu i ja – reče Virginia – i svaka druga žena.

– Pa zašto onda to ne činiš? – pitala je posprdno Rosalia.

Virginia je bijesno pogleda i bez riječi se okrete i ode.

– Do viđenja i sretno – dobaci joj Rosalia.

U to naiđe Syd.

– Ona to ne zna, ali u gradu su ljudi Harryja Idea i promatraju je.

– Pustit će je na miru – reče Rosalia.

– Ali zašto su došli u grad?

– pitao je Syd. – Tu se nešto sprema.

Virginia je srela Carrutha i Goodnighta na ulici i zajedno su odjahali prema planinama. Oko podneva bili su na ranču Sun. Njih dvojica odoše prema spavaonici, a Virginia sjaše pred glavnom zgradom i prije nego što je ušla pozove preko ramena: – Dođi poslije k meni, Bobe.

Bob se polagano dogegao do glavne zgrade i ušao. Virginia ga je očekivala. On skine šešir i zagleda se u nju.

– Ti si već dugo ovdje, Bobe

– obrati mu se ona. – Ti si jedini u kojega imam povjerenja.

– Poznam vas otkako ste prvi put pojahali konja – reče on glasno i pomisli da ona nešto želi od njega. Kad god je od nekog čovjeka nešto htjela, bila je vrlo ljubazna. Budila je na taj način dojam kao da joj je do njega stalo. To je vidio često.

– Potrebna mi je tvoja pomoć. Ti si jedini koji to može.

I to mu je bilo poznato. Stvarala je kod čovjeka osjećaj važnosti. Pa iako mu je sve to bilo poznato, bio je ponosan. Napokon, poznavao ju je mnogo godina.

– Učinit ću što mogu.

– Rosalia Lind je bila s Goodnightom – reče ona i pogleda ga čvrsto. – Bio je prošle noći u njenoj kući. Ti znaš kako ona to radi.

Carruth spusti pobled neodlučno. On je bio sirov čovjek i doživio je u svom životu svašta, ali je sačuvao pojmove o poštenju.

– Ona me mrzi i pokušala je odvući Goodnighta od ranča Sun, jer zna da se mi borimo za svoj život – nastavila je ona. – Ona nas želi uništiti. – Pričekala je da digne glavu i onda mu je rekla ono što će ga sigurno opredijeliti za njezinu stranu. – I mislim da ona šuruje s Harryjem Ideom. U to sumnjam već duže vrijeme. Ne možemo sebi dopustiti da nas Goodnight napusti, Bobe. On je od onih ljudi koji su nam potrebni. Ne plaši se upotrijebiti oružje.

– Da – potvrdi Carruth. – Toga se ne plaši. Ali mislim da bi Boston Bill u svako doba preuzeo taj posao, samo ako vi to zaželite.

– Poznajesh Bostona Billa –

reče ona. – Ako zamolimo za uslugu, on će se ovdje smjestiti za sva vremena. Nikad ga se više nećemo moći riješiti.

– Uvijek se ponašao tako kao da ste ga vi ohrabрили – reče on otvoreno. – Zar ga sada više ne trebate?

Ona je imala neku vrstu samopouzdanja, koja ga je uvijek iznenađivala. Teško ju je bilo pokolebati. A ona kao da nikada nije zaboravljala svoje interese. I sada ga pogleda pokeraškim pogledom, bez ijedne crte ženske zbunjenosti.

– Nikada neću davati Billu neke nade da od njega nešto trebam – objasni ona. – On je i bez toga previše uvjeren u sebe. Ako dođe k meni, onda će to biti samo na koljenima i rukama.

– Oh – uzdahne Carruth potpuno zbunjen njezinom otvorenosću.

– Vi ga nikada nećete vidjeti na koljenima, Virginia. Ne nje-ga.

– Pričekaj pa ćeš vidjeti – odvrati Virginia.

– A što se tiče Goodnighta...

– Kada budeš s njim razgovarao, spomeni da je mnogo muškaraca već prošlo kroz Rosalijin krevet.

Carruth je pocrvenio. Morao je opet spustiti pogled. Ona je očekivala neki odgovor, a kada ga nije dobila, nastavila je:

– To je doista istina. Zašto praviš takvo lice?

– Ne znam da li je to istina

– usprotivi se on zbunjeno. – Ni vi to ne znate. Ako ćemo pravo, to nije istina. Ona je poštena žena.

– Bobe, za koga ti radiš? – zapitala ga je ozbiljno.

Digao je glavu i pogledao je oštro.

— Da tako neki muškarac govori o nekoj ženi preda mnom, izmlatio bih ga — reče mirnije.

— Ja tako nešto ne bih nikada rekao. I idem još dalje. Virginia, stidim se što tako nešto čujem od vas. Vi ne biste smjeli imati tako prljave misli.

— Dobro, zaboravi to, Bobe — reče mu ona. Slegnula je ramenima kao da cijeli razgovor nije značio ništa.

Uzdahnio je i izašao u dvorište. Tap i Slab su sjedili u hladu spavaće brvnare. Goodnight je otišao u koral. Carruth pređe preko dvorišta do koral.

— Frank, nikada se nisam mišao u tuđe stvari. Ali ti mi se sviđaš. Evo ti mog savjeta, koji inače nikom ne bih dao: napusti ovaj ranč.

Goodnight pogleda mimo Carrutha na zelene pašnjake. Sunce je pripeklo, zrak je bio suh i ispunjen mirisom što je dolazio od jelove šume. Zatim pogleda. Boba.

— Ali ona se plaši Bostona Billa.

Carruth je shvatio da je Goodnight privržen Virginiji. Ona ga je ženskim čarima privukla i to je htio objasniti Goodnightu. Ali njegova odanost ranču ga je u tome spriječila.

— Nemaš jake karte u rukama — reče Bob.

— Ali uvijek imam sreću kada kupujem karte. Osim toga, sada je već kasno da odem.

— Zašto — upita Carruth. U slijedećem je trenutku čuo topot konjskih kopita. — Imaš dobre uši.

Bez riječi promatrali su kako veća skupina jahača s Bostonom Billom na čelu dolazi iz

šume i ulazi u dvorište. On sjase i uputi se prema verandi gdje ga je očekivala Virginia. Oboje su ušli u kuću. Ostalih dvanaest jahača sjahaše i razidoše se po dvorištu. Carruth posegne za cigaretom i ne gledajući u Goodnighta reče:

— Tako je. Za tebe je prekasno.

Virginia se pojavi na verandi.

— Frank, molim te dođi ovamo.

— Odluka je pala — reče tiho Carruth. — On je odlučio.

— To je još jučer odlučio — odvratiti Goodnight i pređe dvorištem do verande.

Pri ulasku zamijetio je da Virginia stoji u jednom uglu sobe. Boston Bill je stajao kraj stola. Lijeva ruka bila mu je blizu pištolja.

Virginia progovori svojim samouvjerenim glasom.

— Bill mi je sada nešto ispričao. Možda to moraš i ti čuti.

Boston Bill se obrecnu osorno.

— Ne ponavljam svoje riječi za strance, Virginia.

— Ovaj čovjek je predradnik na ranču Sun — reče ona.

— Zar? — promrmlja Bill. — Ja to ne priznajem. Govorim samo tebi, a ne njemu.

— Morat će s njim pregovarati — odvratiti mu ona.

— Ne — odvratiti Boston Bill. — S njim nemam ništa. Ti si pametna djevojka, Virginija. Postavila si ga kao strašilo između nas, ali neću gubiti vrijeme s njim. Ti moraš reći da ili ne.

— Samo ako se i moj predradnik s time slaže — reče ona.

— Razgovaraj s mojim predradnikom, Bille.

Na Billovu se licu odražavala

suprotna osjećanja. Ipak se napokon okrenuo Goodnightu.

— S tobom neću pregovarati, nego ću ti saopćiti. Moji će ljudi ovdje noćiti i ostati, ja ću učiniti ono što Virginia ne može, dakle boriti se za ovaj ranč protiv Harryja Idea. Za tebe ovdje više nema mjesta. Možeš odmah odjahati.

Virginia pogleda Goodnighta. Za to ga je i unajmila. Za ovaj trenutak. Što očekuje od njega? Okrenuo je glavu i na vratima zamijetio Carrutha.

— Udi i zatvori vrata, Bobe — reče Goodnight.

Boston Bill baci sumnjičav pogled na Carrutha, a onda opet svrne pogled na Goodnighta, koji polako reče:

— Kako vidim ti si lijevak.

Boston Bill se iznenadi na tu primjedbu i klimne glavom.

— Već drugi put to zamjećujem — reče Goodnight.

Na licu Bostona Billa pojavi se izraz zbunjenosti.

I što bi to trebalo značiti?

Goodnight polagalno zatrese glavom.

— Nema se nikakva smisla više natezati — reče. — Ti si svoj sud o meni stvorio, i ja o tebi također. Ovdje treba da to riješimo. Odmakni se od stola i napravi sebi mjesta da potegneš pištolj.

Boston Bill se ukoči. Baci pogled na Carrutha, a onda opet pogleda Goodnighta.

— Ti imaš još jednog čovjeka uza se — reče tiho.

— Izadi, Bobe — reče Goodnight preko ramena.

Čuo je kako se vrata otvaraju i opet zatvaraju. Na Virginijinu licu se zapažala napetost. Svoju je pažnju usmjerila na Boston Billa bez simpatija ili osjećaja.

Vjerojatno se pitala — kao i Goodnight — ima li Bill dovoljno jake živce ili će popustiti.

Bill se škrtio nasmiješi.

— Moji su ljudi napolju. Što misliš kako ćeš daleko dospjeti?

— Previše pričaš — mirno će Goodnight. — Povuci se i potegni.

— Jednom sam ti to objasnio — reče Bill. — Ja se tučem onda kad to ja želim.

— Onda bi bilo bolje da to sada učiniš.

— Vjerojatno si ti brži na pištolju od mene — reče Boston Bill hladno. — Imam dojam da si ti više vježbao. Bilo bi glupo s moje strane da na takvu borbu pristanem, zar ne? Dakle, neću potegnuti. Ako ipak želiš pucati, molim, izvoli.

— Pucat ću — odgovori Goodnight.

— Sumnjam — odvrati Bill. — Ljudi tvoje vrste vole da onaj drugi prvi potegne. Na taj način imaju opravdanje za ubojstvo. Tu ti ispriku neću omogućiti.

— Nisi dobro prosudio — reče Goodnight. — To pravilo vrijedi samo za ljude istoga formata. To nije za ljude koji stoje na desnoj strani hotelskog prozora i lijevom rukom kroz prozor pucaju na čovjeka koji spava.

Lice Bostona Billa se ukočilo. Pogled mu se ugasio. Pogledao je Virginiju.

— Ti si me dovela u ovakvu situaciju — reče suhim hripavim glasom. — Svida li ti se?

Svoju je pažnju opet usmjerio na Goodnighta. Povećana napetost kao da mu je izdužila lice. Ali ne reče ništa. Virginia je prekinula napetost postavivši se između njih. Okrenula se zatim Bostonu Billu.

– Ubit će te. Zar to ne vidiš na njegovu licu? – Okrenula se Goodnightu. – Ne želim ovdje pucjave.

– Situacija ti je izmakla iz ruku – reče Goodnight.

– Nije. Bill neće ovdje preuzeti komandu. Ti si moj predradnik. Razumiješ, Frank? Imam ja još jedno oružje kojeg se Bill plaši. Rančeri s planina su prema njemu dobro raspoloženi, ali to su sve ljudi koji su došli ovamo s mojim ocem. Ako im kažem jednu riječ, okrenut će se protiv njega. To on zna. Ako bez moje suglasnosti zaposjedne ranč Sun, neće više imati podršku tih rančera.

– Ti nemaš nikakve veze s trenutnom situacijom – reče joj Goodnight. – Stani u stranu. Želim ovo okončati.

– Ne želim da se to ovdje dogodi.

On je pogleda bez riječi. Ona ga je unajmila da je zaštititi od Bostona Billa, a sada ona njega štiti. To komplicira sve. Od jutra je znao da je Boston Bill ubio njegova prijatelja Nilesa. To je opravdavalo Goodnightovu akciju. A Virginia je sada spriječila dvoboj. Nije više bio siguran na čijoj je ona strani.

– Nema više nikakva smisla da ostanem na ranču Sun – reče Goodnight. – Možeš ovog čovjeka upotrijebiti za svoje ciljeve.

Kad je krenuo prema vratima, vidio je promjenu na njezinu licu.

– Ne želim da odeš – govoto vikne ona.

– Onda se nisi smjela umiješati. Sada odlazim, ali neću otići daleko i pobrinut ću se da se opet sretnemo. – Posljednje ri-

ječi uputio je Bostonu Billu. Virginia je zatresla glavom i on je zamijetio izraz bespomoćnosti na njezinu licu.

– Nisam mislila da ćeš pobjeći – reče ona.

– Nisi se smjela umiješati – ponovi on. – Ili si morala biti načistu što zapravo želiš.

Zatvorio je vrata i prešao verandu. Carruth je stajao u dvorištu.

– Ostani ovdje dok ne uzmem svoga konja – reče mu. – Odjahat ću.

– Zar te je izigrao? – pitao je Carruth začuđeno.

– Vidjet ćemo – reče Goodnight.

Otišao je iza spavaonice, osedlao konja i pojahao ga preko dvorišta dok su ga ljudi Bostona Billa pogledavali ispod oka. Kad je stigao do ruba šume, čuo je iz daljine glas Bostona Billa kako viče na svoje ljude.

– Hajde, krenimo!

Boston Bill žurno izađe iz kuće i pozove svoje ljude. Bob Carruth je s verande promatrao kako se brzo mijenjaju događaji. Virginia je slijedila Billa do dvorišta i pokušala ga uhvatiti za ruku. On se bacio u sedlo. Virginia je ostala u oblaku prašine proklinjući Billa i njegove jahače. Okrenula se Bobu Carruthu.

– On se uplašio Goodnighta. Smijao se i pokušao to sakriti, ali plašio se za svoj život. Spasila sam ga ali tada mi je otkrio da je kukavica i prostak, Carruth.

– O tome ste trebali razmisliti prije nego što ste ovo započeli. Ubijen je Goodnightov prijatelj. – Pogledao je sumnjiča-

vo. — Što sada imáte od toga? Što imate od te intrige?

Opustila je ramena, a lice joj je bilo blijedo. Okrenula se i pošla do svog konja. Tu je zastala i on je zamijetio da plače. Nikada je dotad nije vidio plakati. Bio je zadovoljan što je svojim riječima bar to uspio. Sada se više nije osjećao obavezan na vjernost prema njoj. Upoznao ju je kao hladnu i proračunatu ženu, čije su intrige dovele do smrti jednog čovjeka. Ona uzjaše i pogleda ga.

— To se ne smije dogoditi — reče ona kao da je pročitala njegove misli. — Neću to dopustiti.

— Sve ćete još više pogoršati — doviknu on za njom.

Ali ona je već bila na konju i galopirala je prema sjeveru. Vjerojatno sada jaši na ranč Neda Towersa da tu novost proširi među rančerima s planina, razmišljao je Carruth. Možda će to pomoći, a možda je već prekasno...

Tap i Slab su sve to promatrali. Carruth se obrati Slabu.

— Uzmi moga sivca i odjaši u Sherman City — naredi mu. — Obavijesti Rosaliju Lind što se ovdje dogodilo.

— Što ona može poduzeti protiv toga? — pitao je Slab.

— Jaši i ne gubi vrijeme — dovikne mu nestrpljivo Bob.

Slab nije bio mnogo maštovit ni mnogo pametan, ali kada bi dobio zadatak sav se usredotočio na njegovo izvršenje.

Dakle, odjahao je u Sherman City i stigao tamo na izmorenom konju. Stigavši do kuće Rosalije Lind, sjahao je i potrčao do vrata.

Kada se djevojka pojavila, Slab reče kao bez daha:

— Poručuje vam Carruth da je Goodnight u teškoj situaciji. Posvadio se s Bostonom Billom. Goodnight je odjahao s ranča a Bill i njegovih dvanaest jahača krenuli su za njim. Sada su negdje u brdima.

XI

Goodnight je imao prednost od pola kilometra. Čuo je kako ga proganjaju ljudi Bostona Billa. Poslije dvadeset minuta oštrog galopa smatrao je da je povećao razmak. Jahao je dalje uzbrdo preko malih planinskih pašnjaka. Na kraju jednog od njih on okrene konja i vrati se pod okriljem drveća na početak pašnjaka i ondje pusti konja da se odmori.

Promatrao je pašnjak preko kojeg je maločas prošao. Boston Bill se prvi pojavio i projurio pašnjakom, a dvojica su ga slijedila. Ostali se pojaviše tek nakon jedne minute i zaustaviše se kao na kratko ratno vijeće. Napokon se vrati jedan od one dvojice s Bostonom Billom i nešto reče. Na to se cijela skupina uputi uzbrdo kroz šumu.

Već je pao mrak kad je zaustavio konja, sjahao i poveo ga preko šljunkovita tla kanjona. U želucu mu je zavijalo i bio je mrtav umoran. Blizu potoka rasedlao je konja, vezao mu prednje noge i zamotao se u pokrivač. Iako mu je u želucu kruljilo, zaspao je odmah.

Pet minuta pošto je toga popodneva Goodnight prešao onaj potok, na taj trag naišli su Billovi ljudi, Jack Babb i Monroe Mullans. Babb reče:

— Ja ću ostati ovdje, a ti idi po ostale.

Sat poslije pojavili su se Boston Bill i ostali jahači i odmah su krenuli jasnim tragom koji je ostavio Goodnight. Mrak ih je iznenadio na nekom kamenitom terenu i Babb

predloži da se vrata komadić puta da bi logor postavili na prikladnijem mjestu.

— Inače bismo izgazili trag na mjestu gdje je skrenuo i svoje tragove izmiješao s našima — objasni Babb.

— Krenuo je puteljkom prema vrhu i nema mogućnosti skrenuti — reče Bill. — Znači da je tim putem krenuo uzbrdo.

Kada su stigli na vrh Babb je opet predložio da ovdje prenoće. Bill pogleda trag.

— On ide stalno naprijed. Ne poznaje teren i penje se prema glavnom vrhu.

— Mogao bi negdje i skrenuti, to je i prije učinio.

— Kuda bi skrenuo? — odgovori Bill. — Očito se žuri.

Vodio je ljude dalje i s vremena na vrijeme sjahao bi i palio šibice da provjeri jesu li još na pravom tragu. Kasno noću stigli su do kanjona. Boston Bill sjaha i opet zapali šibicu te nade Goodnightov trag.

— On je tu sjahao — primijeti. — Idemo dalje.

— To ne bi valjalo učiniti. — reče Babb. — To je teretni put staroga rudnika Glory. Upotrebljavali su mule, ali to je bilo prije deset godina. Ako krenemo niz taj put i nađemo da je blokiran kako ćemo se vratiti?

— On je sigurno dolje — reče Bill nestrpljivo.

— Onda će i sutra biti tamo.

— Ne — usprotivi se Bill. — Po-
bjeći će nam.

— Vidim da ne poznaješ ovaj dio planine — dobaci mu Babb. — Ovaj kanjon ima vraški strme strane. Ne može nam u mraku nestati. Može se samo spustiti pored potoka dolje, ali i to je vrlo teško. Ako je tamo dolje, onda spava poslije tako na-

porna dana. Uхватit ćemo ga ujutro. Ako je tamo.

Boston Bill je bio nezadovoljan.

— Ta gdje bi onda mogao biti?

— Mislim da se vratio kada je vidio težak spust — objasni Babb. — Možda po ovom obronku. Ali taj put je vrlo strm. Noću tu ne može tako lako proći. Sigurno nije daleko. Možda je tako blizu da nas čuje. Pričekajmo dan.

Bill je malo premišljao pa, onda popusti.

— Dobro. Načinimo logor ovdje. Ali želim da netko ode dolje i da zatvori izlaz iz kanjona. To ćeš ti učiniti, Jack. Uzmi sa sobom Molansu.

Oko ponoći Goodnight se probudio jer ga je jedan kamen žuljao. Okrenuo se na stranu i odmah zaspao, ali se opet probudio od pritiska drugog kamena. Kad je pokrivač stavio na drugo, bolje mjesto, legao je i popuštao cigaretu u hladnom mraku. Morao je misliti na one glasove koje je čuo gore na vrhu kanjona. Odlučio je da više ne spava, ogledao se za konjem i zamijetio da je konj pasući otišao dalje uza stranu. Iza konja ocrtavala se silueta neke kolibe. Goodnight ustade da je pogleda izbliza.

Kroz otvorena vrata ušao je u prostoriju u kojoj je našao uza zid postavljene postelje. Dok je još bio u kolibi, začuje jasan glas što je odjeknuo u kanjonu. Došao je brzo do vrata, pogledao gore i na udaljenosti od sto dvadeset metara ugledao jednog čovjeka na gornjem dijelu klisure. Čovjek trže pušku i opali. Tane odleti daleko od Goodnighta.

Konj mu je bio nekih šest metara daleko od njega i na pucanj diže glavu prema klisuri. Goodnight skoči do konja, odveže mu noge i povuče ga do kuće. Metak udari po-

red njega, a kada je s konjem ušao u kolibu treći metak otcijepi iver s ležaja kraj njega.

Još jednom je istrčao napolje da pokupi pokrivač i sedlo.

U kolibi Goodnight osedla konja. Strijelac s vrha je i dalje pucao na kolibu. Goodnight povede konja na drugu stranu kolibe. Pucnjava je prestala. Vjerojatno je strijelac punio pušku. Goodnight to iskoristi da na konju u galopu odjuri iz kolibe. Pucnji su ga opet pratili, ali on je stigao pod jednu izbočinu nad putom, koja ga je štitila, i ondje se zaustavio. Kanjon se dalje pružao u dio koji je još bio u tami. Desna strana bila je strma, ali je lijeva preko potoka bila stepenasto blaže strma sve do vrha. Bio bi to vrletan put, ali nije bio nemoguć. Čim je prešao potok, odjeknuše pucnji. No tu je bio uski pojas borove šume i Goodnight se zaklonio ispod drveća. Pogledao je gore i vidio Bostona Billa kako se sa svojim jahačima spušta niz kanjon. Za deset minuta bit će mu za petama. Pod zaštitom krošnji odjahao je do prve terase. Dalje je nastavio pješke. Pola sata mu je trebalo da savlada najteži uspon zajedno s konjem. Odjednom je otkrio neki usjek u strani kanjona i uđe u nj. Penjao se usjekom sve do proplanka na jednoj terasi. Iza neke stijene naiđe na put što je vodio dalje uzbrdo. Iza jednog zavoja naiđe na logorsku vatru.

Zastao je i osvrnuo se, ali nikoga nije opazio. No netko je bio u blizini i držao ga oružjem na oku. Znao je to jer je tiganj stajao pored vatre, a iz kotlića se pušila kava na vatri.

– U redu – reče i ostade stajati mirno.

Iza sebe začuo je korake, a onda mu pride neki mladi čovjek oštih crta lica nemirna izraza u očima progonjenog ili progonitelja. U ruci je imao pištolj, ali poslije nekoliko

sekundi, kada je promotrio Goodnighta, stavi ga u korice. Pokazao je na vatru.

– Ove su ribe upravo pečene. Poslužite se.

– Imam vremena samo za šalicu kave – reče Goodnight.

– Ah, besmislica – reče mu mladić. – Oni se jahači nikada neće popeti ovamo. Ak to pokušaju, čut ćete ih mnogo prije njihova dolaska.

– Zar ste ih čuli?

Mladić pokaže gore na stijenu.

– Odatle mogu vidjeti na dva kilometra u svakom smjeru po kanjonu. Čuo sam pucnjeve i popeo sam se gore. Zašto niste pucali na te momke kad ste silazili kanjonom?

– Bili su daleko – objasni Goodnight. – I nemam mnogo municije.

Mladić mu značajno kimne.

– Jedite sada taj doručak. Cijeli sam mjesec ovdje mirno živio, nisam gladan.

Goodnight pride vatri i natoči u šalicu kave. Dugim je gutljajima pio vruću kavu. Onda se posluži pečenom slaninom i ribama. Mladić čučne kraj vatre i veselo ga pogleda.

– Dobro se sjećam kada sam i ja bio tako gladan – objasni on. – Ali onda sam pronašao ovo skrovište i od tada mi je lijepo. Ribe u potoku, divljač u šumi, a zečeva koliko hoćeš. Nikada mi u životu nije bilo tako lijepo. Prija li vam?

– Odlična riba – reče Goodnight.

– Nitko ne prolazi pored ove zabiti – nastavi mladić. – Smiješna stvar. Čovjek zapada u poteškoće. Sasvim je očajan jer ga proganjaju kao psa. Ne može zaspati otvorenih očiju. Zaključuje da će biti sretan ako naiđe na mjesto na kojem se može odmoriti i opustiti i neće više nikamo dalje. Da. Ovo je to mjesto.

Mislim da u dvjesta godina ovamo nije kročila ljudska noga.

– Da, to je vrlo čudno – reče Goodnight.

– Divno – reče mladić odsutno. Sagnuo se i natočio Goodnightu još kave.

– Da vam ispečem još malo slanine?

– Ne, hvala, dosta je bilo.

Sjeo je, smotao cigaretu i osjetio kako mu je jelo i piće povratilo toplinu i snagu. Sunce se sve više dizalo. Uskoro će biti i ovdje pakleno vruće.

– Bit će vruće, zar ne? – upita Goodnight.

– Oko deset sati – reče mladić.

– Onda se penjem u svoj salon među drveće. Tamo je svježije. Ovdje spavam noću, a danju sam u šumarku. Još nikad nisam naišao na tako lijepo mjesto. Ovdje bi čovjek mogao doživjeti sto godina.

Ustao je i nestao iza jedne stijene. Goodnight leže i iznad sebe na deset metara začu šuljanje mladića.

– Oni vas ozbiljno slijede? – zapita mladić.

– I te kako!

– Ali ne žure se. Dakle, evo, dolaze dvojica s donjega kraja kanjona. Znaite, ovo je izvrstan položaj. Mogu ih sve vidjeti i sve čuti. Sad ću ih neko vrijeme promatrati.

Goodnight prolije kavu po vatri i ugasi je. Do sada je samo bježao, jer je znao da se ne može boriti sa cijelom skupinom Billovih jahača. Htio je s Billom pošteno dvoboj. To je bio još jedan zadatak koji si je postavio. Kao onaj koji je morao obaviti zbog sjećanja na sestru.

Nakon nekog vremena mladić se spusti sa stijene i čučne pokraj nje.

– Sada se penju uz kanjon – obavijesti ga. – Trajat će dva-tri sata dok ne izađu iz kanjona. Na

osam kilometara unaokolo nema drugog puta.

– Kamo ih vodi put?

Mladić pokaže rukom na istok.

– Tamo gore vodi stari indijanski put preko vrha. Na nj će naići. Onda mogu ili jahati dalje ili krenuti tim putom, koji će ih dovesti do glavne ceste petnaestak kilometara dalje. To su mogućnosti da pređu brda i da se vrate do Sherman Cityja ili Roselle. Ali nikada neće naći put dovde. Naime, nema puta. – Naslonio se na lakat, očito uživajući što ima sugovornika. – Kako bi vam prijali grah i biskviti za večeru, uz pečenu zečevinu?

Goodnight se diže, pritegnu kolan na sedlu.

– Zahvaljujem vam na gostoprimitstvu i želim vam puno sreće.

Lice mladića prekrije sjenka. – Imate li nešto uzbudljivo u planu? Možda bih vam se mogao pridružiti.

– Mislio sam da vam se ovo skrovište sviđa?

Mladić uzdahne.

– To je zaista divno mjesto, ali već mi je dosta samoće. Ako ovdje ostanem duže, poludjet ću.

– Ovdje ste barem na sigurnom i nemate nikakvih briga.

– Znam, znam – reče mladić potišteno. – Ali mislim da bih radije umro od metka. Prije dva mjeseca sam čeznuo za takvim skloništem. Neko vrijeme bilo mi je lijepo. Sada više nije.

Goodnight ga pogleda. Mladić je negdje načinio neku glupost i ako bi sada učinio drugu glupost, ispašao bi cijeli život. Ali ako bi krenuo pravim putom, mogao bi postati pošten građanin. Čovjek je bio mlad, to jedino nije valjalo. Lako ga je bilo navesti na zlo.

– Vi ste načinili nešto što nije u redu – reče mirnim glasom. – On-

da su vas proganjali. Morali ste se skrivati, uvijek biti na oprezu. Našli ste skrovište i sada ste mirni. Ali još se ne možete kao ostali danju pojaviti gdje želite.

— Tja, pazit ću na sebe.

— Čovjek je stvoren da bude slobodan — nastavi Goodnight. — Ako nije slobodan, onda nije ništa. Vi ste sami sebi ukrali slobodu. Sami ste sebe stavili u zatvor, i sada vaša sudbina ovisi samo o vama.

— Vi imate poteškoća, zar ne? — reče mladić. — Čini mi se da bi vam pomoć dobro došla.

— Da, trebala bi mi pomoć — potvrdi Goodnight. — Ali neću vas povesti sa sobom. Ako krenete sa mnom, onda ćete za sva vremena zatvoriti vrata svoga zatvora. Zar želite stalno tako živjeti?

— Već ću ja doći na svoj račun — tiho će mladić.

— Kako? — zapita Goodnight i zagleda se u mladića, na čijem se licu odražavala nesigurnost. Popne se u sedlo. — Najljepše je kad čovjek u stranom mjestu može u restoranu sjesti ledima okrenut vratima i ne mora se brinuti što se iza njega događa. Kako ste dugo u ovoj rupi?

— Danas je dvadeset i četvrti dan.

— Dvadeset četiri dana bijede i muka. Ako imate malo pameti, odjahat ćete daleko odavde. Naći ćete društvo i ostanite tamo dok se vaši tragovi ne zametnu. Tada ćete biti slobodni.

Goodnight odjaše i ostavi mladića za sobom. Pri prvom usponu napustio je dolinu i krenuo između borova uzbrdo i napokon je stigao do točke s koje je mogao pregledati kanjon. Daleko na kraju kanjona upravo su iza jedne okuke nestali Boston Bill i njegovi jahači.

Goodnight je jahao po grebenu kanjona tako da je s vremena na

vrijeme mogao vidjeti Billovu skupinu. Kad je bio načistu u kojem smjeru jaše Bill sa svojom skupinom, odjahao je brže naprijed dok nije stigao do jednog mjesta pored kojeg su morali proći. Ondje je sjahao i pričekao. Htio je ostati blizu Billove grupe, slijediti je i čekati priliku da se nađe oči u oči s Billom nasamu. Prije ili poslije skupina će se razići.

Prilično dugo je čekao prije nego što je čuo topot konja i glasove. Zvukovi su dolazili odnekud srijeda. U međuvremenu je podne već prošlo. Kad je obišao jedan zavoj, odjednom je ispred sebe ugledao konja. Čovjek je sjedio ledima naslonjen na drvo.

Digao je pogled i načinio kretnju kao da će potegnuti pištolj, ali se zaustavio u pola kretnje i spustio ruku. Goodnight se nije ni mašio za pištolj jer je opazio bolesnu boju lica u čovjeka i crvene otečene usne. Bio je to jedan iz Billove skupine. Prepoznao je lice.

— Što se dogodilo? — zapitao je Goodnight.

Čovjek zaklima glavom i rukom pritisne srce.

— To je bilo previše za mene. Tako mnogo pentranja po brdima.

— Zar su vas ostavili samog?

— Mislim da vam se žuri — reče čovjek s bolnom grimasom. — Vas proganjaju, to vam je valjda jasno?

— Koji je najbolji put do Roselle?

Čovjek pokaže naprijed.

— Ovaj vodi na put za Roselle. — Rukom opet pritisne srce i na licu mu se odrazi strah. — Što da učinim, boli me?

— Ležite i dobro se odmorite — reče mu Goodnight. — Kad stignem do nekog ranča poslat ću vam nekoga.

Čovjek očajnički pogleda Goodnighta.

– Ama tko će doći? Tko bi se brio zbog mene?

– Ako nekoliko sati odspavate, bit će vam bolje. Želim vam sve dobro. Do viđenja.

Sunce je zalazilo, sjene su postale duže. Iako je Goodnight stalno bio na oprezu, bio je iznenađen glasom iz šumarka.

Glasom žene koja mu je prigušenim glasom doviknula.

– Frank, dođi ovamo! Požuri!

Prepoznao je glas i skrenuo među drveće. Iza jednog drveta ugledao je Virginiju Overman kako stoji pokraj konja.

– Bill je točno ispred tebe – obavijesti ga ona.

– Znam, znam vrlo dobro!

Gledala ga je trenutak ispitivački, a onda je okrenula glavu prema šumarku.

– Ned! – pozvala je glasno.

Goodnight začuje korake, okrene se i opazi dugoga mršavog Neda Towera sa crnom bradom kako im pješke prilazi.

– Jesi li vidio Billove jahače? – zapita djevojka Goodnighta.

– Jesam.

– Koliko ljudi ima sa sobom?

– Otprilike deset.

– On ima još ljudi ovdje u okolini – reče Tower, i sumnjičavo pogleda Goodnighta.

– Ako je on vas proganjao, kako to da vi sada proganjate njega?

Goodnight pogleda čovjeka i zapali cigaretu. Posljednja dvadeset i četiri sata imao je priličnih napora i ne pada mu na um da sada još nekome polaže račune.

Djevojka se okrene Toweru.

– Kreni za Roselle. Mislim da će se tamo zaustaviti i odmoriti. – Htjede još nešto reći, ali se predomisli i samo dodade: – Drži ih na oku, Nede.

Sačekala je da Tower ode a onda

se okrene Goodnightu. Osmijeh na njezinu licu nalikovao je na nijerno obećanje. Još mu nikada nije izgledala tako ljupka kao sada.

– Nisam mogla zaspati jer sam stalno mislila na tebe. – reče ona.

– Čim sam mogla, poslala sam dvanaest ljudi tvojim tragom. Onda smo došli ovamo. Očekivali smo ono isto što je i Bill očekivao, da ćeš doći ovamo jesti.

Začuo je topot kopita u šumarku.

– Tko je tamo? – zapitao je Goodnight.

– Ned ima nekoliko ljudi sa sobom. Poslije ćemo za Roselle. Sada hajde sa mnorn.

Krenuli su na konjima duž jednog potoka, pa preko nekoga malog prijevoja. Sunce je već zašlo i tama je bivala sve gušća. Jedva je raspoznavao obrise djevojke na konju. Napokon su stigli do neke kolibe.

– To je jedna od koliba na graniči ranča Sun – objasni ona. – Nitko neće doći ovamo.

Ona sjaše i uđe u kolibu. On oklijevajući krene za njom. Ona je već zapalila lampu i počela paliti vatru. Na jednoj strani kolibe stajao je krevet na kat. Na zidu je bila kutija za sapun i još neke sitnice. Očito se koliba koristila cijele godine.

– Lezi i ispavaj se, ja ću te probuditi.

On je poslušao. Kad je legao, sjetio se čovjeka kojeg je našao bolesna na putu i sjeti se da to mora nekome reći. Čuo je kako djevojka uzima lonac i odlazi. Htio je pomoći, ali pomislio je da može još malo ležati.

Čuo je svoje ime. Ženska ruka mu je bila na grudima i kada je otvorio oči vidio je kako se Virginia nagnula nad njim.

– Večera je spremna – rekla je tiho.

– Zaspao sam – reče posramljen i ustade.

Odněkuda je donijela vode. Jelo je bilo spremjeno na stolu. Prženi kruh, pečeni krumpiri i pržena šunka. Najprije je popio šalicu kave. Ona mu ponovo natoči i sjedne uz njega za stol.

– Što imaš sada na umu? – pitao je on. – Što će sada poduzeti Ned Tower?

– Sada je u Roselli i čuva stražu...

– Mislio sam da ti je Bill potreban protiv Harryja Idea.

– To sam i ja nekada mislila.

– Koliko ljudi ima Ned Tower sa sobom?

Ona pride peći i natoči kave.

– Ne znam koliko je skupio.

– Krenut ću onamo i pomoći mu

– reže Goodnight.

– Ned ima dovoljno ljudi – odvratila ona mirno.

– Razmišljao je o tom odgovoru.

– Ne razumijem to. Što će Ned poduzeti?

– Razjurići Billove ljude jednom za svagda.

– Koliko znam rančeri s planina bili su do sada skloni Billu. Što ih je odjednom natjeralo da budu tako pravedni kada ih je godinu-dvije opskrbljivao govedima iz doline?

– Bili su njegovi prijatelji dok je znao na kojoj strani mora biti – objasni ona. – Kad je to zaboravio, okrenuli su se protiv njega.

– Tko ih je okrenuo protiv njega?

– To sam ja učinila – reče ona.

– Čim je napustio moj ranč i krenuo u potjeru za tobom. – Nježno dodade. – Zbog tebe sam primijnila mišljenje o njemu, Frank.

On se osjeti povrijeđen i ustade.

– Za svoje stvari sam se brinem – reče oštro.

I ona je ustala. Bila je uzbuđena i ljutita na njega.

– Ti si prilično ponosan. Ispričala sam se što sam se jučer umiješala. Moram li se još jednom ispričati?

– Ti voliš sama obavljati svoje poslove – reče joj umjesto odgovora. – Tako postupam i ja.

Stisnula je usne. U njoj se borio ponos i jaka volja. Napokon izusti:

– Žao mi je, Frank – i pruži mu ruku.

On prihvati ruku i čvrsto je stisne. Pogled pun iščekivanja bio je upravljen na njega. Nije se smiješila, ali usne su joj bile poluotvorene i pozivale su. Kad je polako zabacila glavu, i kad je vidio svjetlucanje na njezinu vratu iz njega probije davno potisnuti osjećaj. Privuče je k sebi i poljubi. Usne su joj bile podatne i meke.

Brzo se pribrala i kad je otvorila oči, opet ga je gledala hladno i mirno. On se zbunio i koraknuo natrag.

– Žao mi je – reče tiho.

– Zašto?

Zatresao je glavom.

– Nema smisla o tome govoriti.

Nije mogla sakriti razočaranje.

– Što sam pogriješila? Možda nisam trebala dopustiti da me poljubiš?

– Vrijeme je da krenemo – reče izbjegavajući odgovor. – Kako ćeš natrag do ranča Sun?

– Ti ćeš me pratiti.

Boston Bill je sa svojim ljudima pri smiraju dana ujahao u Roselle i zaustavio se pred salunom.

– On je napustio ranč Sun bez namirnica – reče Bill. Jedan dan i noć će ga izgladniti. Na ranč se više neće vraćati, jer se mora plašiti da će nam tamo uletjeti u ruke. Do Sherman Cityja je predaleko za gladna čovjeka, a prema rančerima na planini će biti sumnjičav i neće k njima svraćati. Morat će doći ovamo. – Već je htio sjahati, ali se predomislio. – Ako ovdje ostavimo

konje, odmah će znati da smo tu. Poveo je skupinu u onu istu praznu kuću u kojoj su se sreli Goodnight i McSween.

– Dobro mjesto – reče. Ljudi su prvo utažili žeđ, a onda su otišli u stražnju sobu na jelo. U međuvremenu je pao mrak i Boston Bill pomisli da treba postaviti stražu.

– On će vrlo pažljivo promatrati mjesto prije nego što ujaši – reče Bill. – Moramo biti tihi. Rex, ti izađi i dobro otvori oči.

Ostali odoše u salun. Bill je zamijetio prozor bez zavjese i reče barmenu:

– Objesi tu nešto.

Neki se počеше kartati, a Jim Soders leže na pod i odmah zaspao. Barmen dođe s pokrivačem i pričvrsti ga na prozor.

Dok je Bill u kuhinji natakao kave, odjednom začuje da je u salunu nastala tišina. To ga je upozorilo. Čuo je kako neki čovjek prilazi baru i govori:

– Kamo vodi ova cesta?

Boston Bill se vrati u salun. Stranac je stajao kraj bara i pio. Bio je omalen, s krivim jahačkim nogama. Kad je popio što je naručio, platio je i ponovio pitanje barmenu.

– Kamo vodi ova cesta?

– Preko planine – odvrati barmen.

– A što je iza brda?

– Isto takav kraj i onaj iz kojeg dolazite.

– Kako znate odakle dolazim? – zapita stranac.

Barmen slegne ramenima.

– Pa čini se kao da ste pili vodu u pustinji.

– Imate li sobe?

Barmen pokaže palcem gore. – Idite vanjskim stubama i izaberite ležaj. Pola dolara.

Stranac natoči drugu čašu i plati.

– Možete li mi prodati pola kile šunke i nešto brašna?

– Ne mogu – odvrati barmen.

Stranac slegne ramenima i izađe. U slijedeća pola sata pristigli su i ostali Billovi ljudi, pa je salun sada bio prilično pun. Neki su od njih otišli u malu blagovaonicu. Jim Soders je čvrsto spavao i hrkao. Lane Brazee, najpromućurniji među njima, diže glavu s pokera.

– Nema nikakva smisla da svi ovdje čekamo – reče on. Idem spavati. Ostajemo ovdje?

– Ostat ćemo ovdje dok se ne pojavi.

– Ed također treba uskoro stići.

To je bio čovjek sa srčanom manom, kojeg su ostavili za sobom. Bill zaklimala glavom.

– On je možda već mrtav. Za nje ga bi to bilo bolje.

– Odjednom jedan kod bara reče:

– Toga malog sam već negdje vidio.

– Kojega?

– Onoga što je maloprije izišao, a ovdje je popio dvije čaše viskija.

– Rekao je da je došljak – objasnio Lane.

– To baš nije izričito rekao – usprotivi se drugi.

– A gdje si ga vidio?

Čovjek se nije mogao sjetiti pa je samo slegnuo ramenima. Boston Bill se obrati barmenu.

– Poznaješ li ga?

– Zar moram poznavati svakoga tko ovuda prođe?

– Ali ti ih vidiš – nastavi Boston Bill.

– Neki se zaustave, a neki odu dalje. Tu se nađe ljudi svih mogućih vrsta. Tko bi ih sve znao.

– Još si zabirnut za svoj novac?

– Zapita ga Bill.

– Vi ste momci prilično surovi prema čovjeku koji se jedva održava na vodi.

– Sutra nam napravi račun –

reče Bill. – Spavat ćemo ovdje noćas.

– Samo nemojte praviti buku. Moja je žena oštra.

Jedan od Billovih ljudi pride i reče:

– Ta što ne kažeš? Mi je možemo ukrotiti. Prije sam... – htio je nastaviti ali ga Billov pogled prekide u riječi i on ode u drugi kraj sobe. Bill dovikne nekome.

– Lane, idi napolje i smijeni Rexa. Mislim da bi Goodnight mogao uskoro stići. Ja ću ostati budan.

Ispred vrata prođe neki čovjek za kojeg je mislio da je jedan od njegovih ljudi, ali sada se pojavio još jedan na vratima i pozdravio ga.

– Halo, Bill! – I u istom trenu potegao pištolj i opalio na njega. Boston Bill se na vrijeme bacio ustranu i pri tome je vidio kako je Harry Ide utonuo u tamu povukavši se s vrata.

– Sklonite se od svjetla! – doviknuo je Bill svojim ljudima, koji su se uzbunili i trčali po salunu. Potegao je pištolj i jednim metkom razbio svjetiljku. U tom trenutku nekoliko metaka prasne s vrata. Netko jaukne u mraku. Cijela strana kuće se potrese kada je grunula još jedna salva kroz vrata i prozore.

Ljudi jurnuše u stražnju sobu pored Billa i odgurnuše ga do bara. Boston Bill je ležao iza bara i slušao kako prašte pucnjevi Ideovih jahača. Harry Ide je vjerojatno došao skrivenim stazama kada ga nije zamijetio nijedan od njegovih ljudi.

Smjer pucnjave se sada promijenio. Meni su dolazili straga, iza kuće, upravo odande kamo su njegovi ljudi pobjegli. Gadgetna stvar. Ova divlja uništavajuća borba potresla ga je i obeshrabrila. Čuo je kako ljudi jauču i padaju na pod. Bježali su sada iz stražnje sobe natrag u salun. Ali tu ih je opet dočekala puščana vatra. U najgorim snovima Bill ta-

ko nešto nije mogao ni zamisliti.

Bio je očajan, ali mozak mu je radio oštro i bistro. Sada je mislio samo na sebe. Ide je naumio cijelu njegovu bandu i njega uništiti. Zašto to čini? razmišljao je. Bilo je dovoljno mjesta za obojicu. Mogli smo se ujediniti.

Pucnji su se sada udaljavali od kuće. Ideovi ljudi proganjali su sada bjegunce iz Billove skupine. Bill se tiho izvuče iza bara i otpuza u blagovaonicu. Negdje u tami čuo je disanje. To su vjerojatno bili vlasnik saluna i njegova žena. Polako se dovukao do vrata i otvorio ih. Izašao je napolje. Ništa se nije dogodilo. Čini se da nitko nije pazio na ova vrata. Pošao je ulicom između saluna i susjedne kuće. Stao je uza zid susjedne kuće i krenuo dalje. Sada je najopasnije mjesto napustio. Odahnuo je s olakšanjem i krenuo u mrak. Zaobilaznim je putem stigao do napuštene kuće u kojoj su njegovi ljudi ostavili konje. Ali unutra je vladala tišina. Kad je dodirnuo prvo tijelo konja, znao je što se dogodilo. Ide je pobio sve konje da im spriječi bijeg. To ga je potreslo više nego smrt njegovih ljudi.

Nekoliko minuta je stajao tako ukočeno pored zida, nespošaban da se makne. Moram nekako pobjeći iz ove smrtonosne stupice, ponavljao je u sebi.

S ovog mjesta mogao je vidjeti jedan ugao saluna. Zamijetio je da je sada sve osvijetljeno. Ideovi su ljudi hodali duž ulice od jedne do druge kuće. Tu i tamo odjeknuo bi pucanj.

Napokon se Boston Bill toliko sabrao da je polagano stigao do kraja ulice. Krenuo je kroz mrak prema ranču Sun. Prije nego što se mogao približiti, naišao je na stado konja i jednog čovjeka. Taj ga je susret tako iznenadio da je stajao bez riječi. Čovjek mu se obrati vjerujući da je Ideov momak.

– Da sada dovedem konje do Idea?

– Da – reče Bill.

– Dobro, ali ne mogu sve voditi sam. Pomozi mi.

– Svakako – reče Bill.

On prođe pored čovjeka. Mozak mu je opet počeo raditi. Krenuo je od konja do konja i reče napokon.

– Ovo je moj – i bacio se u sedlo.

– Uzmi ono drugo stado – reče mu čovjek.

– U redu – odvrati Bill i odjaše polagano dalje.

Bio je već odmakao kada ga čovjek upita.

– Kuda ćeš?

Boston Bill se okrene i zamijeti da ga tama već dovoljno štiti. Oboje konja i odgalopira prema ranču Sun. Ispratio ga je samo jedan hitac.

Goodnight je čuo udaljenu pucnjavu pušaka i odmah zaustavio konja. Virginia je jahala pred njim i sada se vratila. Zajedno su slušali. Pucnji su dolazili sa sjevera.

– Je li to Roselle?

– Da.

– Koliko ljudi ima Tower sa sobom? – pitao je Goodnight.

– Deset ili dvanaest.

– To nije dovoljno za borbu protiv Billa i njegovih ljudi. Ti znaš put. Preuzmi vodstvo, jašemo tamo.

Ona bez riječi krene kroz tamu prema sjeveru.

Nakon pola sata s jednog su brežuljka ugledali kuće Roselle i jednu svjetiljku što se klimala na ulici. Deset minuta potom bili su iza Roselle. Zaustaviše se i osluhnuše. Više se nisu čuli pucnjevi.

– Sve je prošlo na ovaj ili onaj način – reče on. – Ušunjat ću se u mjesto da vidim što se događa.

– Frank, ne moraš se brinuti – reče ona tiho. – Ned ima dovoljno

ljudi da izađe na kraj s tim divljim jahačima.

– Dvanaest nije dovoljno za to.

– Možda ih je bilo i više – reče ona i sjaše.

Njena sigurnost ga je zbunila. Ona je krenula naprijed, a on za njom do saluna u istom trenutku kada se pojavio i čovjek sa svjetiljkom u ruci. To je bio Ned Tower. U to netko zapali i svjetiljku u salunu i svjetlo prodre kroz vrata. Ned ozbiljno pogleda Virginiju.

– Neoprezno je s tvoje strane što si došla ovamo.

– Kad više nisam čula pucnjeve, znala sam da je bitka završena.

– Tako je i bilo – potvrdi Ned.

– Ali nisi mogla znati tko je pucao i tko je na kraju pobijedio.

– Imao si dovoljno ljudi da u tome uspiješ, Ned.

– Imali smo dovoljno ljudi, ali nismo imali mogućnosti.

– Govori tako da te razumijem

– reče ona nestrpljivo.

– Mi smo stajali i čekali u šumi i samo slušali pucnjavu. Nismo mi vodili ovu bitku.

– Pa tko je onda bio?

– Harry Ide – reče Ned Tower.

– Nikada nisam tako nešto vidio i nadam se da neću ni vidjeti. Bili smo u šumi i upravo smo se htjeli spustiti u mjesto kad je naišao. Ide sa svojim jahačima. Vjerojatno je cijeli tjedan istraživao ova brda. Očito je imao prokleta mnogo momaka kad je otkrio gdje je Bill. – Ned protrlja nos. – On je svoj posao obavio – doda suho.

Virginia je stajala mirno i na svjetlu koje je dolazilo iz saluna Goodnight je spazio kako se svlađava. Samo joj je glas zvučao nesigurno kada je zapitala:

– A Bill?

Tower zatrese glavom.

– On je pobjegao.

Goodnight je vidio kako je izraz

olakšanja prešao preko njezina lica. Tower nastavi:

– Ali zubi su mu počupani. Divljih jahača nema više. Bostona Billa se više ne moraš plašiti.

Protrljala je čelo.

– Sada moram misliti na Harry-ja Idea. On sada vjerojatno logoruje na ranču Sun sa svojim ljudima.

– Ne moraš se više zabrinjavati zbog Idea – reče Tower.

– Zašto ne? – zapitala ga iznenadeno. – Što ga može zadržati.

Ned se okrete i sa svjetiljkom koja mu se klimala u ruci vrati se desetak metara. Tu zastane i reče:

– To ga je zadržalo.

Virginia i Goodnight pridoše bliže. Svjetlo iz Nedove svjetiljke pade na lice čovjeka što je raširenih nogu ležao u prašini ceste. Bio je to Harry Ide. Mala crno-crvena mrlja na košulji na prsima odavala je kako je ubijen.

– Sve mi se čini da ga je pogodio neki zalutali metak njegovih vlastitih ljudi – reče Tower.

– Kamo su odjahali Ideovi ljudi?

– zapita Goodnight.

– Natrag prema Sherman Cityju.

– A Billovi ljudi?

Tower ih mračno pogleda.

– Oni koji su se uspjeli iz ovog pokolja izvući vjerojatno su se razišli posvuda. Otišli su pješice – nisu jahali. Ide im je najprije pobio konje kako bi ih sve mogao uhvatiti.

– Prilično surovo – reče Goodnight.

– Vrlo surovo – odgovori Ned.

Iz jedne ulice izađe Bob Carruth sa svjetiljkom u ruci.

– Dakle, Virginia, sada smo postigli ono što ste htjeli. Bill više nije jak da bi vam smetao, a rančeri iz doline izgubili su s Harryjem Ideom vođu.

Virginia se okrete Goodnightu.

– Krenimo k ranču Sun. – Bob Carruth im se pridruži.

Kad su se približili ranču, Goodnight zamijeti svjetlo u spavaonici.

– Tap, Slab! – poviče on oprezno.

Sjena se odvoji od zida i zapita:

– Tko je?

– U redu, mi smo – odvrati Carruth.

– Da li je tko bio ovdje? – pitao je Carruth.

– Projahao je Boston Bill i nešto smo mu dali za jelo – izvijesti Tap.

– Poslije su mnogi jahači prošli sve u manjim skupinama, ali se nisu zadržavali. Što se to, zaboga, dogodilo?

– Propada svijet – reče Carruth mračno. – Reci kuharu da nam nešto spremi za jelo.

Virginia sjaše i reče:

– Odvedi konja u koral, Frank, očekujem te u velikoj sobi.

Goodnight spremi konja, uze pribor za brijanje pa se obrije i opere. Onda ode u blagovaonicu, gdje ga je očekivao Bob.

Poslije jela Goodnight ode do glavne zgrade ranča.

Presvukla se i sada je na sebi imala zelenu haljinu sa zlatnim nitima. Osmijeh joj je bio pun čežnje.

– Ti si potpuno iscrpljen. Sada bi se trebao dobro odmoriti. One postelje u zajedničkoj spavaonici su tvrde. Možeš spavati u sobi za goste.

– Radije ne bih.

Ona je uzbuđeno disala.

– Moj otac bi se tome radovao – reče ona. – Prvi put u dvadeset godina ranč Sun više nema jake neprijatelje.

– To je dobro za tebe.

Odjednom je osjetio da se mora odlučiti. Morao je otići odavde i od nje.

– Frank – započe ona – ti si moj predradnik, ovaj ranč pripada tebi koliko i meni ako ga želiš. Ili

sam se prevarila u tvojim osjećajima kad si me poljubio?

Ona je cijelu stvar činila sve težom. Svakom riječi ga je čvršće vezala.

– Moram otići – reče on neprirodno grubo.

– Ali zašto?

On odmahne glavom.

– Ne znam, Virginia. Ali na to nemam odgovora.

Zar ti nisam dovoljna? – upita ona prigušenim glasom. – U čemu je stvar? Molim te, reci mi.

– Postoji jedan čovjek za tebe – reče on. – Za toga ćeš čovjeka imati sve što bi on mogao poželjeti.

– A ako dobiješ i ranč Sun a ne samo mene? Zar ti to nije dosta? – pitala je ona dalje uporno.

– Nije – odvrati on sve više zbunjeno.

– Ne – ponovi ona šapatom – dakako da ne. Billu bi to bilo dovoljno, a tebi ne. – Odmahne rukom. – Bilo bi lijepo zadobiti ljubav jednog čovjeka kao što si ti, ali shvaćam da to ne ide.

On sagne glavu i okrene se da ode.

Na vratima ga zaustavi njezin glas. Prišla mu je s osmijehom. Lice joj je sada odražavalo tugu i nježnost. Sada mu više nije namjeravala nametnuti svoju volju i zbog toga je djelovala ljepše i ženstvenije nego prije.

– Zbogom – prošaputala je i poljubila ga.

Otišao je do spavaonice i kupio ono malo stvari što je imao, smotao pokrivač i stavio sve iza sedla na konja. Tri čovjeka su ga promatrala kad se vinuo u sedlo. Goodnight diže ruku na pozdrav i odjaše prema Sherman Cityju. Caruth je četvrt sata poslije još sjedio pred spavaonicom kada mu je prišla Virginia.

– Tako sam usamljena, Bob – reče ona tiho.

– Niste mogli provesti svoju volju – reče on. – Sjećam se vremena još kad ste bili djevojčica – nastavi on. – Bili ste dražesna djevojčica sve dok vam se nešto nije sviđelo. Tada ste vikali i lomili igračke dok vam nisu popustili. Uvijek ste provodili svoju volju.

– Uvijek sam htjela imati stvari koje mi pristaju – branila se ona.

– To je danas dovelo do krvoprolića – reče Bob.

– Pravo je da ste izgubili toga čovjeka. Stidio sam se zbog vas. I ja ću otići. – Ne!

Ustao je, ona ga pokuša uhvatiti za ruku, ali on se grubo otrže i ode da osedla konja. Već je uzjahao i krenuo kada mu ona dovikne.

– Bobe, ne idi! Nemam više nikoga.

– Već ćete naći nekoga.

– Ne – odvrati ona – nitko neće ostati. Ti si mi još jedini na koga se mogu osloniti.

Već je bio petnaestak metara udaljen kada do njega dopre Virginijin plač, koji ga pogodi u srce. Znao je kako je zla i znao je kako će ga mučiti. Ali sjećao se i toga kada je bila mala djevojčica kako je bila ovisna o njemu. To je bila spona koju nije mogao prekinuti. Pomislio je: Goodnight je otišao. Pa dovoljno je da jedan ode. Dakle, ostat ću. Dojahao je natrag i rekao.

– Dobro. Možete prestati plakati. Opet ste nametnuli svoju volju.

– Mogu li posuditi tvoga konja?

– Kamo ćete?

– U Sherman City. Ne želim se sresti s Frankom. On još namjerava ubiti Billa. Ako ga u tome spriječim, bit će to jedno dobro djelo, zar ne?

– Možete pokušati – i kada je već odjahala vikne za njom. – Ostavite Goodnighta na miru.

XII

Boston Bill stigao je u Sherman City oko ponoći. Dojahao je do jedne udobne kolibe koja je pripadala nekom kopaču, koji se vrlo rijetko koristio njome kada bi došao iz planine. Sjeo je za stol, uzeo bocu viskija i počeo razmišljati što će.

– Moram pobjeći oдавде.

Otišao je do hotela kako bi nabavio nešto za jelo i tako stigao do malog dvorišta Rosalijske kuće. Svjetlo koje je dolazilo kroz prozor privlačilo ga je kao magnet. On pokuca na stražnja vrata i uđe bez poziva. Ona izađe iz spavaće sobe, lijepa i ozbiljna. Na sebi je imala plavi kućni ogrtač. Tek kada ju je ugledao, osjetio je svu bijedu svoga položaja. To je bila žena koju je htio obavijestiti o svojoj pobjedi, koju je htio osvojiti. Zašto je zakazao? To ga je pitanje godinama proganjalo.

– Što se dogodilo? – upita ga ona uznemireno.

– Harry Ide mi je u Roselle postavio stupicu. Bilo je gadno. Mislim da mi je još na tragu. Moram pobjeći.

– I to je sve?

– Zar to nije dosta?

– Zar te Goodnight nije pronašao? – pitala je ona.

– Ja njega nisam našao – popravi je on. – Doslovce mi je promakao kroz prste.

Vidio je izraz olakšanja na njezinu licu i osjetio bolni grč.

– Bille, trebalo bi da odeš. Ide ili Goodnight te mogu ovdje naći ako brzo ne odeš.

– Zar te to zabrinjava? – zapita je s nadom.

– Ne, ne zabrinjava me – odvrati mu ona. Ti si prost i zao i zaslužuješ smrt.

– Zašto se onda brineš za mene? – upita je grubo.

– Jer ne želim da Goodnight ima još jednog čovjeka na duši.

– To je čovjek po tvom ukusu, zar ne?

– Možda – reče ona.

Netko pokuca na vrata. Ona pogleda tko je i vrati se Billu. – Potreban ti je odmoran konj – reče Rosalia. – I nešto hrane, Rex... – Da – reče čovjek koji je očito cijelo vrijeme stajao pred vratima.

– Dovedi Billova konja u staju i stavi njegovo sedlo na svježeg konja. Iz hotela uzmi nešto hrane da je ponese. – Pogledala je Billa.

– Konj će ti biti kod staje spreman. Zbogom, Bill.

Osjetio je da se još nešto dogodilo i da se situacija promijenila.

– Što se događa? – upita Rosaliju.

– Harry Ide je u Roselle ubijen – objasni mu ona. – Zar to nisi znao?

– Nisam – reče on. Neka radost ga obuzme i zato reče: – Time je nešto otplaćeno.

– Ta je vijest sve promijenila. Pogledao je Rosaliju i nasmijao se.

– Konj može malo počekati.

– Goodnight je još uvijek na tvom tragu – upozori ga ona.

– Ne, ja sam na njegovu tragu – ispravi je on. – Misliš li da ću ga samo tako ispustiti iz šaka? S njim je i započela cijela ta zbrka.

– Moraš otići – reče ona mirno.

– Plašiš se da bi mogao poginuti? – reče podsmješljivo.

– Ne želim da on ubije još jednog čovjeka – reče ona oštro. – A ne želim ni da ga u nekoj tamnoj ulici dočekaš u zasjedi.

Odjednom je pobjesnio.

– Pusti neka se sâm brine o sebi. Ako je toliko vrijedan, pusti da to dokaže. Neću bježati pred njim.

Ona povisi glas.

– Rex! – reče i pričeka dok čovjek nije ušao. On je prisluškiavao razgovor i u ruci mu je bio pištolj. – Rex ako ovaj čovjek za pola sata ne napusti Sherman City, to će biti tvoja krivnja.

Bill je mrko pogleda, a ona ga oštro odmjeri. Kad je uvidio da nema više nade za njega da je osvoji, on reče:

– Nikada nisam ljude u ovom kraju mogao shvatiti. Nikada nisam pripadao ovom kraju.

– Da, to nisi nikako – potvrdi ona. – Ti ćeš uvijek tražiti kraj koji je bolji od onoga u kojem jesi. I uvijek ćeš zakazati. Zbogom, Bill!

Klimnuo je glavom i krenuo za Rexom do krala.

– Jap, daj ovom čovjeku onog velikog ridana s bijelom mrljom. – Okrenuo se Billu. – Ostani ovdje dok ti nešto ne donesem iz hotela.

Bill je gledao za njim dok nije ušao u hotel. Neki se jahač pojavio na kraju ulice, dojahao do staje, sjasio i ostavio konja u pregradi. Bez žurbe se čovjek vratio do ulaza, iz džepa izvadio cigaretu i upitao Billa:

– Imate li šibice?

Bio je to glas Goodnightov.

Boston Bill htjede odgovoriti, ali grlo mu se stislo. Htjede reći svoje ime i odgovoriti, ali usta su mu bila suha i glasa nije bilo. Sva njegova napuhana hrabrost i želja za životom punim herojstva kao da se tog trena ugasila. On je inače bio labilan i kukavica. Progutao je stid i kao često u životu povukao se dublje u tamu.

– Što je to s vama? – zapita Goodnight oštro. – Stanite. Tko ste vi?

– Bill se povuče još dublje u tamu.

– Stanite ili ću pucati – reče

Goodnight i istog trena se i sâm povuče u mrak.

Boston Bill je proklinjao sebe što nije odmah pucao kad je zamijetio da je pokušao polako prijeći ulaz u staju da bi Goodnighta dobio na svjetliju pozadinu. Bio je na pola puta kad je odjeknuo hitac. Metak prozuja pored njega i udari u drvo.

– Prokletstvo, ja ću te već udesiti! – reče glasno.

– Bill? – reče Goodnight iznenađeno. A onda doda: – Došao sam ovamo da završimo s tim slučajem. Dodi napolje, na cestu.

– I ovdje je dobro – odvrati Bill.

Goodnight zašuti i opet stane čekati. To čekanje će slomiti Billov otpor. Tako je bilo i kod McSweena.

Napokon začuje uzdah Bostona Billa. Bila je to iznenadna potreba za zrakom, što ga je odalo. On je to shvatio te je počeo odmah pucati. Goodnight skoči u neku praznu pregradu. Čuo je kako se jedan konj ritnuo i pao i kako su se ostali konji uznemirili. Goodnight je brojio pucnjeve. Bill vjerojatno ima još jedan metak u pištolju.

– Dolazim, Bill – reče on i sagne se iza ograde.

Kod daljeg šuljanja uza zid konjušnice napipa uzde obješene na klinu. Pošto je pola minute čekao, baci uzde prema izlazu. Sum privuče Billa i on opali peti metak u zrak.

– Taj si metak uzalud potrošio – reče Goodnight. – Nisam bio ondje.

Čuo je kako se Bill udaljava od njega i polako podiže pištolj. Na kraju staje ocrtavala su se vrata kao svjetlija mrlja. Goodnight je računao da će se prije ili poslije Bill pojaviti na toj pozadini.

Kad se to dogodilo, učinio je nešto što ga je iznenadilo. Prije nego što je opalio, spustio je cijev kolta i pucao dva puta u Billa. Jedan je pogodio. Bill krikne i pade na pod.

– Jesi li pogoden? – upita Goodnight.

– Da, pogodio si me u koljeno. Učinio si me bogaljem.

Goodnight je držao kolt uperen u Billa.

– Ne, ne smiješ to – prostenje Bill. – Ja sam gotov. Ne možeš me sada ubiti.

– Sjeti se Nilesa Branda – reče mu Goodnight.

Napolju su se začuli glasovi, a onda i neki ženski glas, Virginijin glas. Bill ju je čuo i povikao:

– Virginija, dodi ovamo!

Goodnight ga ostavi i izađe. Virginija je žurno prošla pokraj njega. Otišao je do saluna Texicana i naslonio se na zid. Zašto nisam iskoristio priliku? – pitao se. Bio je zbunjen i nije nalazio odgovora.

* * *

Virginia je stajala na trijemu. Ljudi su Bostona Billa odnijeli u sobu i sada je liječnik Teeter izašao iz te sobe.

– Trebam kloroforma. – reče Teeter. – A trebat ću i vas. Udite i pokušajte ga umiriti.

– Što se dogodilo, doktore?

– Metak mu je razmrskao koljeno, čašicu. Moram izvaditi košćice. Udite.

Kad je ušla, vidjela je da Bill leži na krevetu i nemirno gleda u nju. Lice mu je govorilo više od riječi.

– Što ćeš sada? – zapitao je nervozno. – Što misliš?

– Ostat ću pokraj tebe, Bill. Ti me trebaš.

Bio je mnogo veći slabić nego što je mislila. To joj je sada bilo jasno. No znala je i to da će od sada ovaj čovjek biti njen.

Doktor Teeter dođe s bocom kloroforma. Hotelski momak donese lonac vruće vode. Doktor kapne malo kloroforma na vatu.

– Što to spremate? – zapita Bill nervozno.

– Izvadit ću jedan metak iz vas – reče Teeter i okrene se Virginiji. – Stavite to na njegovo lice.

Vidjela je strah u njegovim očima i klimnula mu.

– Ja ću te čuvati – reče dok je polako tonuo u san. Gledala je kako liječnik diže plahtu s Billova koljena. – Hoće li ostati bogalj? – pitala je zabrinuto.

– Ostat će malo šepav – reče doktor i pogleda je upitno. – Je li to vaš čovjek?

– Da – odgovori Virginija.

– Riskirate. Znete kakav je on.

– Ja ću već s njim izaći na kraj – tiho reče Virginija.

Goodnight je popio čašicu u salunu Trail, a onda je izašao na ulicu. U tami je išao polagano prema šupi gdje se s Nilesom sastajao. Mislio je na njega, na svoju sestru, ali shvatio je da ih njegove misli ne mogu oživjeti. Kad je došao blizu Rosalijine kuće, vidio je da ona sjedi na verandi. Sjeo je na stube i zamotao cigaretu.

– Jesi li sada gotov. Jesi li završio svoj posao? – upita ga ona.

– Jesam.

– I kamo ćeš sada?

– Kada bih to znao...

– Mogao si ostati na ranču Sun, zar ne?

– Da, mogao sam ostati da sam htio.

– Da, to nije za tebe. Ti moraš naprijed, stalno u nove okršaje.

– Ne – reče zamišljeno. – Imao sam Billa na nišanu i kada sam trebao opaliti pomislio sam na Nilesa. Ipak sam spustio cijev i gađao u noge. Ne znam zašto.

– Želja za ubijanjem te napustila – reče ona s prizvukom radosti u glasu.

– Da – reče on. – vjerojatno je to posrijedi. Sjetio sam se kako je to bilo s McSweenom. To nije bilo dobro. Bol za mojom sestrom se nije smanjila. Čovjek uči takve stvari vrlo sporo.

– Mogao si i Virginiju imati. Zašto je nisi uzeo?

Opet se morao sjetiti na prvi poljubac, a onda se sjetio svoga posljednjeg susreta s Virginijom. Odjednom je znao zašto nije podlegao Virginijinim pozivima.

– Zato što sam tebe prije poljubio – reče zamišljeno – a poslije

toga nije bilo ničega što bi tome bilo ravno. Da, zašto te nisam već prije upoznao. – Dokaže je rukama. – Osjećaš li i ti isto što i ja? – Nije ništa odgovorila.

Privuče je k sebi i pogleda u oči. Njezine su usne malo zadrhtale kada ju je poljubio, a tada je osjetio opet onu neopisivu sreću. Kad im se usne razdvojiše, ona mu reče.

– Poći ću s tobom kamo god ti kreneš. To sam ti već jednom rekla.

On malo razmisli pa reče:

– Ova brda su lijepa. Ostat ću ovdje gde sam te našao.

Usne im se opet spojiše.

KRAJ

U PRIPREMI:

G. F. Unger:
ČETIRI ASA

TRAG — SVJETSKI KRIMINALISTIČKI
BESTSELERI — MJESEČNIK!
IZLAZI SVAKOG 13. U MJESECU!
NA POVEĆANOM BROJU STRANICA.
ODSAD U TRAGU SAMO NAJBOLJA
OSTVARENJA KRIMINALISTIČKE LITERATURE!
U PRODAJI 13. OŽUJKA!
POTRAŽITE KOD SVIH PRODAVAČA NOVINA!

